

BEPARIPA

**Fű a bénakazalban
Nagy füveskönyv
Sőt, nagyon nagy füves könyv
Ez a könyv a bigek bige
Egyébként is 192 cm magas vagyok :))
Nagy ember, nagy írás
Beparipa
Mi van?
Hát ez szívás, muhaha :)
Idegeneknek betépni tilos
Smoke riadó/Smoke kiadó
A sokcímű könyv
Ennek a könyvnek csak címe van
Nem is könyv, az életem címlapon**

LOVE ME KENDER

**Idézet (djculture @ 2010. febr. 4., csütörtök - 15:37)
„Amugy mi a f@szért írsz ilyen elszívom a világot regényeket, inkább azt mond meg?”**

Na ez jó kérdés, de mi a faszom vagy te, valami kommunista lap riportere?
Nem tudom, egyszer csak jött a készítés, belefogtam, elkészült egy fejezet. Nem is terveztem többet, ott akartam lezárni, ahogy elváltak és a srác elfutott. Há mondom milyen jó, minden kérdés nyitva marad. De piszkálta a csőrömet a vacsora

vendégség, mulattatott a dolog, hogy milyen jól ki lehet figurálni ilyen super idol ösztönlényeket.

S akkor véget ért a lemez, amit hallgattam.

A lemez hangulatára írtam a szöveget. Elkezdtem előről a lemezt másnap, s egyre kiszélesedett a horizont, hogy miről akarok írni. Nem véletlenül, mert 10 év szipákolás van mögöttem. Szinte az összes valamire való haverom szívott. Végig szipákoltuk a kilencvenes éveket. Eleinte úgy, hogy a rendőrök nem is zaklattak miatta. Igazoltattak az utcán, pipából szívtuk a hasist, totál be voltunk állva, mint a százas szög. Álltunk a Mészöly kocsmá bejáratánál, adtuk kézzel kézzel a kispipát, a két rendőr meg közben mindenkitől elkérte a személyit.

Dolgoztam egy kisebb cégnél, kb. 40 fős létszám. Na ott úgy indítottunk reggel, hogy megtömtük a pipát, s beparipáztunk. Átmentünk gyerekbe, minden érdekelt, mindenkivel szóba álltunk, jókat vihogtunk. Ha volt a cégnél taggyűlés, akkor előtte direkt beszívtunk, hogy érdekesebb legyen. A főnök próbálta a melósokat intenzívebb munkára ösztönözni, meg hatni rájuk. Mi meg csapkodtuk a térdünket, folyt a könnyünk úgy rohogtunk. Soha nem derült ki, hogy éveken keresztül úgy melóztunk, hogy be voltunk gyújtva.

A regényre visszatérve, minél jobban belecsúsztam, annál több mondanivalóm lett, annál több karakter jelent meg körülöttem, és egyre jobban beleéltem magam a srác helyébe, a problémáiba.

Napokon keresztül az járt a fejemben, a lakásuk, a szülei, peregetek a képek, szituációk.

Elég volt leülnöm a klaviatúra elé, zene indul, s ráhangolódtam, hogy milyen érzés volt régen alaposan beparipázva lenni. Elképzelttem, hogy miket csináltam, mire gondoltam, mire használtam, amikor begyújtottam, s utána ráhúztam a srác karakterére a régi élményeimet. Nagyon is aktuális, a mostani "lázkodó ifjúság"-nak olyan természetes, és hétköznapi a drogok használata, mint nekem egy üveg sör. Nemrég befutott hozzám egy ügyfelem, mondván elromlott a számítógépe. Elkezdett beszélni a két fiáról, hogy állandóan a gép előtt ülnek, meg olyan furcsán viselkednek.

Elkerekedett a szemem, hogy mit ért azon, hogy furcsán viselkednek?

Hát, olyan, mint ha víz alatt járnának, be van lassulva mind a kettő, meg hülyeségeket beszélnek. Olyan a szemük, mint az albínó nyúlé, néznek rám bambán, ha valamit kérdezek. Mondom, mi van, megkukulatok, oszt nem mondanak semmit, csak néznek bután.

Na mondom, nincs itt semmi gond, hány évesek?

16 mindkettő, mert ikrek.

Kinyomtattam neki a Beparipa elkészült fejezeteit, s a kezébe nyomtam.

Két hét múlva felhívott, s megköszönte. Elmondta, hogy elolvasta kétszer is, legalább most már tudja, hogy mi jár a fejükben.

Röviden ennyi. Azt hiszem, ez előszónak is megteszi.

www.guga.hu

Fű a bénakazalban

Beparipa I. (füvészkert)

A városligetben időztem, a Széchenyi fürdő melletti szökőkútnál leültem egy padra élvezni a napsütést. Idős néni, idős kutyájával, a kutya hozzáőszült a gazdájához és látszott rajta, a mozgás ugyanolyan terhes, mint gazdájának. Cammogott, billegett a túltáplált teste, nem volt tőle megvonva a falat sosem.

Megvártam, amíg a néni tovább halad, nem akartam előtte telefonálni, nem akartam hogy hallja miről beszélek.

Elővettem a telefont és tárcsáztam a fűvészkertet. Egy kerékpáros futár jött, pont mögöttem állt meg és nézte a térképét. Még hallottam, hogy a fűvészkertes csávó belehallózik a telefonba... letettem. A futár forgatta, talán elvétette az irányt.

Keresnem kellett egy eldugott helyet, ahol szabadon beszélhettem és leadhattam a rendelést. Elindultam a vidámpark oldalán a felüljárón, jobb oldalt hatalmas forgalom, bal oldalt a hullámvasút robogott. Itt nem lehet telefonálni, a zaj elviselhetetlen.

A felüljáró közepén egy csigalépcső vezet le, lenéztem, sehol senki a környéken.

A zaj is elviselhető volt, lejjebb mentem pár lépcsőt és háttal a felüljárónak leültem.

Velem szemben az új hullámvasút, páran ültek benne és indulásra vártak, a távolság kielégítő, innen nem hallhatnak.

Ismét tárcsáztam a fűvész kertet, a srác azonnal felvette.

- szia, Tamás vagyok, az előbb nem volt alkalmas, kinyomtam. Tudsz ma estére szervírozni ekit vagy szpídet? Ha van zözi jöhet abból is 3 gé.
- megoldom, tali a szokásos helyen?
- igen, de tudsz korábban jönni? Anyámék estére rokonokat hívtak vacsorázni, addigra szeretnék beállni, mint a szög.

A belső zsebemből kikotortam a pipát, zözim már elfogyott, de a pipa aljában van annyi, hogy elüssöm vele a délutánt, amíg a fűvészkertes jönni fog. Cuccot amúgy sem szeretek magamnál tartani feleslegesen, soha nem igazoltattak még, de mások már mesélték, hogy volt belőle gond. Azért a rendőrök sem teljesen hülyék, pár szót váltanak az emberrel, és egyből levágják mi a szitu. Körbenéztem a felüljárón, sehol egy lélek, a hullámvasúton ülök meg nem velem foglalkoznak, az egyik integetett, de mindjárt zuhannak.

A pipát begyújtottam és hatalmasat szippantottam bele, erős volt a füstje, sok gyanta kicsapódott már a pipában. A pofazacskóm, mint a hörcsögé, minél hosszabb ideig bent tartom a levegőt, s egy kicsit azon is túl.

Ezekben a levegő visszatartásos epizódokban nem szeretek gondolkodni, mert mindig elröhögöm magam valamin és a jó füst kárba megy. Most is már tele tüdővel kuncogtam magamon, eszembe jutott, hogy ha sikerülne egy statisztikát készíteni róla, mennyi időt töltöttem már így a levegőt visszatartva, akkor meglepő eredmény születnék. Kéne egy fotó, ahogy kidüledt pofazacskóval, bevérzett szemfehérjével néznék a lencsébe.

Alatta felirat: Felhő Tamás összesen 7 óra 54 percet töltött ebben az állapotban. S mindezt miért?

Azért kérem szépen, hogy alaposan beparipázzon, betépjen, elszálljon, kiszakadjon a világból egy rövidke ideig. Mert olyankor kitágul a horizont, eltűnnek a félelmek, mindent megértek, átlátom a múltat és a jövőt, feszesebben érzem az illatokat, az ízeket és egy másodperc helyett kapok ötöt.

Türelem, még egy kicsit bent kell tartani, már átlendültünk a holtpontra, de ha én nem is tudok (reálisan?) gondolkodni, a testem soha nem hagy cserben. Az idő egész rendesen belassult, normál keretek közt már régen ki kellett volna fújjam a füstöt, most azonban van idő. Arra is van idő, hogy bent tartsam, meg arra is, hogy kifújjam, nem kell sietni.

Az ember azt gondolná, hogy úgy fogok levegőért kapkodni, mint ha víz alól jönnék fel. Helyette egész emberségesen kifújjam, a füstnek már nyoma sem volt, felszívódott és miután kiürült a tüdőm, vettem egy nagy levegőt lassan, élvezettel, méltóságosan.

Bejött.

Na, ez fasza, ezt már szeretem, ezért az érzésért megérte megszületni. Nem mondom, vannak favoritok, mint a tenger, vagy egy jó ebéd, egy kiadós szarás, amikor az ember úgy

érzi kiürült, és utána szinte repül, néhány jó zene, a sör, a sex, vagy éppen a hullámvasút. Éppen sikítóznak és átvettem a hangulatát, eszméletlen extázis egy félperces baromságért, aztán hazamennek, megebédelnek, végzik a kötelességüket, szeretnek, veszekednek, alszanak, felkelnek, mindenről véleményük van, terveket szőnek, aztán a végén elkapálják mindet.

Egy élénk színekkel megáldott cincér mászott fel a cipőmre gyanútlanul, félelemnek nyoma sem volt benne. A pontos nevét nem ismerem, hatalmas, mélyzöld és nagy csápjai vannak. Lenyúltam és a kezem fejére raktam, hogy a szemébe nézzek.

Mi jár a fejedben cimborá? Hova igyekszel? Be vagy programozva mi? Vagy be vagy drogozva testvér? A programodtól sosem térsz el, mindig cincér módra viselkedsz. Mióta léteznek egyáltalán a cincérek, és hogyan jöttek létre? Próbáltam benézni a szemén keresztül a fejébe, hátha egy másik világ tárul fel előttem. Cincérünk csak ingatta a fejét és megrebbentette a szárnyait, ami valljuk meg gyönyörű látvány, szivárványszínekben játszik. Mit nem adnék, ha vele tudnék repülni, ha lehetnék akkora, mint Ő és bebújhatnék lyukakba, ehethék a kedvére való ételekből és megdughatnám az összes bogárlányt, akit az ösztön elém sodor. Repülj! Lendítettem egyet rajta a kezemmel és tovaszállt, hosszú nagy ívben landolt a lenti fák között. Soha többet nem találkozunk egymással.

A világ forog a végtelenben, eddig is végtelen idő telt el, ezután sem lesz vége soha, de mi összeakadtunk egy percre, és egymás szemébe néztünk, egymás végtelen világából egy percet felfedeztünk.

Szomjas vagyok, kiszáradt a szám és ezt az állapotot nem szeretem, mert ha nem figyelek magamra, akkor ráparázok, a gondolatra, hogy nincs víz nálam és a közelemben sem. Visszamehetnék a szökőkúthoz és lehasalhatnék, a tenyeremmel ihatnék, de ha jön valaki egyből meglátja, hogy nézek ki.

Miért, hogy nézel ki?

Megtapogattam az arcom, lángol, atya ég, elég szarul festhetek, kár hogy nincs itt egy tükör. Mert ha van tükör az min változtat? Minek téptél be?

Jó, akkor maradjunk itt ülve, erre nem jár senki, megvárjuk, amíg elmúlik a parás időszak.

De miért ülsz itt? Ha megkérdezi valaki, hogy mit csinálsz?

Miért kérdezné meg, mi köze hozzá? Ülök és kész, az ülés még nincs betiltva.

Na pont ez az, ha már azon gondolkodsz, hogy hogyan magyarázd ki magad, ha valaki megkérdez, akkor elég nagy gáz van bent öcsi.

Ezen egy jót röhögtem, kiszakadt belőlem önkéntelenül a hahotázás.

Gyorsan abba hagytam, mert ha valaki meglát, hogy a csigalépcsőn ülve egyedül röhögök, akkor rám hívja a 104-et és este már egy gumislaggal a seggemben magyarázkodhatok, hogy igazából csak egy cincéren nevettem, nagyon hősiezen viselkedett. Kicsit megszínesítette a napomat.

Nyahhhh, hát ezt nehéz lenne előadni.

Az emberekkel is pont ez a probléma, kiakadnak minden apróságon, kicsinyeskedők.

Hogyan érthetnék meg, hogy ez nem kábítószer? Kinek ártok én azzal, hogy leülök ide és benézek egy cincér fejébe hosszan? Felér egy önvizsgálattal is egy-egy óra, amit az ember betépvé tölt, önszichológia, magamat és másokat is sokkal jobban megértek.

Összefüggéseket, reakciókat, nincs annyi miért. Szerintem mindenkinek kötelezővé kéne tenni a drogfogyasztást.

Ezen megint jót nevettem, de gyorsan Ű a pulóverembe hajtottam a fejem, nehogy meglássák a hullámvasútból kiszálló emberek. De ez sem jó, még valamelyik azt hiszi szomorkodom itt lehajtott fejjel és idejön megkérdezni mi a bajom, nehogy öngyilkos legyek.

Nyahhhh, akkor mi a helyes viselkedési mód, ha az ember betépett? Mi az ideális formula, hogy békén hagyjanak, és senkinek ne tűnjön fel?

Vigyorogjak? Vagy nézzek komolyan, akárhogy nézek ki, ennek gumislag lesz a vége, ha valaki most szóba áll velem. Az a legborzasztóbb, hogy szerintem én vagyok a normális.

Mármint úgy értem, hogy hülye az, aki...

Mit akartam mondani? Egyáltalán mire gondoltam az előbb?

Ez de ronda érzés, rádírnak hívom. Akkor is előfordul, ha nem vagyok betépvé, csak ilyenkor jobban megízlelem, feltűnőbb. De akárhogy is, idegesítő.

Van egy gondolatmenet, tudom mire gondolok, a végét is látom, mielőtt kigondolnám és menet közben elszakad a fonál, azt sem tudom miről van szó.

Ilyenkor szándékosan keresek valami témát, megpróbálom lefoglalni magam, elég egy apróság, amire koncentrálni lehet és akkor nem fordulok be. A befordulós részét sem szeretem, az is parás, önmeghasonlás, a halál és a nemlét kérdését feszegeti. Most itt vagyok, aztán lesz egy olyan pillanat, amikor ez a test teljesen mozdulatlanul, értéktelenül a földbe temetve elrothad. Nézem a körmeimet, milyen érzés kilépni a testből?

Ha a hajamat és a körömöt levágom, apránként, hosszú évek alatt el is temethetem magam.

Már most kéne vásárolni magamnak egy sírhelyet, megcsinálni hozzá a fejfát, egy frappáns idézetet belevésni, a búcsúbeszédemet megírni. És hétvégeként kimenni, a levágott körmeimet és a hajamat temetni. Mire meghalok háromszor annyi cucc lesz a sírban.

Nem is tudom mitől félek jobban, magától a meghalástól, a folyamattól vagy az utána következő időszakról. Nem is lesz idő, a végtelenben nincs értelme számolni a perceket, az örökkévalóságban nincs lassú vagy gyors, megáll az egész, bebetonozódik a lélek és csak les kifelé.

De honnan les? Hová les ki és mi az a lélek egyáltalán? Miből van és minek van?

Hjaj kezdek befordulni, keresek valami elfoglaltságot. Néhány lépcsőfokkal lejjebb egy újság hever gyűrötten. Füles, rejtvénymagazin. Felemelem, s leülök arra a lépcsőre, ahonnan felvettem. A lábamnál csikk, papír zsebkendő és por vastagon. A cipőmmel leseprem, leesik alá, a por is lassan ereszkedik a koszba, lentől szarszag és masszív hűgyszag áramlik fel a hűvös levegővel. Minek rendezkedek én itt a 14. lépcsőfokon? Voltam olyan hülye, hogy megszámloltam hányadikon ülök fentről nézve.

Leülök, és rögtön rendezkedek, nem akarsz felmosni? Kiporszívózni?

Esetleg végig a felüljárót, a Hungária körutat? Csak ezért a pár percért, amíg leülsz ide, csak hogy érezd körülöttem minden rendben van. Csak belül nem stimmel valami.

Az van, hogy alaposan be vagy szagatva haver, nem igazán tudod hány óra van.

A fülest a térdemre terítettem és elkezdtem kisimítani a lapjait. Hátról kezdtem olvasni, minden újságot hátról kezdek. Ha én újságot adnék ki, akkor a hátulján mindig azok lennének, amiket előre akartam rakni. Utána azok, akik mindig hátról szokták kezdeni, átszoknának előre.

He-he, micsoda reformer lennék.

Tintával telefonszám a margóján, felhívjam? Mit mondjak neki? Üdvözlöm! Bocsánat, hogy így ismeretlenül megkerestem. Az a helyzet, hogy itt ülök a vidámpark melletti felüljáró csigalépcsőjén és alaposan kiszálltam az időből, úgy hogy most ráérek. Máskor nem, de most igen. Most lenne önre pár percem. Miközben rendezgettem itt a lépcsőket és a gondolataimat, ráletem egy rejtvényújságra s rajta az Ön telefonszáma. Gondoltam felhívom s megérdeklődöm hasznára van e önnek ez a világ? Sikerült elintézni azt, amiért a telefonszámot felírták? S Ön hasznára van a világnak vagy jön a szokásos reakció, hogy „ki a faszom maga barom?”

Tudja semmi, csak egy ember vagyok, így aztán jobb, ha fel sem hívom, aztán maradjunk ennyiben, le is teszem.

A hátsó/belső borítón boldog emberek, reklám. Sugárzó arcok, már ezért megérte a fáradságos munka oly sok kézen át, megannyi ember, hogy végül itt kikössön a lépcsőn, és rám találjon egy percnyi boldogság. Mennyi előkészítő munka kellett hozzá?

Valakiket behívtak fotózni, megmondták, hogyan kell leülni, hogyan kell nézni, mosolyogni, maga a ruha is külön történetet igényel, mert nőknél ez nem mindegy. S mindjárt ott van az, aki a ruhát készítette. Milyen problémákkal küzdhet, van e be nem fizetett csekkje? Biztos örült a megrendelésnek, hogy a fotóhoz Ő adhatta a kollekciót.

A fotózáshoz enni is kell, aludni és pihenni, hogy az arcok ilyen intenzitású boldogságot tudjanak tükrözni.

Aztán jött a levilágítás, nyomdai munkák, három műszak, hogy időbe kint legyen, a postás, a kiszállítás s végül egy ismeretlen, aki eddig elhozta. Ide nekem a lépcsőre, hogy én jól érezzem magam.

Ettől szép ez az élet, meg attól, hogy van időm végig gondolni. Bár csak soká tartana ez az állapot. Miért mondják azt, hogy drogos? Mi ebben a büntetendő? Az, hogy az ember leül gondolkodni a lépcsőre és megpróbál rendet rakni a fejében?

Van egy ábra, labirintus vagy mi, kutyát kell végigvezetni a labirintuson a belsejéhez, ahol csont van. Golyóstollal bejelölte az ismeretlen jótevőm, hogy mi a helyes út, így nekem már nem kell erőlködnöm, elég végignéznem rajta és meggyőződhetek, hogy tényleg, tényleg az a helyes út, nem hibázott.

Egyáltalán minek jelölte be? Minek vezette rajta végig a tollat? Na én ezt büntetném, ez az igazi primitív ember. Nem lett volna elég az ujját végigvezetni a megoldáson és nyugtázni?

Minek pazarolta rá a tintát? S utána meg eldobta az újságot. Ilyen kicsi apróságokon is mennyit lehetne spórolni. Neeeeem, mindig az a hülye kényelem, legyen úgy ahogy én akarom, engem szolgáljon.

Csak egy kis odafigyelés. Elég lenne kevesebb füles újság is. Odaadnánk egymásnak, ami érdekel megfejttem, ami nem azt békén hagyom. Ez is félig kitöltetlen. Más meg hogy örülne egy összehasonlító feladatnak, hogy keressük meg az eltérést, szerezne neki boldog perceket. De még csak ennyire sem vagyunk hajlandóak figyelni egymásra.

Mindenki fél, mitől? Egymástól, hogy jaj mi lesz?

Ezért ülnek annyian egyedül autóban. Pedig, hogy megállhatna és beülhetne mellé valaki, elvihetné, az megköszönné és közben egy percre benéznének egymás világába.

Ez a világ a félelemre épül. Minden ajtót, minden lelket bezárni, nehogy valaki bejöjjön.

Szevasz Tamás! Hát te mit csinálsz itt? Megyek a villamoshoz, látom valaki ül a lépcsőn, megismertem a dzsekid. Minden OK?

Nahhh, ettől féltém. Annak ellenére, hogy az ember folyamatosan készül, hogy ilyen állapotban mit fog mondani és tudja, hogy bekövetkezhet, nem hisz benne, hogy tényleg beszélni kell valakivel. S most itt van tessék, jól festhettek.

Az arcom lángvörös, érzem, hogy bepánikoltam és szaporodik a pulzusom, a szívem a torkomban dobog. Még szerencse, hogy olyan ember, akivel már voltam többször betépve.

De pont az a fazon, aki betépve sohasem jön be és igyekszem tőle minél gyorsabban megszabadulni és egyedül lenni. Fel a zenét a fejemre és betemetkezni a saját gondolataimba, azt szeretem, ha egyedül vagyok és nem zavar olyankor senki. Ne kelljen figyelni másra, válaszokon gondolkodni és ...egyáltalán micsoda erőfeszítést igényel egy olyan ember, akivel nem érzed jól magad? Mi lenne, ha napi nyolc órát kéne dolgoznom, esetleg a keze alatt?

Semmi, egész nap tépnék, mint a vadszamar, csak úgy lehetne elviselni.

Idióta, fontoskodó zenészygyerek, a belvárosban bérel egy 10nm-es szobát, alagsorit.

Voltam nála párszor zöziért. Szívtunk együtt, de sosem sikerült feloldódnom a társaságában.

Mindig tudtam, hogy lopott a zöldemből. Nem zavart, mert ügyelt, hogy ne legyen látványos, aztán még kedélyesen úgy tett, mint ha a sajátjából kínálna. Jó hogy elfogadja az ember, ha már lenyúlta a negyedét. Igyekeztem minél többször a pipa végére kerülni, aztán elhúzni.

Egy szavam sem lehetett felé, mert örültem, hogy szerez. Több hónapig Ő volt a kapcsolatomban.

Kérdeztem, hogy honnan veszi, de nem árulta el. Bolond lett volna, amikor lophatott az anyagból szabadon.

- szevasz Punyó! (a vezetékneve alapján). Csak várok valakit.
- itt? Nézett rám elkerekedett szemmel...

- igen, ide beszéltük meg, nemsokára jönni fog.
- elég szarul nézel ki, azt ugye tudod?
- hát mi tagadás, vigyorgtam rá bambán, tudod hogy van ez...

Meddig tart ez a hülye párbeszéd, hogy lehetne rövid úton lezárni és elköszönni tőle? Elfussak? Vagy legyenek kemény és közöljem vele, hogy ne haragudj, de neked most sürgősen menned kell, fontos dolgom van, hagyj magamra, köszi.

Közben megcsörrent a telefonom, lopva ránéztem, hogy bocs de most kiesel egy rövid időre a világból, mert a telefonban vár rám valaki és ha beszélek, akkor amíg beszélek, előttem egy másik kép jelenik meg, a fűvészkertes csóka arca, elég a hangja és rögtön beugrik az autója színe, az illata, a kesztyűtartó, ahonnan előveszi az elkészített adagot. Rövid, de gyors hogy vagy, aztán már indexel is és újra kint vagyok a levegőn, ami már megint egy másik világ. Tele tervekkel s megannyi előkészülettel a betépéshez. Hol legyen, mit egyek, mit hallgassak közben, telefont kikapcsolni, milyen filmet nézzek. Ha társaságban, akkor ki az, aki lehet s ki nem...

- szia arc, minden rendben, mehetek a megbeszélthelyre?
-
- OK rendben, sietek, ha esetleg késnék....csatt.

Punyó kivette a kezemből a telefont és kinyomta, majd szúrósan rám nézett, hosszan.

- figyelj Tamás! Neked erre aztán az ég adta világon semmi szükséged nincs!
- mire? Kérdeztem zavarodottan s kizökkenve, valahova bezökkenve, azt sem tudtam mit akar, meg mi lesz most a fűvészkertes arccal, ezt hogy magyarázom ki neki? Hogy bízik meg bennem ez után.
- tudom, hogy anyagot rendeltél! Ne tagadd ismerlek, abszolút nincs rá szükséged.
- honnan tudod te, hogy mire van nekem szükségem, egyáltalán hogy jössz ehhez?

Hónapok óta nem láttuk egymást, utoljára még te voltál a dílerem s most nekiállsz itt megfegyelmelni? Eredj a büdös francba, hagyj légy szíves magamra.

- Tamás! Tamááás! Én már régen megtértem, nem kábítószeres vagyok, gyülekezetbe járok és megpróbálok olyan életet élni, hogy Istennek tetszen. Hallottál te már Jézusról?
- na elmész te a vérbe, te agyinos! Most azonnal menj innen, erre én nem vagyok vevő. A saját magánügyed, hogy te miben hiszel vagy miben nem, tőlem kerekre is feszítheted magad, de engem nagyon-nagyon sürgősen felejts el!!!
- miért, te a pokolba akarsz kerülni szándékosan? Tudod te, hogy mit tett érted Jézus? Tudtad, hogy az életét odaadta érted, hogy feláldozta magát?
- ki? Mi te esztelen barom? Te láttad Istent, találkoztál vele, vagy Jézussal? Melyik ment oda hozzád, hogy figyelj Punyó gyere velem? Meg tudod mit? Nem érdekel, nem fogok itt vitatkozni veled, nekem elég ha most elmész.

Félre löktem a lépcsőn és megpróbáltam elmenni mellette s odaszólni, hogy na szevasz, de megfogta a dzsekimet. Nagyon dühös és felkavart voltam, eszméletlen felháborító, hogy mit meg nem enged magának, rohadt kis köcsög. Sikerült feljutnom a felüljáróra és elfordulni a liget irányába, le kell ráznom, mert lekéssem a randit a fűvésszel.

Csak a dzsekim vállán lógott és kiabált futva.

- állj már meg, ne legyél már ilyen, én csak jót akarok neked. Állj már meg Tamás, nem érted?

Hidd el nekem, hogy a drogot képes Isten pótolni és a helyét betölteni, csak adj neki esélyt és nyisd ki neki a szíved.

- engedd el a dzsekimet és menj a picsába! Érted?

Közben már futottam, Ő meg a nyomomban. Még szerencse, hogy alacsony termetű én meg magas, nagyobbakat tudok lépni és gyorsabban is futok. Lefutottam a vidámpark oldalán, át a piroson egy autót kikerülve s be a fák közé. Ha végig futok, akkor még időben odaérek a Hősök teréhez és elérem a fűvészt.

Lopva hátra néztem a vállam fölött, Punyó a piros lámpánál állt és átszellemülten nézett utánam. Öregem, ezt a megmentősdit most későbbre halasztjuk, az is lehet, hogy egy életre elhalasztjuk. Már csak arra figyeltem, hogy nehogy elessek, utoljára egy éve futottam ennyit, akkor is véletlenül.

Beparipa II. (a vacsora)

Punyótól sikerült megszabadulnom, probléma letudva, már csak a fűvészkertes csókának tartozom magyarázattal. Gondoltam felhívom, de felesleges, pár perc van a találkozóig és egységem is alig van a kártyán. Tartalékolni kell a jó kis egységeket zözi rendelésre. Érdekes, hogy zöldet, szpídet, ekit mindig tudok venni, de feltöltő kártyára sosem jut.

A találkozó rövid és tartalmas szokott lenni, pár másodperc. A Vajdahunyad vár hídjáról szoktam körül kémlelni, hogy nincs e civil nyominger a környéken, ki lehet őket szúrni, mert akárhogy igyekeznek a viselkedésükben, van egy kis természetellenesség. Nem tudom megmagyarázni, ha bevagyok tépve eleve gyanakvóbb vagyok és megfontoltabb, néha még a zebrán is nehezen jutok át, pedig zöld és mennek az emberek.

A jégpálya bejáratánál van egy pénzváltó, ott szokott leparkolni, félreállni. Percek voltak hátra, pontosan szokott érkezni, precíz a srác, mindenre figyel. Ha vezet, terít, akkor sohasem iszik és nem is tép, apróságokon nem szeret eldőlni. A kocsija rendben, a vezetésre is nagyon ügyel, nehogy kiszúrják. Van némi elterelő hadművelet a hátsó ülésen. Gyerekülés, kibontott pelenkás tasak, csörgő, gumikacsa. Ezek állandó kellékei a járgánynak, holott sosem volt családja, de az Ő helyzetében érthető.

Elindultam a félkör alakú földúton a hídhoz és lassan, minden embert szemügyre véve közelítettem meg a pénzváltót. A fűvész autója az Andrási út végén állt a pirosnál, közben szünet nélkül szemmel tartottam a környéket. A legveszélyesebb rész a Hősök tere, tele turistákkal, mindenki fényképezőgéppel, napszemüveg mögött. De a mozdulataik elárulják Őket, ha bárki a fejét odafordítja a fűvészes autója felé, akkor várok. A fehér autó befordult balra és araszolt a kocsisorral A Múzeum előtt. Ha megáll, akkor sem megyek oda hozzá egyből. Legalább 20 másodpercet várok a jégpálya hídján szemlélődve. Ha valaki a Hősök terén a fehér autó irányába nézne, mozdulna, futna az úttesten át, akkor sztornó a cucc. Marad a feladónál. Sokszor eszembe jutott már, hogy milyen kellemetlen lenne, ha az autóban érnének tetten. Magyarázzkodhatnék egy hétig egy irányban. Ha megfognak a zsebemben a cuccal nem nagy gáz, sittre már nem vágnak, de anyámék felé elég kellemetlen szitu lenne.

A fűvész megállt, félrehúzódott és várt. Én is vártam, mint az űzött vad lestem körbe, emberről emberre, lopva benézni a szemüvegek mögé, milyen a szándék kishaver?

Rohamosan fogytak a másodpercek, a fűvész nem vár, fél perc és tovább áll. Határozottan léptem az autójához, beültem, kézfogás, egy papír zsebkendőbe csomagolva adta át a cuccot.

Elvis-t hallgatott, a gyerekülés a hátsó ülésen, éreztem az arcszeszét, frissen borotvált volt.

Nem szerette a felesleges szavakat és azt sem ha telefonon sokat csicsereg az ember, ha úgy érzi terhes, akkor kinyomja.

Egyszer kérdeztem tőle, hord-e fegyvert, azt mondja neki a feje a fegyvere, gondolkodni kell. Szívesen maradtam volna mellette, vagy a hátsó ülésen, vigyen magával, bújjunk el és tépjünk be cefetül. Ő olyan arc volt, akivel megpróbálnám szívesen. Felszívni néhány csíkot, tömni egy pipát, két napig hallgatni a zenét egy tanyán, ahol nincs senki, főzni a teát és döngölni az agyagpadlót, élvezni, hogy küzd a fejedben a gyors és a lassú, két ellenkező hatás, ami nem bír meg a másikkal.

Egyszer kipróbáltam, anyáméknak azt mondtam, elutazom vidékre egy barátomhoz, segítek neki autót szerelni. Anyáméknak fogalma sem volt róla, hogy se vidéki barát, se autószerelés, mondjuk nem is nagyon érdekelte őket, menj csak fiam, ahogy gondold. Adtak egy kis pénzt hétvégére és abból bevásároltam a fűvészes csókánál.

Csak szpídet és zöldet, a hátizsákomba két nagy üveg ásványvizet és felmentem Diósjenőre vonattal, onnan gyalog fel a hegyre. Egy fa tövében leültem, felszívtam egy csíkot és tömtem egy pipát. A Csóványos teteje hosszú séta és én minden másodpercét élvezni szerettem volna.

Hatalmas Sennheiser füles, 4 X 2db akkumulátor elem és Emanuel Top. Vittem magammal még más zenét is az MP3 lejátszón, de a fő motívum, amire túráztam az Emanuel volt.

Totális szétesés, élveztem minden percét. Élelemre nem volt szükség, aludni nem tudtam, az éjjeltől ugyan féltem, hogy mit csinálok a hegytetőn egyedül, de találtam egy kilátót és oda húzódtam fel mozizni. Végigtáncoltam az éjszakát egyedül a sötétben és fantasztikus volt.

Másnap azonban hazajöttem Pestre, mert én a tömegben szeretem a magányt. Félek, félek, hogy mi lesz, meg ha beakasztom magam, akkor nem tudok értelmesen megszólalni, de ott a hegyekben rájöttem, hogy emberektől távol is ugyanazt érzem, azt figyelem, hogy mi lesz, ha valaki jön?

A fűvészes elhúzott az M3-as felé, csak pár másodperc volt, én is megnyugodtam, ez a cuccvásárlás olyan, mint a sex. Az előkészületek, az előjáték, és ahogy megjön, elmegy az orgazmus. Mindig megkönnyebbülök, és ha őszinték akarunk lenni, akkor már azt kémelem hol lehetne tépni. Időm még maradt egy óra, anyámékhoz rokonok jönnek vacsorára, túl korán sem akarok hazaérni. A legcélszerűbb akkor ha már mindenki ott van, megérkezem, gyors kézfogás, szemkontaktus kerülése, irány a mosdó, utána a szobám és akkor egy darabig békén hagynak. Legfeljebb beszélnek, hogy Tamás gyere enni, én meg rögtööööööön és akkor egy darabig megint nyugi van. Majd ha necces kimegyek, eszek egy keveset és amilyen hamar csak lehet vissza az odúmba a hülye rokonok elöl.

A Vajdahunyad vár hátulja alkalmas égetésre, hatalmas bokrok, padok, szemét, a környék össze szarva, de legalább nem megy oda senki. Behúzódtam a legtávolabbi zugba, a padról lelöktem egy bugyit, és először csak hátradőltem skubizni. Alaposan szemügyre vettem a környéket, ha egyenruhások jönnek messziről kiszúrom. A civileknek meg nincs kapacitásuk a fogyasztókra, bár sosem lehet tudni. Mire mennek velem? Érdelemleges információval nem tudok szolgálni, fehér Peugeot, a rendszámát sosem akartam megnézni, személyleírás és egy mobilszám + a nálam lévő anyag, amiért egy napra bevisznek, nekik egy csomó papírmunka és nem jutottak előre. Max. feljelentenek, egy kicsit sem érdekel, egyedül anyámék miatt lenne kínos. De még akkor is ott van, hogy sűrűbben nézek rá a postaládára és a levél nálam landol.

Levegő tiszta, idő kellemes a külső hőmérséklet 25C°, alkalmas egy kis égetésre, szélcsendes.

A papír zsebkendőt mohón bontottam ki, 4db eki, 2 gr szpíd, 3 gr zöld, ahogy megbeszéltük. Egy golyóstoll szárával beleszipantok a zacskóba, édeskés, savanyú alma íz, imádom ahogy felforr tőle az agyam és utána lassan lefut a gerincoszlopon, az egész hátam beleborzong.

A biztonság kedvéért tolok még egy csíkot és utána visszacsavarozom a tollat és elteszem az övtáskámba. A szpíd megfázás ellen is jó, meg orrcsepp helyett is, amíg tart a hatása nem dugul be az orrom és a betegségnek nyoma sincs. Az egész agyam kitisztul tőle,

lecsupaszított, lemeztelenített gondolatok, minden világos és könnyen érthető. Nyugtatónak is megteszi ha nem számítjuk azt az apróságot, hogy folyamatos mozgáskényszere támad az embernek tőle.

Beleszagoltam a zöldbe és, szép nagy bogok, gyönyörű virágzás, gyantával teli termés, illatozó, imádom az illatát, egy ideig csak szagolgattam a zacskót az orrom alá tolva. Lecsippentettem egy kisebb virágot és betömtem a pipába.

Körbevizslattam a terep még mindig tiszta.

Na csak most ne gondolj semmire, slukk beszív, levegő visszatart és kezdődik a világ.

Végtelennek tűnik az idő, amíg a levegőt bent tartom, sosem fogom kifújni, közben a lábammal már dobogok, röhejes. Hörcsögméretű alak, megemelt állal, a fejét jobbra-balra forgatja az odúja előtt, mint a szurikáta. Ha veszélyt észlel, akkor vissza az odúba, a rejtekbe, be a fejembe, ne szóljon hozzám senki. Miért baj ha szeretnék egy kicsit bent lenni?

Miért hol vagy? Nem bent? Vagy még annál is beljebb akarsz kerülni?

Nahhh ez bejött és elkezdtem a levegőt kifújva hangosan röhögni, nem tudok uralkodni magamon, ez már problémás. Elöntötte az agyamat a szar. Innentől már nem érdekel semmi, minden mindegy. Jöhet bárki, bármi, kész vagyok magamat megadni és meghalni.

Kicsit behúzott a cucc és azonnal kiszáradt a szám és elöntött a forróság, a szívem zakatolt. Ez valódi kiszolgáltatottság, valamit tennem kell. Például valahol rendet rakni, igen ez jó ötlet, ha lefoglalom magam, akkor nem olyan mély a parahullám. Francokat nem, átmentem mínuszba, minden zavar és idegesít, rám tört az elmebaj, ketten vagyok. Egy, aki méltatlankodik bent és zavart kelt, a másik aki próbálja kordában tartani a gondolatait.

Az övtáskám tartalmát kipakolni egy padra és azt rendezgetni jó ötletnek tűnik csak nem itt. Olyan helyre kell menni, ahol más is jár, hogy ne legyen feltűnő. Most szívesen lennék a Csóványoson, hogy ne lássa senki a küzdelmemet bent. Tapasztalatból tudom, hogy csak pár perc, de az végtelennek tűnik ilyenkor. Negyed óra és utána is alaposan be vagyok tépve még órákig, de már nem viselkedek elmebajos módjára. Elindultam a park felé, ahol emberek sétáltak, de megtorpantam. Egy fasor mögött, amit nem láttam rendesen, egy kutya és két pár láb sétált komótosan. Francokat, biztosan rendőrök, azok sétálnak így. Ha leülök egy padra és félrefordulok vagy nekik háttal, akkor nem lehet baj. S mi van, ha igazoltatnak? Miért tennék?

Azért mert rendőrök és megtehetik. Esélyt sem adok a dolognak, akkor inkább maradjunk itt. Kik? Kivel beszélgetsz? Magaddal? Hahó, ki van bent? Áhhhh. Elkezdtem masszírozni az arcomat, ilyen hülye nem lehetek. Ha rendőrök, akkor ide is jöhetnek. Mit mondasz nekik, hogy mit csinálsz itt a zugban, ahol minden tele van szeméttel, üvegtörmelékekkel? Ücsörögsz?

Tuti, hogy levágják a témát, látják, hogy nem stimmel az öregem.

A pár láb és a kutya még mindig nem bukkant elő, addig amíg nem látnak el is futhatnék, de akkor meg az lenne feltűnő. Miért, buszhoz nem siethetsz? Mások nem futnak a parkban?

Jó persze, de neked amilyen hülye fejed van kiszűrnak, akármit csinálsz felhívod magadra a figyelmet. Akkor az a legjobb ha elébe megyünk a dolgoknak, velük szemben sétálunk nyugodtan, mint ha nem lenne semmi probléma, akkor talán nem fognak gyanút.

A két pár láb egy házaspár, csak egyforma kék nadrág, kedélyesen csevegtek, a legrosszabb fajtából valók. Úgy tesznek, mint ha csak csicseregnének, aztán közben meg véleményük van rólam, amint elhaladtak rögtön meg is beszélnek. Mindenki ilyen, súgnak búgnak a hátaik mögött, és ez tartja össze a társadalmat évezredek óta, a közös ellenségkép.

A parahullám kicsit alább hagyott, bár ez nem jelent semmit, másodpercek alatt újra a völgyben találom magam és próbálom újra felküzdeni magam a peremvidékre, csak kapaszkodok a szélébe, hogy legalább egy kicsit beleshessek a valóságba, aztán megint lezuhanok kivédhetetlenül. A szám még mindig kiszáradva, a pulzusom az egekbe szökött.

A földön egy vízcsonk, bugyog ki belőle a víz, az, amelyiket öntözésre használnak. Már egy kisebb víztócsa alakult ki körülötte. Jó lenne megállni és inni belőle, csak ne figyeljen fel rá senki. Lehajoltam és a tenyeremmel merítettem a vízből és a számhoz emeltem, majd az arcomat is megmostam. Egy csöppet sem oltotta a szomjamat, hihetetlen érzés. A vizet alkotóelemeire bontom a számban, érzem miből tevődik össze és mi adja az ízét, nem víz ízű.

Zsibbad a szám a fűtől és a szpíd meg tolja a ritmust, minden táncot jár körülöttem, egy kislány ugrál, visong és labdáz.

Belerúg és felém jön, pont előttem áll meg, a kislány várakozón tekint rám. Felállok, belendítem a lábam és olyan erősre sikeredik, hogy ívesen elszáll a kislánytól jobbra, bele a sárba, tiszta pocsonya lesz.

Nahhh már csak ez hiányzott, az anyja gyanakvóan néz rám, és kézen fogja a lányát, Elmegyek a labdáért és odaviszem a csaphoz, a bugyogó vízben lemosom, közben zöld fű tapad a labdához és, ahogy forgatom, rajta egy vastag giliszta, iszonyat hosszú.

Undorító, áhhh és hirtelen eldobtam magamtól a labdát, a kislány érte futott és felvette, a giliszta még mindig a labdához tapadva. A gyanakvó anya észrevette és rákiáltott a kislányra, azonnal tedd le!

Szúrós szemmel nézett rám, de nem szólt egy szót sem csak megjegyzett magának. A labdáról lerázta a férget és húzta maga után a lányát, aki lopva még hátranézett a válla fölött.

A lépcsőházunk egy ajándék, tiszta káosz. A babakocsi tároló helyén nyílt pár éve egy kis bolt.

Szerencsére mi a VIII. emeleten lakunk, ami azért jó hely, mert nem hallatszódik fel a sok alkesz vihogása, csak éjjel. De azért rossz, mert alattunk is, felettünk is, mellettünk is laknak. Este, ha lefekszem, minden irányból jönnek a hangok, kaparásznak, ágyaznak, tudom melyik műsort nézik a tévében és azt, hogy mikor basznak.

Az panel előtt játszótér, csak télen elviselhető és csendes. Nyáron non-stop megy a műsor, ordítás, kutyaugatás, autóriasztó, elhúz a repülő, villamos a síneken, teherautók.

A bolt bejárata előtt a szokásos összetevő. A lépcsőházban bagóznak és bűdös tőlük a lépcsőház, hangosan röhögnek, köpködnek és méltatlankodnak mindenben.

Gyorsan szedem a lábam a lifthez, remélem lent van és nem kell rá várni.

A lift bűdös és pocsaszagú, tele van fingva. Csikkek a sarokban a mennyezeten és tele van firkálva, állatok laknak e nálatok?

Nahhh, kulcsommal határozottan benyitok és a lehető legkevesebb beszéd, gyors és céltudatos mozgás, mint ha tudnám mit akarok. Az ajtónyitáskor minden fej felém fordul.

Atya ég, ezek az én rokonaim. Minden fej fodrásznál járt, készült erre a vacsorára. A szájuk tiszta zsír és idétlenül vigyorognak, csörömpölnek a kanalakkal meg a poharakkal.

Aranka néninek vastagon ki van rúzsozva a szája, remélem nem akar pusztit is adni, nem bírom a szájszagát. Romlottak a fogai, rothadnak ki a helyükből, hiába küldik orvoshoz nem hagyja, igénytelen s csak legyint rá, jó az már nekem erre a kis időre aranyom.

Nincs szerencsém, átölel és egy pusztit ad az arcomra, megveregeti a vállam, báhhh. Ha nem lennék betépvé fel sem venném a dolgot, de így kiélvezhetem minden pillanatát, még azt is ahogy csattan a hónalja mikor összecsapja a kezét.

Hogy te mekkorát nőttél Tamáskáám.

De jó lenne beszaladni a szobámba és magamra rántani az ajtót.

Egyszerre hárman beszélnek hozzám. Jól vagy Tamás, mesélj merre jártál, hazajöttél fiam, oszt a lányokkal hogy állsz, éhes vagy, gyere egyél?

Aranka néni férje Laci egy kövér disznó, akkora pocakja van, hogy alig bír felállni az asztaltól, most meg hogy az ingyen kajával telezabálta magát csak a széket húzza hátrébb és félig felém fordulva nyújtja a hájas ujjait. Vigyorog, kilátszanak a megfeketedett fogai, közben a másik kezével letörli a csirkezsírt az arcáról, de a borostái között maradt egy

darabka prézli. Odatolja a disznó képét és vihog bele a fejembe teli tüdővel, he-he höhhh. Jól vagy fiam?

Nahhh a fiuk, látszik honnan szalasztották. Valami csoda folytán csontsovány, ebben a családban fehér holló. Anyám mondta tegnap nevetve, hogy ezek már két napja nem esznek, mert jönnek hozzánk vendégségbe. De ez a Szilárd olyan, mint ha éheztenék. Az inge alól kilátszik a bordája, a keze lagymatag, ernyedt és jéghideg. Lassan, mint ha víz alatt élne feláll és cérnavekony hangon mond egy hellót. Sietek odavetni egy futó mosolyt és igyekszem elengedni a kezét, mert ez az ember olyan, mint egy hulla. Az örege tehet róla, soha nem enged neki semmit. Kicsi gyerek kora óta mindenről lebeszélük, így feladta. Ha valamit akart vagy ötlete volt, áhhh minek, hagyd, nem neked való az.

Iszonyat igénytelen és bűdös bagázs, szerencse hogy két évente egyszer jönnek.

Akkor kiglancolják magukat, előveszik a legszebb ruhájukat, leülnek az asztalhoz, azt is megeszik, amit nem szeretnek, sorban bontatják apámmal a sört aztán meg bőfögnék és illedelmesen a szájuk elé teszik a kezüket.

Apám most is rákérdez, hogy látom Lacikám alig van már sör, hozhatok?

Aranka válaszol az öreg helyett, hogy peeeerszeeee, hozz egyet nekem is Vinceee!

Anyám csak halkán kérdezi, hogy jössz enni fiam? Tettem félre levest is meg sült húst, a sütőben még van rántott csirke, meleg, addig gyere, amíg ki nem hűl.

Mindjárt anyám, elmegyek lemosdom, meg várok egy telefont. Egyetek nyugodtan.

Hűtő ajtó cuppan, szisszen a sör és már magamra húztam a fürdőszoba ajtaját, amikor az öreg Laci horkantva, mint egy varacskos disznó elkezdett valami béna viccen röhögni.

Már előre látom, amikor búcsúzkodnak az előszobában. Forgolódik a táskájával, sehogy se fér el, a felesége is kövér és szuszognak, úgy tele vannak lakva és annyi sört isznak, hogy nem kapnak levegőt. Így mulat az igaz magyar, van apámnak mindig házi pálinkája a hűtőben, de azt is odahozatják az asztalra. Kifele menet, meg olyan bűdösek, mint a cefrés hordó. A becsukott ajtón keresztül lehet hallani, ahogy beszálltak a liftbe és nyög, szuszog meg kiprésel egy bűfögést magából, áhhh szörnyűek. Ez a jelenet még hátra van.

Megmosom az arcom, és ahogy peregnek le a vízcseppek az arcomon, belenézek a tükörbe. Bele a saját szemembe. Hahó pajtás, ki lakik ott bent? Mit akarsz az élettől? Mi lesz így belőled? A társadalom szemetje vagy, egy piti kis drogos. Kinyitom a szám, megnézem a fogaimat egyenként, szerencsére nincs rossz. Nézem magam továbbra, idő kell, amíg beüt az érzés. Ha egyszer elkap a gépszíj, amikor már a nézésen is túlnézek és egyszer csak megrettenek, összerándulok, mint ha egy nagy kéz emelkedne adni egy pofont, vagy fölöttem elzúg valami. Nahhh, ez voltam én. Szörnyű.

Beosonok a szobámba, ne vegyen észre senki. Halkan becsukom az ajtót, berakok egy mixet alaphangon, kinyitom az ablakot, beáramlik az utcazaj, szokásos gyerekvisítás.

Felszívok a golyóstoll szárával egy kis szpídet, azonnal dob rajtam egy nagyot. Kitágul a horizont, tisztábbak a hangok, a falon át hallok. Az öreg Laci vihog, látnom sem kell, pontosan tudom, hogy a tömpe ujjai az asztalon járnak, dobolnak, a fia néma csendben és feszes vigyázban ül, Ő csak egy kanál levest elszürcsöl, és már ül is vissza, mint a cövek.

Illedelmesen végighallgat mindenkit, fene tudja mi járhat a fejében, ez az ember beteg.

Aranka is vihog, a fogai közül észrevétlenül ételdarabkák szótkak az asztalra repülni, anyám pillantását látom előbb és utána azt, ahova néz. Rendre így megy ez, anyám felsóhajt, ha elmennek és leszedi a terítéket, fáradtan elmosogat. Nem töltik fel a szüleimet lelkiileg, mert idioták, de a vér kötelez, muszáj őket elviselni.

Megtömöm a pipám és figyelem a székek nyikorgását, ha valaki feláll, akkor pipa ki az ablakpárkányra és a füstöt is oda fújom ki az utcára. Kicsi az esélye, hogy bárki kopogás nélkül bejöjjön, de én mindig a legrosszabbra számítok. Hátra dőlök az ágyon, a tarkóm bizsereg a szpídtől, hideg áramlatként lecsorog a gerincemen. A zöld füstje édeskés,

hosszan bent tartom. Ma már annyit szívtam, hogy ilyenkor már nehéz betépni. Össze-vissza dolgozik bennem a szpíd, ami gyorsít és próbálja letisztítani a gondolataimat, ritmust ad az életnek, minden pontosan illeszkedik, az egész világegyetem egy nagy zenekar. A marihuana meg dekoncentrál, belassít, és elvontta tesz mindent. Mikor a két világ egymásnak feszül az ember érdekes dolgokat művel.

A párnám mellett van egy konnektor, árad belőle a szomszéd lakás áporodott szaga. Esténként egész jó műsorokat adnak. Kövér házaspár, igazi szuzuki szedám-teszkós kiadás. Minden szombat reggel elmennek a teszkóba és a kocsi csomagtartóját púposra rakják. Úgy járnak, mint a vajda. Széttett lábakkal, peckesen, senkire nincsenek tekintettel. A bevásárló kocsit alig bírják kitolni. Itthon meg hallom, ahogy lenyugodnak a cucctól. A fickó vedeli a sört egész hétvégén, és nyitott ablaknál bőfög, meg fingik. Kellemes nyáresték telnek így, hogy a semmiből belerondít a csendbe, aztán meg saját magán röhög. A felesége sosem dolgozott, a fickó tartja el, gyerekük szerencséje nincs, gyerek nem ilyenek való.

Este, ha lefekszem, a konnektorból lehet hallani, ahogy ágyaznak, tompán puffan a paplan, nyögve fekszenek az ágyra, és a fickó horkol, mint az állat. Havonta egyszer szexelnek, menetrend szerint mindig vasárnap. Délelőtt, ha felkelnek, egy darabig csend van, de utána beindulnak, incselkedik a fickó, a nő meg lecsacsizza, hogy mit incselkedik. Állatok.

A nő visítva élvez, nem szeretem hallgatni, a fickó meg röhög. Ha tehetem, elmegyek sétálni vasárnap délelőtt, visszataszító. Főleg az, amikor megyek el, és hirtelen felbukkannak a bejáratú ajtajukban. Az a határozott szevasz Tamáskám, a nő meg kiszolgáltatottként vigyorog.

Undorítóak, nulla életcél, igazi vágni való barmok. A nő egész nap porszívózik, főz a férjének a belébe, mert ha nem tenné hamar az utcán találná magát. A fickó délután megjön, vedeli a sört és tévét néz, este meg horkol.

Hárman lakunk egy szinten, három ajtó + a lift. Mikor indulok itthonról kilesek a kukucskálón, hogy a szemben lakó nem jön e éppen. Nem szeretek vele találkozni. Mozgássérült, egyedül él. Autóbalesete után lebévult és tolokocsival közlekedik.

Sajnálom szegényt, meg azt is, hogy lelécelt tőle a családja. Nem szeretek vele beszélni, neheztel a világra, benne van a hangjában és a tekintetében vádló szemrehányás, mint ha én is felelős lennék érte.

Egyszer segítettem neki lemenni a lépcsőn, nem volt 30 másodperc, de nagyon szerette volna annyi idő alatt elmondani az életét, valakivel beszélni. Nem a megfelelő emberhez fordult, ahogy leértünk köszöntem és úgy tettem, mint ha a buszhoz sietnék, futottam.

A játszótérről behallatszódtott a gyerekek artikulálatlan üvöltése. Hosszan és elnyújtva káromkodnak, honnan tanulják, hogy élnek ezek az otthonukban? Úgy üvöltöttek, mint ha folyamatosan vernék őket, a lányokban semmi tartás, undorodom tőlük.

Este a hinta körül szoktak ólálkodni fiatalok egy csapatba verődve. Ha jön valaki, elhalkulnak, és riadtan figyelnek, majd ahogy tovább haladsz, felerősödik a diskurzus meg az elfojtott nevetés. Tudom, hogy drogoznak, már gondoltam is rá, hogy beszélek velük, amikor itthon elfogyott minden. De nincs bizalmam hozzájuk, meg jobb, ha a környéken nem tud rólam senki, semmit. Még az hiányzik, hogy anyámék megtudják valami barom szomszédától. Bár hülyeség, mert a saját kölkeikről sem tudnak semmit. Azt se hogy hova járnak, és mit csinálnak. Esténként a játszótér bordélyházzá alakul. Ritka a 15 éves szűzlány, nem divat.

Elég ha a társaságba bekerül, elkezdik cikizni egymást a lányok.

Nahhh mi van te kis pitiáner, fogadjunk, hogy nem láttál még faszt?!

Aztán megtörténik, idő kérdése csak, kerülöm ezeket messzire, tartalmatlanok, igénytelenek és trágárok. Csordaszellem uralkodik köztük, egymástól veszik el a pénzt és részegeskednek.

Söpredékek, ezekből lesz a szuzuki szedám-teszkó vonal. Mindegy csak kábeltévé legyen.

Észre sem veszik magukat, hogy mennyire hiábavaló az életük, szaporodnak, mint a nyulak.

Napokban láttam egy kamiont elmenni a zebránál, orrfacsaró bűz, sertéseket szállított.

Hosszú percekig belengte a disznószar szaga a környéket, nahhh mondom. Viszik a jó népek.

Ezek meg özönlének a lakótelepekről a tesztkóba, megvesznek mindent, ami akciós, Tolják magukba, reggel a retyókba, pár év és elrúkosodnak, mert nem mozognak semmit. Ingáznak a lakótelep, munkahely és a tesztkó között. Akciós virsli...abba még azt is beledarálják, amit nem akarnak. A cucc homogén, honnan tudja a paraszt, hogy miből van?

Majd 30 év múlva, amikor kiüt rajta a gümőkór, a bélrák. Megy ártatlan arccal az orvoshoz, pufók, levegőt sem kap. Akkora adag altató kell neki, mint egy lónak.

Megműtik de hiába, van neki még valamennyi hátra. Akkor sem gondolkodik, tudja, megijed, de amíg él vásárol és fogyaszt, aztán huss. Ennyi volt kérem, van még mondanivalója?

Paff, a füstöt ilyen sokáig bent tartottam, egész idáig nem vettem levegőt. Észre sem vettem és elgondolkodtam, ezért szeretem ezt az állapotot, ötször annyi időm van.

Beálltam, mint a szög, de jön a para. A fejembe befészkelte magát egy gondolat, anyám mindjárt beszél, hogy gyere már Tamáskám, mert elhűl az étel, addig gyere, amíg a Laciék itt vannak, gyere beszélgessél velük egy kicsit.

Mindjárt mondani fogja, pedig egész jó kis effekt lengi be a szobámat, halk ritmus a hifiből és egy légy is beröppent, tudta hogy jönnie kell. Már vártam. Neki most itt van zümmögnivalója, engem kell, hogy szórakoztasson. A szárnya ezerszer rebben és a hangja erre a zenére lett kitalálva. Táncot lejt a falon, tapogat a szívókorongjával, de nem talál semmi érdekeset. Lehet, hogy észrevesz? Ebben a szobában én vagyok egyedül érdekes. Ha nem lennék itt csak szoba lenne nélkülem, de most itt vagyok velem.

A légy a térdemre szállt. Hagytam, hogy legyezze magát és fedezze fel, ami az ösztönének fontos, ami légyül van neki megírva, neki a légy programja, ami a hülye fejébe van kódolva.

Mi a feladatod légy?

Kicsit megállt, mosakodott és a hasamra szállt, onnan hirtelen a kezemre, mert megérezte az illatot, a kezem még nedves a víztől. Szívókorongját bedugta a szűrők közé és próbálta letapogatni, ki lehetek s mi célból.

Tamás he he, mikor jössz már elő? Ez Laci volt és hozzá vihogott egyet, mint aki baromi vicceset mondott. Késleltettem a választ szándékosan, hogy törje a kis disznó agyát, hogy mi lesz...alaposan kivártam, tudtam most mindenki az ajtóm felé fordulva, várja a választ.

Megyek rögtön, csak várok egy telefont.

Eszem ágában sem volt kimenni, remélem hamarosan menniük kell, és akkor csak ki kell Őket kíséreni, ami megint kész cirkusz. Tele lehelik az előszobát a pálinkás belükkel.

Egyelőre maradnék egy kicsit a beszakadt jégen. Ez az én lékem és a két kezemmel kapaszkodva lógok be egy másik világba.

Enni sem tudnék egy falatot sem, ha a vendégek elmennek talán egy sört, ha hagynak, de amilyen sáskák kibontatják mindet. Most nem vagyok szomjas, éhes sem, napokig kibírnám evés nélkül, csak legyen szpíd, az anfetamin kikapcsolja az éhségérzetet, olyan, mint ha sosem lett volna a testem evésre berendezkedve.

Most minden másodperc számít, minden szobámban eltölthető másodperc nyeresmény. Már a gyomromba állt az ideg, előbb vagy utóbb elkerülhetetlen, hogy kimenjek. A búcsúzkodás még rendben, de utána még ott van apám meg anyám. Az Ő kérdéseikre is felelnem kell. Hol jártál, merre jártál, mit csináltál, nem akarsz fürdeni?

Áhhh jó lenne már a mai napot letudni, vagy kilőni magamat az űrbe és csak lebegni a föld körül, lesni hogy mit csinálnak, legyen fű és legyen kék az ég. Életem végéig ellennék.

Tamás fiam gyere ki, mert Laci bátyádék nemsokára mennek, ne legyél illetlen. Ez már apám parancsoló, ellentmondást nem tűrő hangja. Nincs mese, közéjük kell ülnöm és adni a hülyét, mint akivel minden rendben.

Még időhúzásnak egy fürdőszoba belefér. Megeresztem a vizet, megmosom az arcomat, húzom a másodperceket, nézem magam a tükörben újra, alaposan be vagyok szakadva.

Rémült a tekintetem s ettől bepánikoltam. Eddig egész jól kordában tudtam magamat tartani, de most hogy nem kerülhetem ki Laciékat rendesen összeugrott a gyomrom. Nem is rólok van szó, mert végtelenül buták, képtelenek lennének bármit felfedezni, ami nem ehető. De apám meg anyám. Mindketten láttak már betépve, sőt alaposan kiszakadva a világból és csak sejtették, hogy valami fura történik körülöttem s velem, de nem tudták megfogalmazni. Anyám néha néz, látom rajta hogy kíváncsi rám. Ösztönösen megérzi, hogy nem kerek a történet s valamit nagyon eltemettem belülre. Eddig nem volt gond, bármelyik színházban főszerepet kapnék, olyan jól játszottam az eredeti személyt. Kit? Hát engem? Megjátszod magad öregem? Nahhh kezdődik a párbeszéd, a befordulás, utálok ilyenkor magam, hogy nem tudok parancsolni a kérdezőnek és annak sem, aki választ ad. De akkor ki vagyok én, ha a kérdező és a választ adó is más és egyiket sem tudom kontrollálni. Én vagyok a néző? Mi ez mozi? Végignézem a saját életem bentről, aztán kiszállok? Most hol vagyok? Áhhh, megint nem figyeltem oda magamra, apám már biztos türelmetlen, én meg próbálok elsajátítani a skizofrénia alapjait...

Lassan, óvatosan de határozottan megindulok kifelé, eljátszom, hogy én nem vagyok ám kábítószeres, nem fogyasztok drogokat, belül minden rendben, apuka hülye gyereke vagyok. Óvatosan leülök a kiszedett leves elé és ezt most magamba tömöm. Képtelenség ilyen állapotban az evés, de a szerepet tovább kell játszanom, hogy ne tűnjön fel senkinek. Ezt most szépen bekanalazod, hamm egyet a Tamáskának. Kész zárt osztály. Laci vihog, hogy hö hö ízlik mi? Örülj neki, hogy hagyunk, Arankád elől úgy kellett elvenni a leveses tálat, aztán köhögve röhög. Ez aztán ember, nem nagyon titkolja, hogy mekkora tapló, lapáttal szórja, két marokkal erőszakolja kilétét a világra, hogy a hedonista lét a nyerő. Agyat nem igényel, végy egy pár méter belet, hozzá nyelőcső, küldd el dolgozni, adj neki létminimumot, csak éppen hogy fussa sörre, és öcsém nézd meg termeeel. Dolgozik, mint a robot, energiát vesz magához, ami mindegy csak legyen hús és rántva. Kész vége, ennyi az Ő programja, ki programozta be ezt a marhát?

A második kanál leves is lecsúszott, sós lé csak, semmi más, alig veszi be a gyomrom. Ezek meg itt öröködnék felette, hogy hű de finom.

Lassítom az evést, közben felnézek, végigmérem az arcokat. Apám sandít rám, látom tudni szeretné, hogy mi jár a fejemben. Na Ő ellene nem lehet egy szavam sem, meg anyám ellen sem. Nem rajtuk múltott ez az egész, és nem is rajtam. Mindketten a lehető legjobbat akarták kihozni az életükből, nekem is a legjobbat szánták. Csak ez a kurva rendszerváltás kihúzta alóluk a szőnyeget. Itt rekedtek, rekedtünk a lakótelepen, már rég vidéken kéne élnünk.

Tudom, hogy apám szenved, mint a kutya ettől. A lakást sem eladni nem lehet, sem fenntartani. A kutya sem költözik ebbe a lebujsba, minden csupa kosz, por, kutyaszar, törött üveg és zaj. Az emberek állatok, az állataik szánalmasok. Minden lépcsőházban felugatnak a kutyák, nyomják beléjük a teszkós kaját, aztán pár év és nem tudnak járni, fájdalmas kínjaik vannak, elaltatják. De előtte még volna egy kis elintézni való. Próbálok nem odanézni, elfordítom a fejem, a kutya kínjában topog, úgy ült le szarni, alig bírta kivárni, hogy lehozzák. A gazdája meg szégyelli, közben húzza és kiabál vele, hogy gyere mááár!!! Érzy Ő is, hogy baromi kellemetlen az egész, az egész lakótelepet körbe szaratták már, nincs egy zsebkendőnyi virágágyás, kirohadtak a növények, minden tiszta vizelet, a házak sarka feketéllik tőle.

Nahhh, hát ettől szenved apám és menekülne vidékre.

Harmadik kanál levesnél megálllok. Végre Aranka kinyögte a várva várt szót. Nahhh, lassan mi elmegyünk, otthon még rendet kell rakni, holnap meg munka.

Mindenki tudja, hogy hülye indok, elfogyott a kaja, nincs eléjük rakva semmi. Ha apám hozna nekik sört még a hűtőből, akkor simán maradnának vihogni.

Tápázkodnak, nyikorognak a székek, forognak körülötte, kicsi ez a konyha.

Nem szólnak egy szót sem, de tudom előre, hogy mi a sztereotip szöveg.

Nahhh, jók legyetek, köszönjük a vendéglátást, majd telefonálunk, ami persze nem igaz, mert végtelenül sóherek. Ha anyám nem venné a fáradtságot, és nem hívná fel őket havonta egyszer, akkor sosem hallanánk felőlük. Ők még egyszer sem hívtak ebédre, lusták mint a disznó.

Az előszobában Laci a vállára veszi a táskát, szuszog, mint akin betontömb van. Alig várja, hogy kívül legyen, és szabadon kiengedje a bélgázt, próbál viselkedni mindenki előtt.

Hogy hívják a fiát? Hja a Szilárd, topog, utasításra vár, az sosem csinál semmit, amíg nem mondják, kézi vezérlésű. Azt mondod neki tedd, és teszi.

Aranka még próbál jó pofizni, ezt a nőt tényleg csak beállva lehet elviselni. Tolulnak a bejárati ajtónál, mindenkinek kézfogás, puszi, vége, még megvárjuk, amíg feljön nekik a lift. Közben senki nem mond semmit, mindenki a pillanatot várja, hogy magára húzza a saját kis világát. Szervusztok, jók legyetek, mű mosoly.

Még hallom, ahogy vackolódnak a liftben, alig férték be. Borítékolni lehetett előre egy fingot. Az öreg Laci még egy jót nyerített a saját igénytelenségén, aztán eltűntek a mélyben.

Anyámból kiszakadt a nahhh végre, hogy elmentek. Fáradtan vonult be a konyhába és arcát a kezébe temette. Egy kis időre felnézett, minden rendben fiam?

Igen anya...

Mit csináltál egész nap?

Nem lényeges, voltam erre-arra.

Eszel rántott csirkét?

Nem anya, most nem kérek semmit, csak nyugodtan pihenjél, én is szeretnék bemenni a szobámba.

Akarsz fürdeni?

Igen, de azt is csak később. Pihenj anya, kiszolgálom magam.

Aztán apámhoz fordult. Te ezek hagytak még sört?

Apám pajkosan, cinkosan odakacsintott, eldugtam még kettőt.

Nahhh, akkor gyorsan bontsál egyet, mert mindjárt meghalok.

Már az ágyon feküdtem, mikor felszakadt belőle a megkönnyebbült és jóleső sóhaj az első korty után.

Befordultam a fal felé és felraktam a fülest. Nem akarok egyetlen gondolatommal sem találkozni már ma! Érted?

Beparipa III. (drogos hétköznapiak)

Hogy mivel telnek a napjaim? Nem nagy ügy, most nyári szünet van, valahogy de átrugdostak az érettségim, szerencsére túl vagyok rajta. Anyámék úgy tudják, hogy tovább tanulok, én még adnék magamnak egy évet, várnék vele. Magam sem tudom, mit akarok, el vagyok veszve.

Ha kinézek a szobám ablakán a forgatagba, lent a játszótér, szembe ugyanolyan tíz emeletes, rohanó buszok, rohanó emberek, dolgozó hétköznapiak. Egyelőre nincsenek vágyaim, barátom nincs, barátnőm nincs, van a szobám, a hifim, egy MP3 lejátszó, egy Sennheiser fülhallgató, egy Mali kerékpárom, egy pár Adidas cipő és egy bőrkabátom.

Minden napra jut cucc is, valahogy megterem, csak szervezés kérdése és beosztás.

Ha kellőképpen higgadt vagyok, akkor 10 ezer forintból végigtépem a hónapot, minden este be vagyok állva, minden este befekszem az ágyba és gondolkodom.

Az utóbbi években kevés volt a tiszta pillanatom. A pénzt a szüleim adják, azt hiszik lányokra költöm, mert sokat elmászkálok. De inkább egyedül lógok, lesétálok a Duna partra, köveket dobálok és mixeket hallgatok. Ha valaki fizetné elég lenne ennyi.

Végy egy szobát, végy egy nadrágot, hozzá számíts be engem és nyomd meg az ON gombot. Felálltam kisgazdám, mi a kérésed, hova menjek, mit csináljak?

Lennék én ennyiért rabszolga is, te adod a cuccot, én meg cserébe gondolkodom helyetted. Hány ötletelen ember van a földön, akik nem tudják megoldani az életüket, a problémájukat?

Kifutnak a lépcsőházból, futnak a busz után, ha leszállnak is futnak, a munkahelyükön is futnak, mert félnek, rettegnek. Hazafelé futnak, ha a buszról leszállnak, lehiggadnak. Kezdődik az otthoni gálya, ordítás a gyerekekkel, gyereksírás, serceg a tepsiben a vacsora, hangosak a tévék, mint ha minden hang idevándorolna hozzám. Elég csak kihajolnom az ablakon és már is hallom. Az egész tömb ordít és elégedetlenkedik.

Tegnap este is szívtam egy-két slukkot, kihajoltam hogy lenézsek a játszótérre, szomszéd lépcsőházból egy bajszos férfi atlétában, szintén kihajolva, ugyanazon a szinten, mint én, lehetett köztünk vagy 10 méter. Azonnal behúzta a fejét és hallottam a lélegzetvételét a nyitott ablakban, meg a füstöt ahogy kifújta. Pedig én nem akartam tőle semmit, csak kinéztem. Ha szólt volna, hogy ne nézzek oda szívesen eleget tettem volna neki. Elnéztem volna a másik irányba, amíg elszívja a cigit. Vajon mitől félt?

Az egész életem, a környezetem és az emberek körülöttem visszataszító és kiábrándító.

Értelmetlen életet élnek és gondoskodnak utódról, hogy azoknak is értelmetlen legyen.

Nincs motivációm, nincs meg az órarugóm, ami előre vinne. Kétségeim vannak afelől, hogy megöregszem, nekem nem fekszik ez a nyugdíjas kor, amit a körülöttem levő emberek élnek. Nem szeretnék egy életet ledolgozni azért, hogy azt elérjem, amit féltve őriznek.

Lesik a postást, megyek ki a házból, és öten megkérdezik, hogy Tamáska aranyom, nem látta még erre? Már nagyon várom...

Megkapják és nekiülnek az ujjakkal nyálanzni a bankjegyet, hogy mennyi. Az életük a félelemre és a bizalmatlanságra meg a kétségbeesésre épül. Marhára jól érzik tőle magukat, rendesen kokettálnak, hogy így-úgy peeeerszeeee, bólogatnak, mint a tyúkok, vatyarékolnak 20 Ft fölött a pénztárnál, mert ugye meg kell becsülni a pénzt, sorban állnak a gyógyszerért és büszkélkednek, hogy mennyiféle gyógyszerert szednek.

Ünnepnap, ha csirkecombot vesznek, kivirulnak, boldoggá lehet tenni Őket egy sertés combbal, ha mellé raksz egy üveg sört ugrálnak. Csoda, hogy megélnék a politikusok belőlük?

Nahhh, hát pont erről van szó, akkor már inkább szétszívom az agyamat és 30 éves koromra a föld alatt vagyok. Remélem ott terem fű és mások a szabályok.

Apám az átkosban (nem tudom miért hívják így) megbecsült ember volt, sokat beszélt a munkahelyéről. Egész jó beosztásban művezető volt, jó kis pénzt kapott kézhez, abból vették részletre ezt a VIII. emeleti panelt. Nekik vannak vágyaik, de már nem érik meg. Lottózni sem lottóznak, marad a tévé, és megnézik benne mások, minek örülnek és mások mitől boldogak. Apám rokkant nyugdíjas, nem tudom, hogyan csinálta, de leszázalékolták.

Mérges volt, mert szétlopták a céget alóla a rendszerváltáskor és most az, aki paprikajancsi volt és egy senkiházi irodavezető, most a parlamentben ül és úgy hívják honatyá. Aktatáskával délceleg, szolgálati autó és akkora pofája van, hogy lekiabálja a holdat. Apám nagyon haragszik rá, pulykavörös, ha látja a híradóban nyilatkozni. Ez egy egyszerű kis pitiáner tolvaj, csak jó helyre dugta az orrát.

Apám leszázalékoltatta magát, azt mondta legalább ennyi jusson neki az életből, nem gályázik ezeknek még 15 évet a semmiért. Ő is látta, hogy mindenki lerobban és csak átkozódnak, meg kuporgatják a vasat, filléreznek a pénztárnál.

Apám hátra dőlt, és azt mondta mindenki bekaphatja, persze az öregnek nincs semmi baja. Csak elkeseredett, sajnálja a céget, amit ezerfelé loptak, és most gazdátlanul hever, mállik a fal, felferi a gaz. Bevásárló központ lesz.

Pedig mennyi ember dolgozott a keze alatt. Azóta sem látott egyet se, fel sem hívják, hogy teeee Imre, mi újság? Hogy vagytok, éltek még? A kutya sem foglalkozik velük.

Van pár hülye rokon, de azokkal is inkább Ők tartják a kapcsolatot.

Anyám az más tészta, apámnál sokkal higgadtabb. Nincs nagy nyugdíja, de nyugodt élete volt, egy könyvtárban dolgozott, Ő volt az igazgatója. Azt mondja olyan volt, mint az olaj. Langyos és telített, az egész életével elégedett volt. Néha elutaztak vidékre egy fürdőbe, egyszer külföldön is jártak, de nem volt jó, gyomorrontást kaptak, és végig nyomták az ágyat. Anyám a könyveknek élt, halkán és csendesen, ahogy egy könyvtárban szokás, csak suttoztak, halk zene, semmi probléma. Nem volt soha nagyigényű, inkább önmagára igényes.

Csendes, nem egy nagy jellem. Apámat szolgálja, főz, mos és beosztja a pénzt.

Beszélni sem nagyon szokott, inkább jár az agya, a szemén lehet látni, mit gondol. Sűrűforog és közben a kezével int, de csak magának, hogy áhhh de megint milyen buta vagyok.

Néha mikor jövök le az anyagról és lecsengő fázisban vagyok, kifáradva, megalázva, mint akit megvertek, akkor leülök a konyhában és figyelem Őt. Nagyképernyős nagytotalban, igazi műalkotás, ahogy serénykedik. Nagyon gyorsan képes tányérhalmokat a mosogatóból a szekrénybe varázsolni. Olyankor csak nézem Őt és gondolkodom rajta.

Sosem beszéltek arról, hogy hogyan ismerte meg apámat. Hol találkoztak? Mi volt egymáshoz az első szavuk? Mikor bújtak ágyba? Jó a részletek nem érdekelnek, de az akadály, amit leküzdöttek érdekelne...

Hogyan születtem, mit szólt apám? Nevettem, beteg voltam, sírtam?

Soha nem mondják, csak találgatok.

Bassza meg, elszalad az élet velünk úgy, hogy egy lakásban élünk és nem tudunk egymásról semmit.

Dolgos hétköznapiak, mindenki ingerült és arra hivatkozik, hogy most éppen nem ér rá.

Pedig apámmal is váltanék pár szót, benéznék a bozontos szemöldöke alá és megnézném azt, amikor fiatal volt. Mit titkolt a szülei elől? Mikor volt az első pillanat az életében, amikor feléjük bizalmatlan volt? Mert ugye a gyerek az gyerek. Csücsörít meg gügyög, a következő pillanatban meg magára rántja a szoba ajtót és betép, mint a vadszamár, hogy ne kelljen tudnia senkiről.

Na hol szakadt el a fonál?

Mikor cucoztam először és miért? Suliban egyre többen mondták, hogy gyere le velünk, próbáld ki, egész mulatságosak az órák betépve. Végig oda tudsz figyelni, minden szar kis apróság érdekelni kezd. Máskor leszarod a tanárt, de hirtelen feltűnik neked a cipője s amíg magyarázza a kémiát, te azon gondolkodsz, hogy hol vette és miért? Hogy él otthon? Milyen a férje? Szokott e berúgni, veri e, egyáltalán ki ez, aki magyaráz? Hirtelen minden nagyon fontossá válik.

A filmekben is egyre népszerűbb volt, minden pozitív hős cucozik, a zenészek alpból drogosok és sikeresek. Meg annyira tiltják, hogy húha, nem él sokáig egy drogos, láttál már szétszúrt nyugdíjast? Nyugdíjast már láttam, és ha lehet inkább szétszúrom magam, mint hogy olyan legyek.

Szerencsére a tű nem került elő, csak kaptam egy kis zöldet. Alufóliába volt tekerve, épp csak egy kis bog. Mondták, hogy vegyek egy kis dobozos üdítőt vagy sört. A talpánál horpasszam be az oldalát, csináljak rá túvel lyukat, és a kiömlő nyílásnál szívjam, miközben égetem.

Huhh, azt hiszem jó volt, hogy a lépcsőházunk pincéjébe kezdtem és az is, hogy nem volt otthon senki. Majdnem meghaltam, de jó volt.

A kerékpáromat mentem le megnézni, vagy is úgy tettem, mint ha ellenőrizni akarnám. Lakók negyedét sem ismerem, a megszokott arcok rég lecserélődtek és kapcsolat nincs senkivel, ez egy 10 emeletes ház, szintenként 3 lakás, lakásonként 3-4 ember.

Lementem a lépcsőn a pincébe, a folyosón balra rácsos ajtók, minden lakáshoz egy fakk tartozik és van egy közös. A lépcsőházunk tele van idegen emberekkel, lejárnak a pincébe hugyozni meg szarni. A ház takarítója rendszeresen ordít velük, akik az előtérben isznak, hogy micsoda igénytelen állatok, szétdobálják a csikket. Volt, hogy annyira leitta magát az egyik, hogy maga alá vizelt a földön ülve. Közben jönnek anyukák gyerekekkel, ne nézz oda kislányom, a bácsi alszik...

Kislány meg forgatja a fejét és anya de hát---, semmi de hát, mondtam már hogy gyere. Miken nem szocializálódnak emberek. Tököm se tudja, hogy minek élnek. Ha én lennék a koponya, akkor mindegyiket lelőném. Agyatlan barmok, hajnaltól késő estig vihognak a lépcsőház aljában és telefüstölnek mindent a szar bagójukkal. Állnak üres, vizenyős tekintettel az ajtóban, arrébb nem menne egy tapodtat sem, állandóan hőzöngenek, mindenfelé vannak háborodva és mérgesek a világra, hogy nekik ez a sors jutott.

Nahhh, szóval előlük menekültem életemben először a pincénkbe. A hűgyszag kicsit idegesítő volt, de az idegen érzés jobban vonzott. A sosem próbált cucc, a fű, a drog, amit annyira toltak, hogy próbáljam ki, meglátom tetszeni fog.

Részeg már voltam, azt mondták annál jobb lesz mindenképpen, és feltétlenül vigyek magammal zenét.

Bementem a pincénkbe és résnyire nyitva hagytam az ajtót, kilestem. Sehol senki, a lépcsőházban a szokásos zaj, röhögnek a saját agyatlan baromságaikon.

A dobozos üdítő tartalmát kiöntöttem egy pohárba, leraktam a régi dohányzó asztalunkra. Benyomtam az aljánál az oldalát a doboznak, csináltam rá három apró lyukat és ráhelyeztem a mannát. Az illata vonzó, érdekes volt. Finom, szúrós, édes gyanta illat, ahogy beharangozták.

Szívtam én de hiába, nem jött a dobozból semmi füst, csak a bog füstölt. Főlé tartottam a számat, hogy a tüdőmbe füstöljön, és apránként beszívtam. Visszatartottam, ahogy mondták, de újból megpróbáltam a dobozból és sikerült. Hatalmas adag füst tódult a tüdőmbe, megszédültem tőle, megijedtem és gyorsan kifújtam, köhögtem, krákoztam.

Egy darabig nem tudtam, mit csináljak, érezni sem éreztem semmi változást, minden ugyanaz.

Biztos keveset szívtam, a maradék bogot elégettem és hosszan leszívtam, bent tartottam, aztán mikor úgy gondoltam biztos elég, kifújtam és ideges lettem, hogy átverték, mert semmi hatása.

Összepakoltam a kikészített cuccaimat, az MP3 lejátszót, az üdítő dobozt meg az öngyújtót. Elraktam az övtáskámba és bezártam az ajtót. Már a lépcsőn felfelé menet észleltem, hogy itt valami nem stimmel. Egyrészt ott hagytam az asztalon az üdítőt, ami nem téma. Ha anyámék lemennek nem gáz, kimagyarázom. De egyáltalán mit szervezkedek itt szünet nélkül? Az egész életem ebből áll ki, hogy pici kis apróságokban szervezkedek, jelentéktelen dolgokban, hogy minden stimmeljen körülöttem. Nagyobb dolgokra kéne összpontosítanom, el vagyok foglalva azzal, hogy a külvilágot utálom, gyűlölöm és menekülök előle a szobámba a fejhallgatóm mögé a fejembe, be a saját gondolataimba. Még jó hogy nem másokéba, ha belátnék a gondolatokba én lennék Isten. Micsoda hülyeség ez?

Egy perce állhattam a lépcsőfordulóban és gondolkodtam. Mikor észrevettem magam lemerevedtem, mit csinállok itt? Miért álltam meg? Sosem tettem még ilyet, még sohasem álltam meg gondolkodni, mert azt úgy is lehet, hogy közben megyek és cselekszem. Most meg mozdulatlanul állok és figyelem a gondolataimat. Mi szükség figyelni a gondolataimat?

Valami baj van öcsi? Hahóóóóóóó!

Megtapogattam az arcomat, láng vörös voltam és izzadtam.

Jesszus, mi történt velem? Ezek biztos átbasztak és valami mérget adtak, azt szívtam el és most végem van, itt pusztulok meg a lépcsőfordulóban mindenki szégyenére. Még ez a sok koszos semmire kellő alak is látni fogja, ahogy habzó szájjal agonizálok.

Wáááhhh, összezáródott a fogsorom a félelemtől, nem mertem megmozdulni, atya ég, itt a vég. Hol? Melyik pillanat lesz az és hogy következik be és utána mi lesz? Na ezt gyorsan át kell gondolni, erre még nem készültem fel, ha maradt még annyi idő, akkor inkább végig gondolom, hogy hogyan is lesz ez a halál dolog.

A szám kiszáradt, félelmetesen. Rendesen eltűnt a nyál a számból és olyan lett, mint a papír. Mumifikálódok vagy mi a szősz? Mit szívtak ezek velem el?

Eszembe jutott az üdítő a dohányzó asztalon, a kulcsot hova tettem? A falat nagyon hosszú idő alatt sikerült elengednem. Mi történt, meg szűnt az idő vagy ez már a halál? Lépni még tudok és azt is tudom utoljára mire gondoltam. Most például arra, hogy utoljára mire gondoltam, előtte meg a kulcsra és az üdítő, ami ott maradt a dohányzó asztalon.

Jaj, az most nagyon kéne, szinte megszűnt a fejem létezni, a lábamat sem éreztem. Ki vagyok én ilyenkor, ki gondolkodik helyettem? Ki értelmezi? Mit görcsölök itt?

Végeláthatatlan és teljesíthetetlen feladat volt, hogy eljussak a mi fakkunkig.

Egyszer csak ott voltam és nekiálltam keresni a kulcsot. Sorban megnéztem a zsebeimet és az övtáskámat. A kezem remegett, mindent egyszerre fogtam. Az MP3 lejátszót, a megnyomorított üdítő dobozt, az igazolványaimat, az öngyújtót, a papír zsebkendőt. Már mindent kivettem, de a kulcs még sehol. S valami nesz megcsapta a fületem, hülye egy zaj volt, máskor felismerném, de most alaposan gondolkodóba estem. Egy kék fényt vettem észre a kezemben, az MP3 lejátszó véletlenül bekapcsolódott és a fülesben elindult a mix.

Ez érdekes volt, innen hallottam messziről a zenét és iszonyatos erővel átjött.

A hangok, mint ha a pincéből szóltak volna, az egész pince hangverseny terem lett.

Felvettem a fülest és hátra néztem a vállam fölött, hogy nem lát e valaki? Elég hülyén néztem ki, ahogy meggörnyedt háttal, nagy fejhallgatóval a fejemen görcsölök az ajtónk előtt. Akkor észrevettem végre a kulcsot. Benne volt a lakatban, az ajtót be sem zártam. Ilyet még sosem csináltam. Persze, ha megyek fel a lakásba, észreveszem, mert nincs mivel bemennem.

De akkor is bosszantó, ez nem jellemző rám. Ha meg valaki lejön az alkeszok közül vizelni? Meglátja, zsebre vágja és betör a lakásba, vagy elviszi a kerékpárom a pincéből.

Mitől félsz? Állandóan ezek a kicsinyes félelmek...

Valami 100 év árán bejutottam a pincébe és mohón inni kezdtem a narancsot. Jesszusom ez borzasztó, mi ez a löty? Ezt eddig is így ittam? Szirupos lószar, gejj, tiszta cukor az egész és valami vegyi anyag? Háhhh máskor meg hogy ízlett, víz van ebben egyáltalán?

A zene, amit már sokszor hallgattam idegen volt, ugyanaz, de tele volt olyan hangokkal, amit sosem hallottam. Vagy hülye vagyok, vagy süket. Már ezerszer meghallgattam, tuti, hogy az a kis bizsergő hang jobbról nincs benne. Na meg az a férfi hang, honnan jön és minek? Ez a zene eddig elvolt nélküle, most meg ott van és egyre újabb hangok jönnek be.

Percek óta táncoltam a ritmusra a pincénkben. Hajlítgattam a karomat, mint egy kígyó, ütemre dobogtam, mint a lakodalmas zenében. Egyet jobbra, egyet balra, hoppca forgassuk a derekát az asszonynak, jobbra, balra. Miről van szó? Mit csinállok itt? Miért nem megyek fel a lakásba, mint máskor szoktam? Teljesen meghülyültem, kész vagyok, mint a kivert fasz. Nincs mit csinálni rajtam, rongyolok a zenére a sötétben és kapcsolgatom a villanyt ütemre.

Felhő Tamás! Igen? Maga rendben van, nincs mit magyarázkodnia, ezt filmre kéne venni és közszemlére tenni, így viselkednek az idióta füvesek. Ropják a táncot a pincében egymaguk, és közben kapcsolgatják ütemre a 20 wattos izzót. A falakon az árnyékok életre keltek, nem is tudtam, hogy a pincénkben van egy villamos megálló. Tök úgy néz ki a pókháló meg a kosz a falon, mint ha valaki szándékosan úgy rendezte volna az beton gyűrődéseit és a rajta megült port, hogy egy álló villamost mutasson, ahogy várnak az emberek a nyíló ajtóra.

Ez igen, kezdem élvezni a helyzetet, roppant érdekes a pincénk.

Nézzük milyen a mennyezet? Egy hatalmas arc, egy katonáé, tiszt vagy mi, sapka van rajta és a kezében fegyver. Riadtan és fenyegetően néz rám. Ezt muszáj elmondani anyáméknak, szerintem még sose vették észre...

Egyáltalán mit vesznek Ők észre?

Reggel felkelnek, kávé főznek, elágyaznak, végig hörgik a híreket, hogy semmi nem jó már, semmi nem a régi. Anyám reggelit csinál, imád főzni. De az étkezések egyhangúak és unalmasak. Nem élveznek semmit, nincs benne örömük. Azért esznek, hogy ne legyenek éhesek. Apámnak külön program a bevásárlás, a napi bevásárlás. Mert azt Ő csinálja, minden nap lemegy a boltba és több, mint egy óráig bámulja a polcokat, magában méltatlankodik mindenben. Eltűntek a régi termékek, amit szerettek, nekik ez egy teljesen új világ, új márkákkal, ami fene sem tudja mire jó. Hányszor bosszankodott már, hogy megvette és dobhatta ki a kukába. Anyám ebédet főz, ugyanolyan lassan, ahogy apám vásárol. Apám addig olvas és tévét néz, egyszerre a kettőt. Apám rendkívül művelt ember, csak kihúzták alóla a szőnyeget és már nincs lehetősége, csak a dohogás maradt neki. Valamiben reménykedik, de inkább pislákoló gyertya az. Annyi pénze nincs, hogy innen elköltözzünk, a terveit már nem tudja valóra váltani, így dohog. Ebédig megy a bolhás kutya, utána alszik két órát, anyám olyankor átnézi apám újságját, és néha betakarja Őt ha lerúgja a takarót.

Délután lemennek a ház elé sétálni, de annak mindig háborgás a vége. Apám pedáns, tiszta ember. A házunk környéke meg úgy néz ki, mint a szemétkerakó. Az emberek igénytelenek és kidobják az ablakból a szemetet. Még a szaros pelenkát is. Főleg a kutyák miatt van kialakva. Csaholnak szüntelenül, s nem elég, hogy ugatnak, a gazdájuk még hangosabban csitítja. Igénytelen állatok. A póráz végén ugrálnak a kutya után, hogy maraggyá má a francba!!!

Hálgássámáán nem hallod, há hülye vagy te dög? Minek ezeknek kutya?

Szünet nélkül ordítanak.

Jesszus mit csinállok, egy félórája ropom a csürdöngölőt itt, tutira nem vagyok normális. Egyelőre nem haltam meg de nem árt ha nem látnak meg.

Ahha, dolgos hétköznapiok mi?

Így indult, este anyáméknak nem mertem elmondani. A lecsengő fázisa is élvezetes volt. Az ágyon hanyatt fekve hallgattam a zenét, és képregényeket néztem a mennyezetten.

Másnap első dolgom volt, hogy cuccot szerezzek. Valakitől venni kell. Mennyi és hol lehet ezt átvenni, ilyen kérdésekkel indultam a suliba. Aztán elszállt a négy év, drogos hétköznapiok, most meg itt tartok, állok az ablakban.

Azzal szoktam szórakoztatni magam, hogy zenét hallgatok és távcsővel lesem a szemben lévő házat. Este ha kigyúlnak a fények lehet mozizni. Ha a paneltömb egészét nézem, akkor villog.

Mindenhol ugyanaz a tévéműsor megy és olyan, mint ha robbantanának a házon belül, mint ha az egész tömb belül üres lenne és felrobbanna benne egy bomba hangtalanul.

Látom, ahogy vacsoráznak, ahogy hevesen gesztikulálnak és veszekednek, áthallatszik, ahogy üvöltönek egymással. Mire nincs már megint pénz?

A fél ház totál részeg, kéne egyszer egy statisztikát készíteni a ház kiömlő nyílásaiból. Mit tartalmaz a lefolyó? X mennyiségű sör, x mennyiségű tömény, mosópor x kg, ondó, szárazanyag tartalom, mindenki húst evett tegnap? Ilyen jól éltek?

Láttam, hogy verik a gyereket, az meg ráesett az ágyra és ordított, azért is kapott, az apja a hasára fektette a gyereket és ütötte-verte a hátát. Örültek háza mindegyik tömb és mindegyiknek más a szaga. Hülyébbnél hülyébb emberek lakják, önzőek és fásultak.

Képesek sietni csak, hogy ne kelljen köszönni. Pedig elég lenne egyszer elmondania, hogy ne haragudjon, nincs kedvem köszönni.

Én felvállalom, hogy milyen vagyok, nem szoktam színészkedni. Vagy is hazudok, szinte minden nap, hogy ne lássák be vagyok állva, mint a kampós szög.

Ennél egyelőre nem tudok jobbat, e nélkül meg már nem megy.

Lelkileg váltam függővé, minden nap úgy ébredek, hogy ma nem kéne szívni, kéne egy kis pihenő, hogy észhez térjek. De mindig történik valami, ami arra készíttet, hogy fogjam a pipám és beforduljak vele a sarokba.

Csak a hangoknak élek.

Beparipa IV. (a barátnő)

Csendesen szemlélődöm bentről, akár a bálna, ahogy kiszűri a planktonokat, átfolyik rajtam a világ. Megszűröm a nekem szánt pillanatokát. Tétlenül nézem a környezetem hiábavaló vesződését, vergődnek, mint a csapdába ejtett vad. A végkimenetel nem kétséges.

Anyámék nekifeszülnek, hogy kezdjek magammal valamit, nem vonzó a sivár és kilátástalan életük, megnyugtatom Őket, hogy azon vagyok, de minden perc és óra nyereség, amit bent tölthetek a magányomban.

Ha betépek nyugodt vagyok, és nem kárhoztatom őket, megértem, átlátom, hogy hiábavaló.

Minden egyes nap tudom, hogy a kezemben tartom a dolgot, uralkodok felette, nem vagyok függő. Mégis minden nap szívok, mert csak ez ad értelmet a múltó időnek.

Kéne valaki, egy barát vagy egy lány, akivel megoszthatom a gondolatom.

Próbálkoztam lányokkal, de mindig volt valami bökkenő, olyan elvárás, amibe nem illettem bele. Túl sokat figyelgettem bentről és bent is ragadtam, a külvilág felé alkalmatlan vagyok szerepjátszásra.

Kriszti az jó lány volt, első gimis buliban iszogattunk, szemeztettem vele többször, vonzó és kihívó volt. Láthatott bennem valamit, a nézéséből tudtam, csak nem volt bátorságom belefogni. Félttem az elutasítástól, mit akarhatok én tőle, aki vadóc, szenvedélyes és vagány srácok keresik a kegyeit. Nem tudtam összeegyeztetni a zárkózottságomat a kacérkodásaival.

Utólag elmondta, hogy a visszahúzódottságom ingerelte fel, leszóltott, hogy helló...

Ezzel indult, bátortalanul ácsorogtam egy sörrel, én is mondtam neki helló...

Bizonytalanul körülnéztem, mint aki vár valakit, nem vagyok egyedül, nem dobtak félre, csak várom azt, aki az imént ment el mellőlem.

Leszegeztem a pillantásaimat a földre, elvörösödtem proletárok, belekortyoltam a sörbe és eleresztettem egy hmmm, egyik lábról a másikra.

Kiszúrta az esetlenségemet és szándékosan húzta a másodperceket, nem szólalt meg csak nézett a mély barna szemeivel. A feszültség kitapinthatóvá vált a légkörben, még szerencse, hogy nem téptem be előtte, mert akkor most elájulnék. Belegondoltam, hogy micsoda csatát vívtam volna magammal bent.

Megyünk egyet táncolni? Törte meg a csendet.

Iii...igen, persze, miért is ne...

Nem tudom ilyenkor mi a helyes viselkedési szabály, lányt kézen fogni? Elindultunk a terem közepére, dübörgő taktusok, dallamok, effektek, szédületes ritmus, nem hallani egymás hangját. Kriszta hamar feloldódott, vadul táncolni kezdett, gyakorlottan és élvezte.

Én a szokásos lagymatag, egyik láb, másik láb, derékforgás, mindenre figyeltem, izgatott voltam s kerültem vele a szemkontaktust.

Húsz percig táncoltunk, Ő unta meg előbb és intett, hogy menjünk ki.

Iszunk sört? Kérdeztem tőle félszegen és bíztam benne, hogy igent mond, mert legalább a sorban állás hoz valamit a konyhára.

Kérek. Válaszolta.

Beálltunk a sorba, nem sokan voltak előttünk csak a kiszolgálás volt lassú.

És...? Nézett rám pajkosan, felhúzott szemöldökkel. Mit csinálsz itt?

Csak figyelgetek, semmi különös, hallgatom a zenét.

Van barátnőd? Tette fel a kérdést nyílegyenesen.

Neeemmm, azh azaz vagyis tudod ez nem olyan egyszerű, volt pár próbálkozásom és van egy függőben lévő, deee..

Ahhammm, szóval nincs és nevetett pajkosan. A helyzet menthetetlenül az Ő térfelére vándorolt és élvezte, ahogy megsemmisülök. Nem volt buta, játékosan kihasználta.

Belém karolt és kihúzott az épület elé, kezünkben sörrel. Végig úgy ment az oldalamon, mint ha egy barátnője lennék, lányok szokták így tekerni a derekukat és riszálni a feneküket.

Lehengerlő volt a stílusa, szexis az egész csaj, mégsem tudtam vele mit kezdeni.

A naivitásom és esetlenségem fogta meg, segíteni akart rajtam, beindultak benne az anyai ösztönök.

Leültünk egy padra, mögöttünk dübörgött az épület és lányok, fiúk visongtak állati hangon, meggyalázták saját magukat, nem volt bennük semmi tartás. A park tele volt szexelő fiatalokkal, idáig hallatszott a lihegésük, forrt tőle a levegő.

Kriszta a kezébe fogta a kezemet, nevetve a szemembe nézett, hagytam történjen, amit szeretne, égett az arcom, izzadtam és a pulzusom az egekbe szökött. Próbáltam magam nem elárulni, hogy milyen gyámoltalan, szerencsétlen vagyok. Helyette nagyokat krákoztam és próbáltam a sört határozottan a számhoz emelni.

Figyelj! Ne feszengj ennyire, lazulj el egy kicsit..., nem harap a néni.

Levágta, hogy bajban vagyok és igyekezett róla biztosítani, hogy nem vet meg érte, közeledni próbált és hajlottam is rá. Kerestem a módját, hogy ilyenkor mit kell mondani, micsoda béna egy pasi, egyszerűen leblokkoltam, megnémultam. Lehet be kéne tépni és nem lennék ilyen feszült, ha szívhatnék egy kicsit ellazulnék, olyankor nincsenek megoldhatatlan problémák, minden leegyszerűsödik.

Rá éztem és mondtam sétáljunk egyet, hátha levegőhöz jutok. Egy mozi volt a sarkon, ácsorgó emberek, szelíd éjszakai fények. Megálltunk, Ő végig belém karolt és a vállamnak dőlt. Egy plakát előtt letáboroztunk, hős szerelmes film.

Mi a véleményed a hősokról? Kérdeztem.

Hősök nem léteznek, de kellene ezek a filmek, mert hiheted azt, hogy azzá válhatsz.

Szeretnél hős lenni?

Nem, nem szeretnék, de élmények kellene, amik kilógnak a sorból, a hősök előbb vagy utóbb elbuknak.

Milyen élmények vonzanak?

Azt előre nem lehet tudni, a helyzet hozza és alakul, az ilyesmihez van szemem.

Nincsenek gátlásaid?

Ezt csak azért kérdezed, mert te annak érzed magad, szerintem te arra vagy kíváncsi, hogy meddig megyek el. Hidd el tudom hol a határ, mindig annyit, hogy ne legyen belőle baj.

Baj? Mit tartasz bajnak?

Baj az, ha ugyanazt többször nem merem megtenni. A szexre vagy kíváncsi, hogy voltam e már a parkban, futó kaland?

Iii igen, csak...

Nem, még sosem voltam, megalázónak tartom. Lehet kultúráltan is gátlástalankodni.

Ezzel a mellét a pólómhoz nyomta, hogy érezzem, mire céloz.

Pizzériából áradt a finom ínycsiklandó illat, enyhe, kolbászos, fűszeres és néztem Kriszta szemét, hogy éhes e. Az illat megcsapta az Ő orrát is és beleszimatolt a levegőbe, hmmm érzed?

Kértünk az ablakból két szeletet papírtálcára és sétáltunk tovább.

Rendőrautó araszolt felénk az úton, portyáztak, lesték a fiatalságot, hogy nincs e ramazuri.

A gyomrom görcsbe rándult a látványuktól, pedig se anyag, se pipa nincs nálam, de ezek a megszokott reflexek kivédhetetlenek. Kriszta beszélt hozzám, nekem meg a szemem automatikusan követte az elhaladó rendőrautót.

Elkísérsz haza? Kérdezte.

Tudtam, hogy merre lakik, de nem árultam el neki.

Igen, merre laksz? Mivel kell menni?

66-os busszal, egy félóra.

Zötykölődtünk, szemegettünk és hessegettük a port a kinyíló ajtó nyomán.

Hallod nem vagy valami beszédes és a szemembe nevetett.

Kényszeredetten mosolyogtam rá vissza, mint a fiú, akit a lány felkért táncolni. Bár csak magabiztosabb lennék és átvehetném tőle az evezőt, kiszolgáltatott helyzetben éreztem magam.

A maga módján visszaélt velem, de inkább az anyai ösztönök domináltak.

Leszálltunk, széles, hosszú utcán sétáltunk, járdalapok megbillenve az idők nyomán. A főváros és mégis, mint ha falun lennénk, itt nincs akkora zaj.

Megfogta a kezemet, a vállamhoz bújt és már nagyon vártam, hogy kiszabaduljak a feszélyezett hangulatból. Újra egyedül, a gondolataimmal, szemem előtt már a 66-os busz barna műbőr ülése, ahogy a lábaimat magam alá húzva, fejem az ablaknak nyomom és hagyom átsuhanni rajtam a világot. Ez nem a nekem szánt pillanat.

Okkersárga kerítés, rozsdafalta előtt megálltunk és felém fordult, átölelte a nyakam, pipiskedett és a szemembe nézett.

Megérkeztünk...megmersz csókolni vagy én tegyem?

Felé hajoltam, a szám kinyitottam és idegen, visszataszító, rémületes íze volt a nyelvemnek.

Nem mertem szólni. Idétlenül nyelveztem, éreztem a fogát is, forgott a gyomrom tőle.

Ennyi lenne a testiség? Erre biztosan szükség van ahhoz, hogy két ember szeresse egymást?

Akkor holnap az iskolában és vidáman szökkenve benyitott a kapun.

Fejem az ablakhoz nyomva elemeztem a történeteket. Kéne egy barátnő az igaz, de mit kezdjek vele, hogy kezeljem, hogy kell őt szeretni?

Nem találtam vonzónak a vele való kapcsolatot, csak a szemem kívánta. A jelenléte, a személyisége teher, különbözünk egymástól, nem tudom, mit akarhat tőlem.

Holnap az iskolában, jesszusom, mit mondjak neki? Vajon szívott már füvet, ha olyan vadóc és szereti az élményeket? Majd magától elárulja, nem puhatolózom, nem szeretném magam felfedni.

A lépcsőház aljában a szokásos alkeszok, csörömpölnek a sörös üvegekkel, otthonosan mozognak a lépcsőházban. Berendezkednek egész álló napra egy négyzetméterre és az az Ő sérthetetlen territóriumuk. Átrobogtam a bejáraton, senkire sem nézve, bízva benne, hogy a ragadós, hűgyszagú lift a helyén van, mert különben rongyolhatok fel az első emeletre, nehogy megszólítson valamelyik.

Rongyolhattam, a lépcsőfordulóban találtam egy alvó embert, leitta magát és horkolt egyenletesen. Átléptem rajta, inkább megyek még egy emeletet.

Az ajtónkat nesztelenül nyitottam, a hűtőhöz mentem egyenesen és magamhoz vettem egy üveg ásványvizet. Anyámék rég az igazak álmát aludták, behúzódtam a szobámba és felszívtam a golyóstoll szárával egy kis szpídet, korán van még.

Megtömtem a pipámat és törökülésben az ágyra telepedtem. Az ablak nyitva, minden apró neszre figyelek. Kicsi az esélye, hogy anyám, ha felkel, benéz a szobámba.

Éjjel kijár vécére, de suttogva lépked a házi papucsába.

Bekészítettem egy mixet és begyújtottam a pipámat. Egész este erre vártam, égetni, pipázni, beparipázni. A füst édeskés, selymes és veszélyes volt, nem bírtam bent tartani, azonnal kiköhögtem. A második slukkot már sikerült, a fejemet a falnak támasztva vártam, hogy táguljon a horizont, jöjjön, aminek jönnie kell.

Az ujjaimon éreztem, hogy valami történni kezd. Először végigfutott rajtam a hideg, a napi feszültség, az este Krisztával, most engedtem le magam, mint ha eddig is visszafojtott levegővel jöttem volna haza. Az ujjbegyeim üvegszálak, zsibbadnak és minden egyes idegszálát külön érzékelek. Ahogy zubog a vér a nyakamban és a szívem hangja, kezdek behúzódni és kiesni a világból. A szpíd is fogva tartja az agyam, a fű is támadja, kezdődik a meccs. Megküzdök bent magammal, vacog a fogam.

Egy hideg fuvallat jött be az ablakon és libabőrös lettem tőle. Rázott a hideg és nem tudtam tőle szabadulni, nyáresti meleg van, én meg vacogok az ágyon ülve. A fogaim dideregve koccantak egymáshoz, rágörccsöltem, hidegpara. A legrosszabb, legfélelmetesebb tünet.

Nem lehet védekezni ellene, anyám ha bejön s meglát biztos értetlenkedni kezd. Próbálom halkítani magam, a takaró alá bújok és oda didergek a számmal, mert már elég hangosan jajgatok. Vértfagyasztó érzés, teljesen kész vagyok tőle.

Hiába van rajtam a takaró, reszketek és nem látom a végét, hogy mikor múlik el.

A figyelmemmel van a baj, másra kéne koncentrálni, pl. inni, igyunk ásványvizet.

Minden tagom remeg, úgy nyúlok az üveghez és megakad a szemem egy repedésen a falon.

Félkör alakú repedés, sosem láttam eddig, kb. 20cm hosszú, talán több.

Mit keres az ott és mióta van? Földrengés volt vagy van és nem érzékelem?

A repedés egyre csak nőtt, hangtalanul szakadt a tapéta, a recsegést már én képzeltem hozzá. Közelebb hajoltam, az ásványvíz megállt a kezemben, ahogy a fejem közelített úgy lett a repedés egyre nagyobb, ívelt be a sarokba.

A szívem is egyre hevesebben vert, csak anyám nehogy bejöjjön.

A kezem kinyújtottam a repedés felé és meglebbent, egy pókháló, hosszú, szürke és vékony pókháló. A fény miatt úgy tűnt, hogy megrepedt a fal.

Visszaültem az ágyra, felvettem a hatalmas Sennheiser fejhallgatóm és bebújtam a hangokba.

Az első hangok lassan nyitották meg a horizontot, a ciripelő, hosszan sípoló hang a magány érzetét keltette bennem, a végtelen és a magány összefonódását. Behunytam a szemem és elutaztam a földtől jó messzire a sötétbe, egyedül. Megérkeztem egy csillagokkal teli galaxisba és előttem újra csak a végtelen volt, tovább kell mennem, megint hatalmas távolságot íveltem, előttem ismét a végtelen. Benne én? Benne vagyok, a részét képezem, a végtelenhez képest mekkora vagyok? Én is végtelen, de csak belül, mert ha nem tépek be és használom a külvilágot, akkor sivár, érdektelen, és kiábrándító.

Nagyon messzire jutottam, visszanéztem a csillagok között és nem láttam a földet, olyan távolságot tettem meg, hogy elvesztem. Aztán azt vettem észre, hogy semmi baj, a végtelenből nem lehet elveszni, akárhol vagyok, benne vagyok, és a végtelen is bennem.

Ez nem köthető csak a föld bolygóhoz, nincs baj ha nem találok vissza, elég ha kinyitom a szemem és újra otthon vagyok. Ez megnyugtató volt s így nem nyitottam ki a szemem.

Tovább merészkedtem, hatalmas felhő oszlopokat láttam, kékek, szürkék és függőlegesen húzódtak foszlánnyá. Kinyújtottam a kezem és megérintettem egy felhőnek az alját, mint a hínár a vízben, lomhán felém húzódtott és lassan beborított. Elterült fölöttem jótékonyan, gondoskodóan, mint...

Fiam! Feküdj le! Betakarlak, aludj.

Kinyitottam a szemem, a testem elzsibbadt, anyám a szobámban és lefektetett, betakart, megsimogatta a fejemet.

Megijedtem, hogy kérdezni fog, de nesztelenül kiosont. Vécére menet észrevehette az árnyékom, ahogy az ágyon ülök, hajnal van. A szpíd nem enged aludni, a fű meg altatna, a

kettő csatázik az agyamban, elég ha hátradőlök és élvezem a hangokat, amik pattognak a koponyámon belül, különleges effektek.

Van, hogy annyira kikészülök, feladom. Túl sok élményt hoz magával a tépés, elfárasztja az agyam és, mint akit megvertek eldőlök. Most is ezt éreztem, két órája hallgatom a zenét, aludni nem tudok, de van egy menekülő útvonal, a megsemmisülés, a kikapcsolás, a nulla fázis. Nem tudom mi az, de már többször előfordult, hogy sikerült elbújnom az agyam egy rejtekébe, hogy a szpíd ne találjon meg. A testem ébren van, de az agyam alszik.

Nyúzottan ébredtem, bíztam benne, hogy anyám nem von kérdőre az éjjel miatt.

A reggelinél csak annyit kérdeztek, hogy merre jártam. Elmondtam, hogy egy lányt kísértem haza.

Erre nagyon felcsillant a szemük, hogy naaaahhh, milyen a kicsike?

Höhhh, pont ez az, tegnap azzal váltunk el, hogy ma az iskolában.

A helyzet az, hogy minden lányba szerelmes tudnék lenni, aki kicsit is igényes és ad magára, meg tud szólalni, van tartása, egyénisége. A testiség az, ami taszít, megfogni a kezét, beledugni a nyelvem a szájába, kiráz a hideg. A kettőt sehogy sem tudom közös nevezőre hozni.

Az 50-es villamos sikított, minden idegszálam megremegett. A tegnapi füvezéstől és szpídtől kába vagyok, nem jönnek a gondolatok. Fejem az üvegnek támasztva átúszik rajtam a világ. Sodródok a tömeggel, megyek le a metróba a húsmasszával, húsfolyam, értelem nélküli ösztön ár, elborítanak mindent, mint a sáskák, futnak, hogy legyen tévé, autó, ház.

Hol fog rám várni? Remélem nem az iskola előtt...

Nem volt sehol, megkönnyebbültem, nyertem egy kis halasztást. Sem az iskola előtt, sem a folyósón nem találtam. Egy emelettel feljebb tanult, talán ott van. Bementem a tanterembe, intettem, leraktam a cuccaimat a padba. Különösebben nem foglalkoztak velem, nem kötődtem senkihez, fejemet a karomra támasztva a padra dőltem.

Beleszuszogtam a pólómba, megsemmisülés, nem kéne hogy itt legyek, sehol sem kéne legyek.

Osonó léptek, az osztály zajából tudtam, hogy valami történni fog, elhalkultak és a hátamban éreztem a tekinteteket. Kriszta megpöckölte a fülcimpám és vigyorgott, étellel teli.

Ejjhh csak nem fáradt valaki? A karomnál fogva húzott ki a folyósóra. Karjait a nyakamba fonta és arcon puszilt.

Megyünk este valahova? Kérdezte csillogó szemmel.

Hová szeretnél menni? Szívesen, tudsz valami helyet?

Házibuli, tesóm haverjánál házibuli lesz, csak piát kell vinni, kaját főznek a srácok.

Rendben, menjünk, úgy sem jártam mostanában ilyen helyen, biztos jó lesz.

A találkozót nálunk beszéltük meg a villamos megállóban, néhány megállóra volt kertés környéken. Anyámék adtak egy kis pénzt, amit gondosan eltettem jobb napokra, hogy legyen miből utolérni a fűvészkertes emberemet. Krisztára nem kellett sokat várni, busszal jött, a tömeg végén szállt le és sugárzott. Honnan van ennek a lánynak ennyi energiája.

A nyakamba ugrott, mint ha oka lenne rá, pedig nem nyújtottam cserébe semmi különöset, passzív voltam végig és ezt sajnálom. Arcon puszilt, megfogtam a derekát, a pulóvere felgyűrődött a pólójával együtt és kilátszott a dereka. Lopva hátranéztem a vállam fölött, messziről láttam, anyámék kihajolva az ablakban lesték a nagy pillanatot. Biztos elégedettek most velem.

A villamoson egymással szemben ültünk és összeért a térdünk, próbáltam rá mosolyogni, éreztem kényszeredett az egész. Szükségem lenne egy lányra, de hogy legyek bele szerelmes?

Talán ha ki lehetne hagyni pár lépést, bizonyos mozzanatokat.

Megfogta a kezem, majdnem ugrált mellettem, úgy fel volt dobva a házibuli miatt.

Hatalmas kétszintes ház, nagy ablakokkal, dübörgött a zene és sivalkodtak a lányok.

Már az előszobában buliztak, csitrik, 12-14 éves lányok viháncoltak és rángatták egymást, sűrűn emelgették a sörös üveget, agyatlan és visszataszító volt, állatias.

Felmentünk a felső szintre, a szobában fények, hangfalak, tomboló zene, lépni alig lehetett, megpróbálták túlkibábelni egymást. Kriszta lerakta egy asztalra a dobozos söröket, amit hoztunk és berángatott a tömegbe, lehettünk vagy 30-an, nem ismertem senkit és zömében nagyon fiatalok, akiknek ilyenkor az anyjuk mellett lenne a helye. Hogy engedték el ezeket otthonról? Tudnak róla, hogy mit művelnek itt? Látták őket egyszer is ilyen állapotban, magukból kikelve? Az egyik lány ordítva emelgette a pólóját és kibukkant alóla a pici melle, akik vele voltak biztatták, hogy ez az, mutasd, egy másik lány odahajolt és megcsókolta hosszan a mellét. Tomboltak, visongtak, mint ha ma este lenne az utolsó ítélet és minden mindegy alapon. Láttam egy filmet zsidókról, koncentrációs táborban, tudták, hogy végük, benne volt a szemükben, hogy nem kérdéses. Mindenki szeretkezett mindenkivel, idegennel, ismeretlennel, csak legyen még egy kis kapaszkodó, öröm ebben a világban, érezzék, hogy kapnak, nekik ez jár. Egy halálra ítéltnek nincs már méltósága.

A vécében és a fürdőszobában lányok, fiúk vegyesen. Egymást mosdatták, józanították, hánytak, öklendeztek, visszataszító volt, ahogy támolyogtak.

Friss levegőre vágytam, Krisztát kézen fogtam és kihívtam az udvarra.

A kerítés mellett ácsorogtunk és vártam a véleményét a bent látottakról, nem akartam előre kirukkolni, nehogy összekülönbözzünk. Látszólag nem zavarta vagy nem érdekelte.

Az utcán egy tréningruhás ember ácsorgott, kezében mobiltelefon és sűrűn nézett a ház felé, ahol voltunk. Lehet zavarjuk a hangoskodással a környékelieket és hívja a rendőrséget?

Fejéhez emelte, várakozott, majd mikor beszélni kezdett folyamatosan felénk nézett.

Megböktem Krisztát és odasúgtam neki, hogy a fickó a zsarukat hívja.

Kriszta értette a helyzetet, visszament a táskájáért és egy percen belül az utcán voltunk. Meggyorsítottuk a lépteinket és a villamoson már jót neveltünk az egészen, örültünk neki, hogy lecsúsztunk egy igazoltatásról vagy begyűjtésről.

Elkísértem a 66-os busszal hazáig, de nem szálltam le a buszról, mentem egy kanyart és az est fényei ismét átúsztak a gondolataimon. Ugyanott tartok, sehol.

Másnap iskola után megbeszéltük, hogy a délutánt nálunk töltjük a szobámban. Anyámék alvás után sétálnak egy-egy órát, ha napos az idő többet is, messzebb merészkednek.

Úgy időzítettük, hogy lent legyenek, mire hazaérünk. Átgázoltunk az alkeszokon, a lift fülledt és párás volt, kezdtem kedvet kapni Krisztához, felfelé menet átöleltem és megsimogattam a haját. Nincs nagy gyakorlatom nők terén és ösztönösen sem működik, a feszély egy lépéssel előbbre jár. Kriszta szerencsére nem utasított el, türelmes volt és élettel teli.

A szobámba leültem az ágyra és megmutattam neki, mit hol talál, foglalja el magát, hallgasson zenét. Öt percre beugrottam a kádba, ledobáltam szélesebesen a gönceimet és lezuhanyoztam. Tiszta zoknit, alsót vettem és éppen húztam magamra a pólót, közben eszembe jutott, hogy minek öltözzek, ha vetközni akarunk?

Benyitottam a szobába, az ágyamon ült, hátát a falnak támasztva és sejtelmesen mosolygott rám. Furcsa érzések kavargtak bennem, életemben először álltam egy lány előtt alsónadrágban, Ő meg felöltözve. Azt sem tudtam hogy fogjak hozzá és mi után mi következik. Felállt és csókolózni kezdtünk, próbáltam nem odafigyelni a zavaró dolgokra, a szájszagra és az ízére. Levette a pólómat és a sajátját is, szép melle volt, szép és izgató a melltartója. Már alig vártam, hogy kézbe foghassam, bár tartottam tőle, hogy ugyanúgy elfog az undor, ha megérintem. Hanyatt feküdtem, fölem térdelt és megfogtam, hmmm érdekes. Lehet a gondolataimmal van a baj, csak ne járna az agyam menet közben, ha egyszer egy lánnyal együtt vagyok ne kelljen már elemzést írnom minden másodpercről. Hogy lehet kikapcsolni az agyam?

Tamás! A zoknidat légyszi vedd le, mosolyogva mondta...

Bocs, elfelejtkeztem róla, szabadkoztam elvörösödve.

A péniszemet a kezembe fogta és rögtön eszembe jutott, hogy ezt még soha senki nem tette meg, Ő az első, látni sem látta senki. Gyakorlott mozdulatokkal dolgozott rajtam és egy idő múlva fölém ült. A melleit fogtam, izgett-mozgott a dereka és éreztem, hogy gondban vagyok, valami az altájékomon történik, elönt a forróság és szakad ki belőlem.

Hamarabb tudtam a latin nevét, mint ahogy megtörtént, előbb jutott eszembe latinul, utána magyarul és addigra már késő volt, Kriszta is megrökönyödött, a szemén láttam, hogy tüzet hányt és elfojtotta az indulatát.

Ejakuláció praecox, korai magömlés és ahogy szállt le a derekamról, egyre csak ez járt a fejemben, hol latinul, hol magyarul ismételttem. Korai magömlés.

Ne haragudj rám!

Áhhh, nem semmi baj, előfordul az ilyesmi, de a válasza annyira közhelyes volt és hamis.

Amíg a fürdőszobába mentem felöltözött, mire visszatértem már a szoba közepén állt és láttam indulni akar.

Kérsz valamit inni?

Nheemm, köszönöm, nem kérek semmit, az az igazság, hogy ma még találkozóm van egy barátnőmmel és nem is akartam sokáig maradni.

A helyes az lett volna ha tartóztatom, azonban én is nagyon vártam, hogy kívül legyen az ajtón és magamra maradjak. Mondvacsínált okokat még sorolhattam volna, marasztalhattam volna illendőségből, de mindkettőnk pontosan tudta mi a helyzet. Szótlanul mentünk le a liftben, a szemembe se nézett. Kiléptünk, megcsapott bennünket a cigarettafüst és az alkeszok idétlen vihogása. A ház előtt gyorsan felém fordult, pipiskedve arcon puszilt és elköszönt.

Nahh szia, mennem kell és már sarkon is fordult.

Megvártam, amíg elér a villamosmegállóig, onnan visszaneézett, intettünk egymásnak és tudtuk, hogy soha többet nem lesz folytatása a dolognak.

Siettem vissza a szobámba, amíg anyámék nem érnek vissza szívok egy kis szpídet, meg tömök egy pipát. A drog szétvágta az agyamat, magányos vagyok.

Csak egyedül érzem jól magamat, minden ember jelenléte terhes.

Anyámékat elviselem, mert hosszú ideje együtt élünk, ismerem a rezdüléseiket.

Visszaültem az ágyra és percek múlva néhány galaxissal arrébb belebotlottam a végtelenbe véletlenül.

Beparipa V. (rizling polgár)

Poros nyár, takaró nélkül alszom, a hőség így is elviselhetetlen, éjjelre sem hűlnek a falak. Nappal megszívja magát a panel, éjjel ontja magából a hőt, egy kis ventilátor az asztalomon, de csak arra jó, hogy ne izzadjak.

Hetek óta nem volt eső, ha kilépek az utcára, ragad a bőröm, óránként kell zuhanyoznom.

Július eleje van, szeptemberig van időm gondolkodni, hogy mit kezdjek magammal.

Anyámék úgy tudják egyetemre megyek, egy ideig tudom bennük tartani a lelket, de muszáj nekik megmondanom, ez az én életem. Ha kihagyok egy-két évet, még változhatok, és talán ráveszem magam, nem kések le semmiről.

Motivációra van szükségem, hajtóerő kell, ami megmozgat, mert ha nem történik valami, akkor akár le is ülhetek egy padra és elszáradok.

Nem vonz semmi, nincs előttem olyan értékrend, amibe kapaszkodhatnék.

A szüleim beálltak, gúzsba vannak kötve az adósságoktól és a kilátástalanságtól.

Egy szerencsésük van, hogy fent tudják tartani ezt a panellakást.

Fejlődni nem tudnak, tartalékuk nincs és esélyük sem, néznek, mint madár a kalitkában.

Elbukott emberekkel vagyok körbevéve, kegyelemdöfésre várnak, vagy kiszenvednek.

Kihajlok a reggeli fénybe, a nap már most perzseli a homlokom.

Még csendes a környék, csak a buszok és teherautók dörögnek bele a poros főútba.
Emberek futnak, hogy elérjék vagy szatyrokkal jönnek haza.
Nyelik a port, nem beszélnek egymással, futó mosoly, fordul a kulcs, dohos lépcsőház, amin már a hypo sem segít, a lift felránt, serceg a tojás, nyelik a port.
Ha becsukom a szemem bármelyik lakást el tudom képzelni.
Jöhet bárki, bármit.
Egyen bútorok, egyen illatok, egyen ételek, egyen életek, egyen por, nyelik a port.
Nem akarok részese lenni az életüknek, nem akarom tovább vinni és tovább örökíteni a szálnalmas, begubózott és befordult, tartalmatlan életüket.
Nem akarok beleöregedni a panelba és papucsban, házi köntösben morgolódni a tévé előtt, hogy nem én ülök a nyeregben. Nem akarok elpusztulni, levegőért kapkodva, lila fejjel és utána elkapálnak innen. A lakók észre sem veszik ha egy elhullik, jön a fekete autó, tepsibe rakják és másnap már festik a lakást s örömtől sugárzó arcú, fiatal pár tervez, hogy nézd, ezt ide rakjuk, ugye jó lesz?
Ugye jó lesz? Ugyan mi lesz jó?
Állatkert, belépőt kéne szedni és létráról benézni az ablakokon, hogy nézd, ilyen a röghöz kötöttség, na ezzel vigyázz, nehogy így járj.
Figyeld csak az életüket fiam és tanuld meg, hogy így nem szabad, mert így lesznek lélekben halottak. Felkelnek, futnak, hopp egy sárga csekk és sóhajtanak egy nagyot.
Hitelt vesznek fel, hogy két hétig áztassák magukat a parton, majd sápadtan korholják az életet, hogy velük így kiszúrtak. De intenek is egyben, hogy így kell, fiam dolgozzál, mert mi lesz így belőled? Miért, belőletek mi lett így? Mire vagytok büszkék?
Száradjak el egy padon, legyenek porrá és fújjon el a szél, nyeljétek a port, veletek vagyok.

Ki a repülőtérré, beszpídezni, szívni egy kis füvet, kitekerni egy üveg ásványvízzel a hátizsákban, hallgatni fülessel a zenét, leülni egy bokor tövébe és nézni a felszálló gépeket.
Ez a mai napra a tervem. Az út hosszú, a Jászberényin ha végig megyek, majd a Pesti út, pont a repülőtér mögé jutok ki. Egyszer már jártam ott, akkor is füvezni mentem és most is.
Egyedül a hazafelé vezető úton volt gond, annyira betéptem, hogy nem tudtam tájékozódni és eltévedtem, olyan volt, mint ha idegen bolygón járnék, idegen házak között.
Budapestet ismerem, akár a tenyerem, de megtörtént, félelmetes érzés volt.
Ha beszívok óvatos vagyok, annyira, hogy néha rá sem merek ülni a kerékpárra.
De muszáj indulás előtt alaposan beparipázni, mert az út több mint egy óra, fejemen a fülessel érdekesebb lesz. S ha már szívok, akkor nyomok egy csík szpídet, nehogy elaludjak.
Anyámék még a szobájukban vackolnak, tévéznek, kortyolják a kávé.
Mielőtt kijönnének a szobából, már úton kell lennem.
Az övtáskából kivettem a pipát és a füvet, tollszárral felszívtam egy csík szpídet, és a nyitott ablakhoz ültem. Nagyot szívtam, mélyen a tüdőre, s hosszan visszatartottam.
Miközben a levegőt visszatartottam, lehajoltam a hátizsákért, hogy ellenőrizsem a kulcsokat, guggolva hamarabb beüt a cucc.

A hűtőből elővettem két üveg ásványvizet és irány a bejárati ajtó, a kulcs zörgésére sem jöttek elő anyámék. A liftben már kiestem a szerepemből, végtelen hosszú idő alatt értem le a földszintre, a zajok, a sodrony, a liftház hangja rémisztő volt, gyorsan kiugrottam a liftből és lementem a pincébe. Villanyt se kellett kapcsolni, olyan élesen láttam.
A pincéből úgy hoztam ki a kerékpárom, mint aki víz alatt jár. Remegett a lábam és a kezem.
Tisztelt hölgyeim és uraim! Beálltam, kiálltam, elszálltam, azt sem tudom ki vagyok, a horizont ismét kitágult és nincs egy fix pontja, amit magaménak tudhatnék.
Kényelmetlen a mozgás, visszataszító az emberek közelsége és mindenén áthatoló, fürkésző tekintete. Ez már az előtérben jutott eszembe, ahogy a szokásos alkesz arcok között átvágtattam, kerülve a szemkontaktust.
A levegőre kiérve éreztem a bőrömön a jótékony napsütést, most kifejezetten jól esett. Egy darabig toltam a kerékpárt, mert nem mertem felülni rá, féltem, hogy elvesztem az egyensúlyom és elesek mindenki szeme láttára.

A mozgásom bizonytalan volt, hiába igyekeztem mutatni kifelé, hogy a magam ura vagyok, lángolt a fejem és tombolt bent a két anyag, megpróbálták legyűrni egymást.

Miért ez a szorongás és félelem, para, ami rögtön jelentkezik és dekoncentráál?

Élvezhetetlenné teszi a szívást. Következik a kényszerpakolás.

Valamivel le kell foglalni magam, pakolni, mert odabent elveszek.

Az övtáskámban MP3 lejátszó, a nyakamban hatalmas Sennheiser fejhallgató.

Egy üres padhoz támasztottam a kerékpárom, övtáskámból elővettem az elemeket, beraktam a lejátszóba, kerestem egy megfelelő mixet, közben végig remegtek az ujjaim, mint ha fagyna.

Au ujjbegyemen át éreztem, ahogy a csontom nekifeszül a húsnak, az idegszálaim, az érzékszerveim többszörösen közvetítették az ingereket, ez volt benne a félelmetes.

Nem megszokott dolog, hogy a szaglásom és a látásom olyan lesz, mint a vadaké. Éles, letisztult és vészjóslóan óvatos.

Az első parahullám levonult, egy pillanatra ilyenkor kidughatom a fejem a vízből és körülnézhetek.

A mellettem lévő padon ült Rizling Polgár, a lakótelep állandó bútordarabja és érdeklődve figyelte ténykedésemet. Nagyon nem érdekel, értelmetlen fickó, hajléktalan, gondolhat, amit akar. Apám nevezte el Rizling Polgárnak, mindig ugyanazt a műanyagpalackos bort issza, mellette van most is a padon. Nem tartok az öregtől, de jobb, ha lécelek mielőbb.

Fel a fülest és elmerülök a zenében, magam alá kanyarintom a gépem, és már taposnék is bele, amikor az öreg megszólal.

Fiam! Látom a felhőt a szemedben...

Még vettem rá egy futó pillantást visszafelé a nyeregből és próbáltam értelmezni mit akart mondani. Kár, hogy meghallottam, mert rápörögtem a mondatra, nem hagyott nyugodni, egészen begazoltam tőle, még a gyomrom is összehúzódott.

Az útra kifordulva még visszanéztem, az öreg pont akkor emelte a szájához a Rizlinget, ügyet sem vetve rám.

Ismeri a vezetéknevem, és ezért mondta? Mit lát a szememben felleget? Be van nyomva az öreg és motyog, visszatükröződött az ég a szememben és meglátta?

Mi a frászt akart tőlem, még soha nem szólt hozzám.

Nagy a forgalom az Üllői úton, rengeteg busz és teherautó, nem merek menni az autók között, kirajtolok a járdára a gyalogosok közé és kerülgetem őket, szlalomozom.

Így sokkal lassabb, de nem kell tőle tartanom, hogy eltapos egy busz. Ha nem vagyok betépvé simán megyek, előzködöm a pirosnál az autókat, de így beszakadva a jégen ez félelmetes.

Csak a Népligetig kell eljutnom valahogy, a ligeten belül biztonságos, utána meg sokáig kerékpárút. A Jászberényi és a Pesti út lesz veszélyes, nem lehet kitérni, csak a párhuzamos mellékutcákra.

A szpíd hajtja ki belőlem a vizet, a szám is úgy kiszáradt, mint ha sosem lett volna nyálam. Muszáj volt megállni, nyelni egy kis ásványvizet. Hatástalan maradt, egy korty lecsusszant, de mint ha nem is lett volna a számban, újra kiszáradt. Nyeltem még egy kortyot és a számban tartva tovább tekertem, imbolyogtam a reggeli, igyekvő tömegben. A zene is felpörgette az agyamat, az egész Üllői út koncertezett, nem a fülesből jött a zene, hanem teret kapott, betöltötte fölöttem az eget. Egy világoskék és sötétkék neonreklám felkeltette a figyelmemet, nem a szöveg, a színe. Boldogság érzettel töltött el, hirtelen felszabadultam és önfeledten nevetni kezdtem. Volt már ilyen, hogy kerékpáron elszabadultam és nekiálltam kacagni.

Félelmetes, hogy nem tudok magamon uralkodni, nem tudom szabályozni, folyt a könnyem úgy kacagtam, páran elég furán néztek rám, hogy mi történhetett, min nevetek.

A Népligetig nem volt gond, a járdákon eleveztem végig, néha gyalogoltam a zebrán.

De a liget elején egy rendőrautó állt és igazoltattak, nem volt kedvem beléjük futni, kicsi rá az esély, hogy megállítanak, de azt sem adjuk meg. Nem vagyok olyan állapotban, hogy egy értelmes körmondatot meg tudjak fogalmazni.

Elmentem a büfékig a Fradi pályához és ott fordultam vissza s végig a fák között a Kőbányai útra. Ott ismét kerékpárút nincs probléma, majd a Jászberényire már sétálva mentem át, magam mellett tolva a jószágot.

Megálltam s vártam az alkalmas pillanatot, hogy fel tudjak ülni, a Maglódin pirosat kapott a tömeg, ideje lóra kapnom. A kormány reszketett a kezembe, jó hosszú út van még előttem a repülőtérig és jó sok lámpa.

Még az út felénél sem tartottam, amikor rám jött a frász, hasmenés. Ez egy igen nehezen kezelhető probléma, nem is ettem rendszeresen mostanában. Tervet kell szőni hozzá. Először is alkalmas hely, nem mehetek be sehová, ahol beszélni kell, még ha aprópénzben is fizetni, de ott is köszönni, nagy nehézség. Kieső, emberektől távol lévő hely, kerékpárt magam mellé támasztani, fejhallgatót levenni, övtáskából papírt elővenni és...

Egy romos gyár éppen kapóra jött, lehúzódtam és a fűvön sétálva áttemeltem magam a lebombázott betonkerítésen. Rögtön szembe találtam magam egy kutyával.

Vagy kóbor kutya, vagy valaki sétáltatja, sokáig nem húzhatom, cselekednem kell.

A kutyát megijesztettem és elszaladt, talán nincs gazdája. Egy rozsdás ajtón beléptem, ótvaros téglahelység, gázolaj szagú és tele van fekáliával, más is megtisztelte már előttem.

Az összes papírt elhasználtam, amit magammal hoztam, rendbe raktam magam, és újra kiléptem a fényre, szerencsére sehol senki.

Füles fel és szaporázza a ritmus, hogy tekerjek, bele tapostam a pedálba, hogy minél messzebb kerüljek, és feledésbe merüljön a helyszín.

Kis mellékutcákat használva elértem a repülőtér hátuljához vezető földutat. Balra termelőszövetkezet szocialista kék kapuja hirdeti az idő szavát, süpped a kerékpárom a homokba, megbicsaklik a kormány, inog. Vasúti átjáró, a szokásosnál is óvatosabban közelítem meg és várok, nehogy rosszul ítéljem meg. Semmi a láthatáron, de még is úgy lövök ki, mint akit üldöznek, a lábammal is támasztanom kell magam a mély homokban.

Akácós az út két oldalán és a repteret övező út mellett is. A nap perzsel, égeti a bőröm, izzadt vagyok, csatakos, ragadós, a pólóm átázott a hosszú út alatt.

Letámasztottam a kerékpárt egy terebélyes fa alá és berendezkedtem. Egy kivágott fa tönkjére telepedtem, félárnyékos, langy szellő. Ásványvízzel leöblítettem az arcom és a karom. Sétáltam pár métert, hogy szemrevételezzem a környéket. Egy teremtett lélek se, alkalmas az idő szívásra, alapos elcsúszásra időben és térben.

A golyóstoll szárával felszívtam egy nagyobb csík szpídet. Az édeskés alma íz, ahogy folyt le a gerincemen, eszembe jutott, hogy napok óta nem alszom és nem eszem. A rendszertelenségnek köszönhetően és a feszültség miatt volt az előbb hasmenésem.

Hagyom, hogy egy darabig dolgozzon bennem a szpíd, felraktam a fülest és rápörögtem egy startoló gépre. Hatalmas géptest, robaj, remeg körülöttem a levegő, olyan közel van, hogy szinte meg tudnám érinteni. Elemelkedett és forró levegő kavargott körülötte, fantasztikus látvány, az egész napomat ezzel fogom tölteni.

Feszülnek az izmaid, üvegszálból vannak a rostjaid, a sejteim önálló életet élnek és ritmust dobolnak a lábujjamon keresztül a fűben. Hangyák, bodobács bogarak igyekeznek végrehajtani a kitűzött programot, amit beléjük tápláltak, zavart keltek az életükben azzal, hogy ide telepedtem, vonulási útvonal.

Egy bokor aljában fél pár sportcipő, megrágtá valami. Ugyanolyan, mint ami otthon van. Janóval mentünk el cipőt venni, ugyanaz a méretünk és a boltosnak utolsó két darab volt belőle. Janó felpróbálta, majd bazsajgott, hogy ez jó lesz és ideadta nekem, amit felpróbált, Ő vitte az origináltat. Dobozolhattam vissza a lábszagos cipőt. Nem zavart, akkor is be voltam tépve. Meg most is be vagyok, mindig is be leszek állva.

Olyasmikre figyelek, amire máskor nem, kit érdekel a környezet...

Minek bámulom a bokrok aljában a szemetet és próbálok rájönni kié lehetett, honnan jött s mi célból? Kis piros lábas, a füle elvált, rozsdás, a zománc lekopott. Mit főzött benne a ki?

Kit érdekel ez?

Tömött szatyor, szeméttel van tele, festékes dobozok ülik körül és egy autógumi. Kikkel vagyok én körülvéve? Akik eldobálják a szarjaikat nem különben, mint én, aki néha szív egy kis fűvet. Néha, mondhatni egész álló nap, minden nap. Akkor most mi legyen?

Lepörögjünk a témáról vagy előrevisz a szeméthegy?

Szívjunk, majd csak lesz foganatja.

A pipát alaposan megtömtem, nem akarom sűrűn elővenni, kietlen hely, de bármikor jöhet valaki.

A begyűjtés fázisában, az öngyűjtő lángja mögött észrevettem egy apró mozgást, a föld úton távol egy futó felém közeledett. Még nem láthatja mit csinálok, szívhatok nyugodtan, de mi lesz ha megáll kérdezősködni?

Most még tudok beszélni, vámi kéne a letüdővel.

Ha sokáig húzom az időt, akkor viszont egyből levágja a helyzetet.

Végül is mit keresek itt a várostól távol? Mit fog gondolni rólam?

Egy hatalmasat szippantottam a pipába s miközben bent tartottam elraktam a pipát és a gyűjtőt az övtáskámba.

Visszaültem a fatönkre és igyekeztem a lehető legtávolabb bent tartani a füstöt. A futó úfy tűnt, mint ha egy helyben futna, nem akarna közeledni, vár, hátha eltűnök. Fél tőlem, vagy csak rosszul látom?

Táncol? Megállt és akrobatikus mutatványokat végez, a levegőben marad és hülyén vigyorog rám, ilyen nincs. Ez optikai csalódás, sokszor tapasztaltam már, hogy becsapom a saját érzékszerveim. A messzi távolban megjelent egy gép, landolni készült, még csak kicsi pont, de már jelzi, hogy jön. A futó közben bogárrá változott és körözött a levegőben, párzási rítus egy másik bogárral, lepkével, vagy csak a feje az, ahogy fut és megemelkedik s inog, kibillen?

Egyszerre közeledett felém a futó és a repülő, mindkettő a föld utat vette célba. A repülő itt fog leszállni előttem a fűben, felszántja az akácost és magával rántja az autógumit, a sok szemetet és letarolja a futó embert. Nem bírtam szabadulni a gondolattól, hogy futnom kell, el kell rohanjak, mert baj lesz. Lehet a másik ember is a repülő elől fut, pontosan tudja, hogy elvéti a leszállást. A futó egyre közelebb ért, már az arcát is kivettem, hosszú hajú nő, két oldalra csapódik a haja, ahogy a lábait váltja.

Szétestem, legalább négyen vagyok, azt hiszem az idő, ami jelenleg nem létezik, alkalmatlan bárminemű kommunikációra.

Figyelem azt a magam, aki figyel, közben egy másik énem rajtam gondolkodik, hogy ki vagyok és az, aki vagyok még nem fedte fel magát.

Kész, ez a halál, levegőt alig kapok, ver a szívem, mint ha bekötötték volna és most rúgja az utolsókat, a halántékom kidagad.

Átmentem mínuszba, egy gondolatom sem létezik, a leggyengébb próbálkozásom is csatát vív a létéért és utána a koponyámon belül eloszlik, mint egy felhőfoszlány.

A nevemet sem tudom, rémlik, de nem tudnám kigondolni, mire megtalálnám itt a zűrzavarban addig nyolc másik gondolat jön a felszínre és elsüllyed újra.

A futó nő közeleg, már a ruhája mintáját is látom, a gép lassan leszálláshoz készülődik.

Hatalmas robajjal ér földet és a nő is pont mellém ér. Nem néz rám, mereven a földre szegezi a tekintetét, a háttérben elszalad süvítve a gép, a nő is elhalad, majd egy félénk pillantással visszanez, hogy nem eredtem e a nyomába. Űzött vad. A robaj elcsitul, megérkezés...

Le kellett ülnöm, meg kellett szünnöm, gondolkodni most nem szabad, le kell foglalni magam, kényszerpakolás, rendezgetés, vagy bármi, ami eltereli a figyelmemet.

A fejemen belül tűz lobogott, közel az őrület határához, amikor egyszerre négyen próbálunk a szemünkön kinézni és egymást előzékenyen előre engedjük. Tessék csak, az öné az elsőbbség, nem, nem, csak tessék, ön volt itt előbb. Csak használja a szemet nyugodtan, én addig lefoglalom az agyat. A háttérből valaki a kézi vezérlőhöz nyúl, a senki, a felderítetlen valaki, az örök kérdés, a ki vagyok(?)...

S ha megtudom utána mi van? Mi az ember, hogy életében sem képes öntudatára ébredni és szüntelen fejtegeti, hogy mi az én, az ego értelme? Megfoghatatlan kérdés, tanácstalanul ülünk le ketten a szemünk mögé és megosztozunk.

Uram! Öné az egyik szem, enyém a másik, a harmadik úgy is a kézzel van elfoglalva.

Miközben a szatyrot pakoltam ki, a tartalmát a fűre, hogy szépen sorba rakjam és osztályozzam a színek és méretek szerint, egy kicsit alább hagyott a hullám. Levegőt vehettem, gyorsan vizet, parázs van a torkomban.

Csak pár perc, 10-20 perc s néha felenged a felszínre. Nem sok, pár másodpercig tudok normálisan gondolkodni és elég hozzá egy kósza gondolat, ami újra a mélybe ránt. Mikor lent vagyok és megy belül a küzdelem nincs vigasz, nem használ, hogy nemsokára vége, nincs benne hitem. Olyan erősen csavar le és gyűr maga alá, hogy csak a végtelent látom magam előtt. A vizet a számban tartom és alkotó elemeire bontom, felszívódik, eltűnik, le sem kell nyelnem, értelmetlen. Nincs is szükségem sem vízre, sem élelemre, szeretnék feloldódni a végtelenben.

A Janónak mondtam a cipővásárlás után, de csak tréfából, hogy ha meghalunk és elporlad a testünk, valamikor szétrobban a föld, akkor én nem vagyok hajlandó veled ugyanabban a végtelenben tartózkodni. Keress magadnak egy másikat.

Csak piszkálta a csőrömet, hogy a lábszagos cipőt adta nekem s ráadásul dobozolhattam el magamnak. Értette, tudta miért mondom, Ő is be volt szakítva, mint a lábjegyzet.

Zavart, hogy kipakoltam a szatyor tartalmát, akár itt is hagyhatnám. Mi változna, a város tele van szeméttel, de a tudat, hogy zavaromban én rakosgattam ki a fűre, nem hagyott nyugodni.

Begöngyölt szaros pelenka, felbontott, penészes konzervdoboz, cigarettás doboz, benne csikkek. Kávészacc, tejes zacskó, csak most észlelem, hogy miket rakosgattam ki.

Egy kék színű autó lassított a reptéren belül, alaposan szemügyre vettek, ahogy pakolgom a szemetet. Már csak ez hiányzott, lehet le is fotóznak. Gyorsan berámoltam s mint aki nem veszi észre őket a kerékpáromra ültem s haláli nyugalommal elindultam vissza Pestre.

Amúgy sem találtam a helyem, a környék nem jött be, túlságosan behúzott az anyag, hazavágytam. Kiesni a világból, gondolatok nélküli lét, magamra húzom a szobám ajtaját és...

Nem, az sem jó, most nem jó semmi. Tombol, lüktet bennem a vér, minden érzés és inger terhes, idegesít, megőrülök. Az ujjaim zsibbadnak, a lábamat nem érzem, magamat sem érzem, kívülről követem a testem, belülről meg használom, tekerek a süppedő homokban.

A legjobb lenne aludni, álom, homály, sötétség, valaki vigyen haza, bajban vagyok.

Nem is létezem, ami bent vagyok csak feltételezés, senki sem ismer, még én sem. Minden ember csak feltételez rólam, ami valójából vagyok sosem derül ki, rejtőzködöm.

Az egész életem egy les, vadles. A szemem mögött udvariaskodom magammal és folytonosan kiegyezek. Keresem önmagam néhányán, elillanó érzések, amit soha többé nem látok viszont.

Megálltam megmosni a kezem és az arcom, hátha használ, hogy jobban legyek.

Valaki szétszakított.

Leöblítettem a koszt és a bűzt a kezemről, az arcomra is lötyyintettem, forró az ásványvíz, hatástalan, nem oltja a szomjam. Nem is szomjas vagyok, valami hiányzik, de nem tudom megfogalmazni. Bent hatalmas és pótolhatatlan úr van, ezért szívok, ezért vonulok magamba, utazok a szabadba, mert bent én vagyok, csak én.

Megkötözve. Rémisztő, hogy minden nap szívok és elhitem magammal, hogy abba tudom hagyni. Csak akarat kérdése, ráfogom, hogy még szükségem van rá, meg jó s közben nem is létezem nélküle. Nincs fizikai tünet, nincs remegés csak az úr, végtelen.

A Jászberényire kitisztultam, vagy nem csak elengedett és maradt a tartós kiszakadás és többszörös észlelés. Belassult idő, belassult forgalom, akár az éjszakai műszak, sosem jön a hajnal.

Érzéketlenül tekertem a kerékpárt, kerültem a konfliktust magammal, akár egy gályarab.

Tapostam a pedált és kihagytam az ingereket, nem figyeltem semmire csak végre otthon legyek.

Népliget, szellő, kátyúk az úton, kicsit ellazultam, lassan bejött a külvilág és fontossá vált néhány tényező. Esmélni kezdtem, hallottam a külvilág zaját és láttam az ábrázatát.

Vajon meg tudok szólalni? Egész nap nem beszéltem senkivel egy szót sem, bent kavargtam és turmixoltam az agyam. Útvesztőbe kerültem, egyik énem felelősségteljesen odaült a szemem elé és kinézett. Próbáltam kontrollálni magam, hamarosan otthon vagyok. Előtte tesztelnem kéne magam, valakivel beszélni, hogy érti e amit mondok, vagy egyenesen a zárt osztályon kötök ki egy gumislaggal a végemben...

Ha szükséges húzhatom az időt, leülök egy padra és megvárom, amíg emberszámba kerülök, gyanítom, hogy jelenleg csak makogni tudnék és összefüggéstelenül beszélni. Veszélyes, mert olyan sebesen gondolkodom, hogy egy-egy mondatnak csak a végét mondom ki és abban sem vagyok biztos, hogy mit mondtam ki és mi volt az, amit csak gondoltam.

Úgy keresem a kigondolt gondolataimat, mint szennyes kosárban a még hordhatót, kipakolom s átforgatom, hogy ez az végre? S hol a párja, amivel együtt gondoltam, ami hozzá tartozott?

Vállalható és kiképzett, kigondolt gondolatok, bent tanakodom, hogy ez eszembe jusson vagy sem. Ha eszembe jut rögtön elfelejtem, rajzolnom kéne vagy diktáfonra vennem. Egészen rendben vagyok, kár lenne rám fecsérelni az időt.

Mit törődnek velem? Miért kell megfelelnem az elvárásoknak? Társadalmi együttélési szabályok, röhej, kész színház. Reggelente fel a függöny és indulnak a színészek, eljátsszák a szerepet, estére kidőlnek, hátradőlnek és elégedettek. Ez az élet értelme, a színészkedés, mozgó bábszínház, semmit nem úgy mondunk ki, ahogy gondolunk, helyette idétlenül mosolygunk s csak magunkban rakjuk a gondolatokat a megfelelő helyre.

Azt gondolom, hogy maga egy barom, de nem mondom. Van egy barom polcom, ott már sokan pihennek, akikre rámosolyogtam s miután elváltunk odatettem, hogy ha legközelebb látom, akkor tudjam, hogy hányadán állunk.

Egyedül én vagyok normális, mert felismerem. Mások csak használják a polcot öntudatlanul. Ha kell én meg is mondom. Bele a szemébe, kíméletlenül.

Hja, hogy ezzel megbántom? Nem ok nélkül gondoltam azt a barmot, valamivel kivívtam az előkelő helyet. Barompolcom eladó, kiürítem, rájöttem, hogy semmire sem jó. Végkiárusítás, akció, itt a vissza nem térő alkalom. Most még időben megtudhatják, hogy kiről mi a véleményem. Tessék, vegyék, vigyék.

Egy padra ültem, amíg kiszalad a fejemből a nem kívánt terhesség.

Hátradőltem és behunytam a szemem.

Sajnálom és félttem magam, elérzékenyültem irányomban, hogy elvesztem és bolyongok céltalanul. Majdnem sírva fakadtam, annyira belegondoltam, hogy milyen szánalmas vagyok és nem segít rajtam senki. A könnyeimet töröltem, magányos és céltalan vagyok, nincs egy ember, aki fogná a gondolataimat s tudná, elfogadná azt, aki vagyok s olyannak, ahogy élek. A szempilláimon át homályosan láttam, újra úton s csak pislogtam, hogy kitisztuljon a kép, eltűnjön a torkomból a fojtogató gombóc.

Elszakadtam anyámtól és apámtól is, nem közelednek, nem kíváncsiak, csak élnek, mint a moly a szekrényben, bepackolja magát egy kabát gallérja alá, s várja az elmúlást.

Ahogy befordultam a tömb elé az első ember, aki a látómezőmbé került a Rizling Polgár. Apám nevezte el. Lassan gurultam felé és figyeltem a szemét, eszembe jutott, amit mondott reggel.

Fiam! Látom a felhőt a szemedben...

Ettől az embertől nincs félnivalóm, bátran a szemébe nézhetek, ez egy senki, egy hajléktalan, akinek nincs jövője, nem bánthat. Mit akart mondani?

Tudja a nevem, ennyi, nem bonyolult. Nem kell az öreggel foglalkozni és kész, értéktelen, semmi ember. Egész nap itt lófrál a környéken, aprópénzért elvállal szívességeket. Kartondobozzal foglalja a parkoló helyet, mindenki tudja s nem erőszakoskodik vele, hogy

vigye onnan. Megjön, akinek szánta s megjutalmazza. Segít a csomagokat elvinni a liftig s gurul egy kis aprópénz. Az éjszakákat a templom oldalában tölti, egy bemélyedésben, ahová nem esik be az eső. Kartonlapokon alszik, vastag posztó kabáttal takarózik.

Hol végzi a szükségleteit, hol fürdik és borotválkozik?

Mert nem koszos, nem bűdös, mint általában a hajléktalanok.

Ahogy közel értem hozzá, fenyegetően rám emelte a mutatóujját, hogy na-na fiú és közben mosolygott. Nem tudtam mire vélni, még sosem beszéltem ezzel az emberrel, nem tudhatja ki vagyok.

Mágnesként vonzott a tekintete, önkéntelenül megálltam mellette és kérdőn néztem rá, megszólalni nem mertem, nem lehettem benne biztos, hogy melyik szó hagyja el a számat.

Látom én a viharfelhőket a szemedben fiam, napok óta látom. Bajban vagy? Belekeveredtél valamibe?

Nem tudtam megszólalni am meglepetéstől, műtőasztalon éreztem magam, ahogy az orvos nekiáll felválni a hasfalam és kiemeli a beleket s mutatja, hogy ez van. Uram! Ez a lépe, ez meg itt a máj.

Az öreg kipakolta a belsőmet másodpercek alatt.

Leültem mellé, s bár sosem tennék ilyet, kezet fogtam vele.

Még mindig nem szólaltam meg, csak tágra nyílt szemmel figyeltem, hogy felgördüljön a függöny a konferanszié után.

Beparipa VI. (feszültség)

Egy hinta nyikorgott vészjóslóan a háttérben s anyuka unottan löködte kislányát.

Szikrázó olvasztótégely volt a délután, fáradt voltam, de mégsem. A testemet a szpíd hajtotta, nem hagyott időt a fáradságra, de belül összeomlottam, megfeszültem, mint aki kötélén lóg tehetetlenül. Az amfetamin dolgozott, pumpálta a vérem az agyamba, kéne pár nap pihenő, amíg kimegy a szervezetemből.

Nem bírtam az öregre nézni, szemembe sütött a nap, hunyorogtam és a fűtől szétcsapva úgy éreztem magam, mint aki álmában van, csak alszik és majd később felébredem, kinyújtózom és a reggeli mosdás után tiszta lappal indulhatok.

Mocskos vagyok, nem külsőleg, fekete a lelkem, gyűlölök mindent és mindenkit, még önmagamat is.

Az öreg mosolygott rám és hümmögött. Szürke nadrágja gyúrött, cipője poros, de úgy fest, mint aki ide a padra szánta az életét, nem kárhoztat érte senkit, jó kedélyű.

A fehér pólója illatos, frissen mosott, a szeme tiszta és nyugalom árad a belsőjéből, túlvilági.

Nahhh, egyet se félj fiam! Nincs itt semmi baj, Árpí bátyádnak elmondhatod, ha valami nyomja a lelked, nem szaladok vele a szomszédba és elnevette magát...

Tudja..., az a helyzet, nem is tudom, nem tudom megfogalmazni.

Mibe keveredtél? Valami rossz fát tettél a tűzre a haverokkal, és otthon nem mered elmondani?

Nem, erről szó sincs, nincsenek barátaim, nincs probléma, nem csináltam semmit.

Akkor? Mitől vagy zaklatott? Látom, úgy nézel, mint a róka, mikor bejárást engedélyez magának a tyúkólba és settenkedik a gazda meg a kutya elől, riadt a tekinteted.

Azt hiszem csak annyi, hogy nem találom magam, nem lelem a helyem, nem tudok mit kezdeni magammal.

Áhhh, már értem, nincs semmi dolgod, nem tudod elfoglalni magad. Tudod az én időmben erre nem volt lehetőség. Megértem, tudom milyen érzés a helyben járás, tétlenség. Egy ideje más dolgom sincs, mint várni, figyelni. A napok meg, mint a homokóra, csak peregnek a homokszemek, és azt látom, hogy alul egyre nagyobb mennyiség van az életemből. De fiatalabb koromban nekem is volt helyem, volt értelme a munkámnak és láttam is az eredményét. Pedagógus vagyok, vagy inkább voltam, a múlt idő pontosabb kifejezés. Volt ház, család, gyerekek és reményteljes jövő, s most nézd meg, naponként itt ülök a padon, csak figyelek, lesem az emberek arcát, tekintetét. Betegek az emberek, testileg s lelkileg, de inkább lelkileg. Téged is látlok, ahogy naponként forgatod a szemed és rejtőzöl.

Árpi bácsi? Árpád a keresztneve? Hol volt tanár?

Iskolában, felső tagozatosoknak oktattam magyar irodalmat és nyelvtant. Ez azonban már a múlté... és mosolygott egy kínkeserveset, ahogy a szeme előtt megjelent a katedra és a nyüzsgő, zajos osztály, a tekintély.

S hogy lett hajléktalan? Miért került az utcára, ha volt jó állása és háza?

Hjaj fiam...mindenkiből lehet hajléktalan, csak senki sem hisz benne, ahogy én sem gondoltam. Az ember nem azért küzd és dolgozik, hogy az utcán végezze. Mindenkinek van önbecsülése. Megbetegedtem, volt egy agyvérzésem és hónapokig kórházban feküdtem. A jobb oldalam lebénult, nem tudtam járni és a feleségem belefáradt az ápolásomba. Mikor másodjára kórházba kerültem, eladta, elcserélte a tanácsi lakást egy vidéki házra és azt mondta többet látni sem akar.

Nem hibáztatom, tényleg nem, csak fájdalmas. Miután a kórházból kijöttem már nem volt hova haza mennem, nem volt otthonom. Se feleségem, se állásom. Az iskolában megváltak tőlem, mert teher voltam ebben az állapotomban. Nem túl fényes látvány egy tanár, aki húzza a lábát és nincs otthona. Nem erre épül a pedagógia. Eleinte meghúztam magam ideiglenes szállásokon, de az utca jobb, nincsenek olyan követelmények, amit az ember sosem szokott meg. A függetlenség nagyobb ajándék, mint egy ágy, ahol reggel kiharcolnak és mehetsz a dolgozóra. A szállásokon sok a tolvaj, ha nem vagy elég éber mindenedet ellopnak. Itt az utcán meg nincs semmim, csak, ami rajtam van, az meg nem kell senkinek. S nem is vesznek semmibe. Jól érzem magam a társadalom legalján, nincsenek kötöttségek.

Van gyereke a bácsinak?

Van két fiam, de Ők élnek az életüket, nem kíváncsiak rám. Nem illik bele az életükbe egy apa, aki hajléktalan. Mit mondanának a feleségüknek vagy az unokáknak? Nekem is jobb, hogy nem keresnek, nem kell szégyellni magam. Meg van nekik a maguk baja.

Az öreg hosszan a távolba néz, a szeme megüresedett és kiült rá a leplezett fájdalom. A könnyeivel küszködött, de ügyesen elfojtotta a bánatát. Megsajnáltam Őt, sosem volt hozzá közöm és legszívesebben már most felállnék innen a padról és mennék a dolgozóra, mert nagyon hasonlít a Kis Herceg és a róka történetére.

Én sem akarok az öreg életének a részese lenni, nem akarok tudni a problémájáról, én sem vagyok szociális otthon, nem vagyok sirámokra berendezkedve. Még fiatal vagyok, nem ez a dolgom...

Közben én is elgondolkodtam a szüleimen, hogy ha bármelyikkel baj történne, hogyan viselném. Járnék e a kórházba látogatni Őt? Hogyan viselném a leépülésüket, a pelenkázást, a kiszolgáltatottságot? S mi van ha én megöregszem? Lesz egyáltalán gyerekem, aki elforduljon tőlem ilyen helyzetben vagy magamra maradok? Úgy halok meg, hogy a

szomszédos ágyon idegenek emelik fel a fejüket értetlenkedve s hívják a nővért, hogy nézd már a ketteske kiadta a lelkét. Lepedő csere, fertőtlenítés, tepsi, hűtőkamra, pap, kapa, csókolom.

Az öreg még mindig a távolba bámult és a múlttól merengett, a szertefoszlott álmokon, biztonságon, amikor még volt becsülete és szava, hallgattak rá.

Hol tetszik fürdeni, borotválkozni? Izé...hol tetszik ..szóval hol végzi el a szükségleteit?

Nagyot legyintett mosolyogva, hogy igen...a parókián. Minden nap beengedik, néha még csengetnie sem kell, mert az ajtót nyitva hagyják neki, de erről ne szóljak senkinek, mert ha megtudják bejár boldog, boldogtalan.

A pap évek óta jó barátom, megismert és tudja, hogy nem ártok senkinek. Nála szoktam fürdeni, borotválkozni és ott járok végcére. Kapok tőle tiszta ruhát is, mert ami göncöm van azt kimossa. Enni is adna, de nem vagyok rászorulva, nem szeretnék teher lenni, így is nagy dolog, hogy beenged.

S meddig akar itt maradni az utcán? Nincs valami terve, hogy elmenjen vagy normális életet éljen, mint mások?

Szerinted normális életet élnek? Ha így lenne, tervem is volna, megfelel nekem ez, Isten ezt adta előmbé, ezzel kell megelégedjek. Nincs semmi vonzó abban, ahogy az emberek élnek...s megint mosolygott, földöntúli nyugalommal.

Ezt én is így gondolom, nem szeretném követni ezt az értékrendet, amit diktálnak, kiábrándító. Nem csak a szüleimé, hogy egész életükben loholtak, a nyelvük kilógott és itt kötöttek ki, de a nyugdíjasoké, az valami szörnyű. Már hajnalban felkelnek, hogy mindenki előtt odaérjenek az orvoshoz. Szünet nélkül panaszkodnak, hogy mennyit költenek gyógyszerekre, és mennyi bajuk van, mint ha kitüntetésként élnék meg, akár egy tábornok a mellén a plecsnival. Szeretnek jajongani. Visszataszító, ezért nem érdemes élni.

Igen, ez így van fiam, de ne hibáztasd Őket, elhitették velük, hogy ha becsületesen dolgoznak, akkor nyugodt életük lesz. Nekem van nyugodt életem, én vagyok, aki nem aggódik és nem őszül feleslegesen. Látom, ahogy meggörnyedve szaladnak, lihegve, futkosva, mint a mérgezett egér s sosem elég...nincsenek megelégedve.

Árpi bácsi, igen, én is így gondolom. De akkor mihez kezdjek? Nekem nem ízlik ez a jövő, nincs szükségem ilyen életre.

Közben megdöbentem magamon, hogy egy hajléktalantól kérek tanácsot, mit kezdjek az életemmel, még ha pár szó is, de ez a lényeg. Nem vagyok normális, már rég itt kellett volna hagynom az öreget a napon, hogy főjön a saját levében, meg morfondírozzon magában. Erre még életvezetési tanácsot kérek tőle, pont tőle, aki itt ül az utcán, egy padon s vedeli a bort. Ez sem vonzó, mit tudna mondani?

Ne aggódj öcsi! Nem marad így, minden csak idő kérdése, Isten üríti a lelkedet.

Isten? Én nem hiszek Istenben, ha létezne, ez a föld és az emberek nem így néznének ki.

Gondolod, hogy a hitetlenséged felül emelkedhet Istenen? A kijelentés, hogy nem hiszel benne, az igazolja a létét, hogy fontosnak tartod a tagadását. Nem attól létezik, mert hiszel, vagy nem hiszel benne. Isten független az emberek hitétől. Emberek meg, hogy milyen állapotban vannak...hát, Isten ennél többet nem tehet, akármit tesz csak haragot vív ki maga ellen. Mert az embereknek sosem az kell, amit nyújt, mindig több és más. Ha egyszer felismered az életedben, nem leszel ilyen céltalan és üres.

Isten? Ha van egyáltalán, mit akar tőlem? Mire megy velem és mire vagyok jó neki?

Az öreg előhúzott a zsebéből egy kicsi Bibliát és felolvasott egy mondatot:

1Tim 2,4

A ki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson.

Nem haragszik rám Árpi bácsi, ha megmondom a frankót? Nincs igazság, ezek a templomba járó emberek képmutatók, nem őszinték.

Isten viszont őszinte és nem képmutató, válaszolta mosolyogva..., neked nem Istennel van konfliktusod.

Ekkor már állva voltam, mert nem kívántam tovább gömbölyíteni a fonalat a nem létező Istenről és igazságról. Nem tudtam, hogyan búcsúzzam tőle, nem akartam folytatást. Kezet fogjak vele és köszönjek el, hogy majd máskor? De máskor mi lesz? Kerülöm, más irányba indulok, ha itt lesz, és azt figyelem észrevesz, vagy másfelé néz?

Árpi bácsi! Viszlát s kezet nyújtottam neki.

Engem mindig itt találsz fiam, és nem neheztelek rád, ügyet se vess rám, nincsenek elvárásaim.

Kitalálta a gondolataimat vagy csak véletlenül mondta, fájó volt az öreg utolsó mondata.

Kóbor kutyát nem szívesen fogad be az ember, ha eleve nem szereti a kutyákat.

Már megbántam, hogy megálltam s szóba elegyedtem az öreggel. Innentől nem lehetek távolságtartó és közömbös, köszönnöm kell, helló hogy van? Hogy érzi magát? Felszínes, szabaduló kérdések, amire az ember nem választ vár, hanem önigazolást, én megtettem azt, ami tőlem elvárható. Ennél azonban nem akarok tovább menni.

A drog tehet mindenről, alaposan be voltam tépve és azért álltam meg.

Most, hogy a hullám alább hagyott, elmúlt a nyitottságom és az érdeklődésem, le is higgadtam. Csak a fű korbácsolta fel a gondolataimat és az érzelmeimet.

Az öreggel való beszélgetés úgy maradt meg bennem, mint egy reklám film, csak a lényege s , mint ha kívülállóként néztem volna végig, ez nem velem történt meg, nincs hozzá közöm, sem felelősségem. A tudatom kívánta így, meggondolatlan és könnyelmű voltam, nem szeretek emberekkel kommunikálni, nem akarok tudni róluk és a nyomorukról semmit.

A bejárati ajtót belöktem indulatosan, hogy az előtérben lévő alkeszok érezzék...

Alsóbbrendűek vagytok, koszosak, igénytelenek és telefüstölitek a lépcsőházat, hangoskodtok, idióták vagytok, büfögtök.

Keresztül vágattam köztük, a fülembe már csak a szisszenő sörös üveg hangja jutott el, ahogy bontották s koccintottak, összecsörrent. Számoltam a metlachi csempéket, hogy mennyi bordó és mennyi koszos fehér van még hátra a lépcsőfordulóig.

Elhaló hangként még valaki gúnyosan megjegyezte, hogy „nahhh, megjött a kerékpáros különítmény”...nem érdekel, állatok vagytok, legszívesebben egyenként vernélek pofán benneteket, gusztustalanok.

A pincében csend, felkapcsoltam a fakkban a villanyt, a kerékpárt felakasztottam a falra és eszembe jutott az első, az első szívás, ami itt volt a pincében. Roptam a táncot a fülessel és lestem az ábrákat a mennyezeten. Felnéztem, de most semmi. Csak a koszos, pókhálós falak, vagy én vagyok ideges és türelmetlen.

Vagy le kell állnom a szívással, vagy még szívnom kell ma, mert a senki földjén vagyok, remeg a kezem, ideges vagyok, ne szóljon hozzám senki...

A folyosón léptek, valaki befordult a lépcsőn és lefelé tart a pincébe, a cipője egyre erősebben koppan, végül megáll. Csoszog, kulccsal bíbelődik és kinyitja a saját fakkját.

Már éppen indultam volna, de a lélegzetemet vissza fojtva inkább várok, bele hallgatózok a csendbe, motoszkál, dobozokat pakol. Remélem nem marad sokáig lent, nem mára tervezte az ideji lomtanitást. Nincs kedvem megnézni ki az, nem akarok neki köszönni, ne nézzen rám, ne legyenek rólam gondolatai, és ne akarjon tőlem semmit.

Ha nem akar tőlem semmit, azt se ne akarja, én egyáltalán fel se merüljek benne, mint akarás, nem akarás, vagy gondolat szikrája s ez kölcsönös.

Tőlem az egész ház lehúzhatja magát a retyón.

Tényleg feszült vagyok, ennyire nem szoktam kiakadni apróságokon.

A valaki zacskózik, erőteljesen zörög az idióta zacskóival. Mit lehet pakolni ennyi ideig?

Legszívesebben már üvölnék torkom szakadtából, hogy ne zacskózzál már te idióta vadbarooooom!!! Biztos valami nyüves nyugdíjas, aki eltesz mindent, minden szart. Majd ha elvitték tepsiben, akkor az új lakó rendel egy szemetes konténert és televerik a sok év alatt összegyűjtött befőttes üvegekkel, tojásos kartonokkal, csomagoló papírral, kis műtyürekkel és a zacskóival bazdmeg, amivel még mindig szöszmötöl.

Mindjárt széturranok ettől a zizegéstől, akár egy benarkózott úgy kényszerpakol a senkinek. Nem tűnik fel neki, hogy neki iszonyatosan sok van már belőle s másnak meg nem kell?

Csörög, szöszmötöl, mint ha aranyat pakolna a trezorra. De bele tudnék egyet verni a fejébe.

Nyugi, nyugi, higgadjunk csak le, mert ennek nem lesz jó vége, ez csak a szpíd utóhatása, teljesen leszívott idegileg, a fű meg tompít be, álmosít, a szpíd meg még mindig dolgozik, csavarja az agyam, minden idegsejtem üvegszálból van, megmacskásodott.

A valaki végre abba hagyta, zárja az ajtót, de azt is alaposan, ötször ellenőrzi a lakatot, hogy biztos rázárta a kibaszott zacskóira, nehogy valakinek a vackaira fájjon a foga, mert akkor mi lesz ha eltűnik onnan egy zacskó?

Áhhh, idióta népség.

Elhalkultak a lépteik, de azért vártam, biztos, ami biztos. Inkább hívjon liftet és menjen fel.

Csönd.

Csak az alkeszok zizegnek az előtérben és hangoskodnak.

Futólépésben osontam az elsőre fel, megvárom a liftet ott, szokás szerint.

A következő probléma anyámék. Nem akarok válaszolni egyetlen kérdésükre sem. Eszel valamit, nem akarsz fürdeni? Ne kérdezzenek már ilyen egyszerű dolgokat...

Az ember ha éhes eszik, ha szomjas iszik, ha koszos fürdik.

Az egész életüket ilyen kérdések özönében élik le, akár egy tyúkól.

Miért nem azt kérdezik, hogy: Fiam! Nincs kedved bejönni hozzánk a szobába, inni egy sört és beszélgetni? Képzeld apádnak eszébe jutott a gyermekkor, a fiatalsága és, ahogy engem megismert, jól neveltünk rajta, de szép is volt...

Dehogy, van tiszta zoknid, alsód, és a legfontosabb a pénz. Minden a körül forog, a rühes pénzük.

Van zsebpénzed még? Óvatosan bánj vele, mert tudod, hogy apádnak kicsi a nyugdíja és a befizetni való meg sok.

Akkor minek csináltatok meg? Azért, hogy itt nyomorogjak ezen a lakótelepen és ugyanazt a szájalmas, katasztrofális életet vigyem tovább, mint ti?

Egész életetekben futottatok és korbácsoltátok magatokat, mint a rabszolgák. Mindent lenyeltetek mindenkinek s most itt ögyelegtek a kutyaszaros lakótelepen napi egy órát, hogy mindenki lássa nektek milyen jó.

De milyen jó nektek, hogy egymásba karolva andalogtok és kerülgetitek a törött üvegcserepeket és dohogtok, mint a gyárkémény, hogy milyen szar a világ.

Én már csak tudom.

A fejem a lift oldalába vertem, hogy múltjon a feszültség, így még a lakáskulcsot sem találom meg, szétrobbanok. Nem nyithatok így rá anyámékra, ők nem tehetnek semmiről.

A liftből kiszállva megálltam az ajtónk előtt, a fess nyolcadik emelet, búzlik a sok éves felmosástól.

A lakásunkban csend honol, vagy sétálni mentek, vagy sziesztáznak a túlhevült szobájukban és a ventilátor hajtja nekik a szelet. Légekondíra már nem futja nekik, nem csak a megvétele és a beszerelése jelentene gondot, az fogyaszt is. Pedig 45 évi munkaviszony után illene hozzájuk ennyi extra, vagy legalább a csirke farhátton túlléphetnének.

Nekik nem tűnik fel?

Hjaj, megint kezdődik, ez az agresszív hullám. Inkább lesétálok egy emeletet és megvárom, amíg elmúlik. Valaki tombol az agyamban és löki a vad gondolatokat, skizofrénia alaptétel, ne állj szóba magaddal. Hogy lehetne kitiltani onnan azt, a ...azt a mit? Kít? Ki tombol ott bent, ha nem én? Ki csavarja szét az agyamat? Az anyag?

Lesétáltam egy emeletet, a szűk ablaknyílás előtt kirohadt virágok, nem kaptak vizet hetek óta, a huzat felszárította bennük a lelket, megváltásra várnak. Azt hiszem nem én leszek az. Mocskoknak és idiótáknak nem virág kell, hanem kézigránát.

Hogy sipognának ha adódna egy lakástűz vagy valami hasonló. Rohannának ki, kettesével szednék a lépcsőket és mentenék a szaros életüket, hogy ha lehet ne változzon semmi, folytassuk inkább ezt. Ez nekünk jó, hagyjanak békén, szeretünk nyögni a terhek alatt, csak ne legyen semmi lesújtó. Kis férgek, hogy iszkolnának ki és kiabálnának felháborodottan, hogy őket mekkora baj érte

Alattomosak és számítóak, ha szólnék nekik, hogy holnaptól tessék udvarias és előzékeny lenni, nem elfoglalni más parkolóhelyét direkt és köszönni, köszönni, mosolyogni, beszélgetni, mert különben...

Különben mit?

Szívesen szétbombáznám ezt a lakótelepet. Ha lenne piros gomb és visszaszámláló, nem is szólnék róla, hogy megnyomtam. Repüljetelek, nem fogtok hiányozni csak az adóhivatalnak. Lesz más hülye helyettetek.

Már a lépcsőn ültem és fogtam a fejem, sírhatnék volt, görcsölt a homlokom.

Egy kád hideg víz kéne, valahogy bejutni a lakásba és megkérni anyámékat, hogy most légyiszi ne. Ne éljétek a napi rutint, hagyjatok. Ne kérdezzetek semmit, és ne vegyetek róla tudomást, hogy itthon vagyok.

A kulcsot óvatosan fordítottam el a zárban és a vékony nyíláson belestem. Belül csönd, sem nesz, sem kérdés, hogy te vagy az?

Nincs itthon senki, elmentek sétálni.

A cuccaimat azonnal ledobáltam és megengedtem a jéghideg vizet a kádban.

Befeküdtem és folytattam a fejemre a hideg vizet. Elképzeltem, hogy melyik lenne elviselhetetlenebb. Ha vulkánba esnék, vagy ha folyékony nitrogénbe? Melyik rosszabb?

Aludnom kéne, szívesen elaludnék itt a kádban, napok óta nem aludtam...

A seprűért nyúltam és nekiláttam feltakarítani buli után. A fejemben szétszóródott gondolatokat gondosan egy helyre separtem, lapátra tettem és kiszórtam a nyitott ablakon.

Kint hőség, szikrázó, perzselő... a gondolataim lanyhán hulltak alá, nem volt szél. Az egyik megakadt egy ablak párkányon, a másikat láttam, ahogy beszállt egy teraszon. A földre érve kisfiú vette fel s kérdőn nézett fel az ablakokra. Hogy ezt ki ejtette el? Miféle gondolat ez? Szabad illyet?

Egy izmosabb gondolat tova libbent a padokig, egy sűrű nadrágos s fehér pólós öreg ölébe, a szájához emelte s jót húzott belőle. Megtörölte a száját s felnézett az ablakom irányába.

Fenyegetően felemelte az ujját, hogy ejj-ejj s közben mosolygott. Látom a felhőket...

Itt vagy fiam? Te vagy az?...

Nehezen eszméltem fel, a víz még mindig csobogott a fejemre.

Igen, szia anya, fürdök.

Ne folyasd a vizet sokáig légy szíves, nem lopjuk a pénzt!

Tudom anya, tudom...

Hol a piros gomb?

Beparipa VII. (ma nem szívok)

Rosszul ébredtem, zaklatott volt az álom, képek forogtak, helyszínek, élmények, túlságosan dús volt, életszerű és nem tudtam szabadulni tőle. Elgyötörten és lelkileg kifosztva nyitottam ki a szemem. A lakótelep zöngéje álmittasan hatott. Nem merem megmozdulni a lepedő alatt. A hőség így reggel is megtalálja az embert, a panel nappal magába szívja, éjjel ontják a falak. Az asztali ventilátor nem hűt, csak szárít és borzolja a hajamat.

Vastag paplannal nem lehet takarózni, csak egy vékony lepedőt használok, azt is csak azért, hogy befedje a vesémet.

Addig bámultam a mennyezetet, amíg egyszer csak elindult felém és közeledtek a minták, a hajszálrepedések, mint tenyeremen a minták, útvonallá álltak össze és kerestem benne az életemet.

Olvastam egy cikket arról, hogy megnézték elhunyt emberek életemet a tenyerükön. Összegzésként az jött le, hogy egy szó sem igaz az életem körüli hiedelmekből.

Aki abban bíz, hogy hosszú és sokáig fog élni, annak meg kell mutatni a halottak tenyeréről készült fotókat. Azzal már nem lehet perbe szállni, van köztük olyan, hogy kétszer körbeéri a csuklóját és elköszönt még negyven előtt.

Addig néztem a mennyezetet, amíg egyszer csak az orromhoz ért. Betöltötte a teljes látóterem. Szoktam ilyet játszani a kádban a víz alatt is, elmerülök, eltompulnak a hangok, csak elfojtva érkezik a külvilág zaja és megpróbálom elhíttetni magammal, hogy ez a valóság. Elfogy a levegőm, feljövök és minden kitisztul, újjá születtem, fürdés után az ember eleve könnyebbnek érzi a testét.

Vagy felnézek a kék égre és elképzem, hogy tenger, én a felhők fölött vagyok, és onnan nézem a kék vizet, a repülő egy hajó, ami hullámot ver maga mögött. Addig nézem, amíg bele nem szédülök az elképzelt magasságba, és a rémülettől elkapom onnan a tekintetemet. Jól esik visszatérni a valóságba.

Eldöntöttem, hogy ma nem szívok semmit. Megpróbálom helyrehozni a biológiai háztartásom, ami a szpíd miatt felborult. Napok óta nem aludtam ki magam, csak szusszantam de az anyag visszakergetett az ébrenlétbe és a fáradtság érzését kiiktatta belőlem. Ettől lelépültem. Enni is csak pár szendvicset egy hét alatt, fáj a gyomrom és minden idegszálam üvegből van, reped, élesen szúr.

Nyugodt is vagyok kellőképpen, eltekintve a kifacsart éjszakai álmoktól.

A közelünkben van egy erdő, tele hajléktalanokkal és egy hatalmas szeméttel. Az egész erdő egy rakás szemét, nem lehet lépni az eldobált hulladékoktól, de a felső része széles kiterjedésben illegális lerakóhely. A lakótelepről hordják oda a lepukkant bútorokat, hűtőgépeket és egyéb bezsákolt szemetet. Teszik ezt annak ellenére, hogy évente kétszer van lomtalanítás, és hetente viszik a szemetet.

Ha új lakók érkeznek, azok a pincerekeszeket rendszeresen oda ürítik. Nincs türelmük kivárni a lomtalanítást, úgy vannak vele, nem őrzik más vackait.

Szeretem azt a helyet, mert eléggé elvadult és ellenőrizetlen.

Hordóba tüzet rakok és hordom bele a dezodoros flakonokat robbantani.

A legszebbet a borotvahabos flakomból lehet kihozni, általában marad benne hab és robbanás után, olyan, mint a hóesés. A durranás betölti a környéket is visszhangzik, de nem mer szólni érte senki, mert félnek odajönni, tartanak a hajléktalanoktól, akik népes tábor vertek az erdőben.

Ragyogó kikapcsolódás vasárnap délelőttre, lehet kutatni a lomok között, élvezetes turkálni a személyes használati eszközöket, amit meguntak, kiraktak.

Anyámék a szobájukban húzzák a lóbrót, nyolc előtt nem keverednek elő, csak a kávéért.

Fogat mostam, lemosdottam felülről, átöltöztem laza melegítőbe, amiért nem kár, ha ilyen helyre megyek. Az övtáskámba a biztonság kedvéért bekészítettem egy adag szpídet és 2gr füvet, de nem azért, hogy elhasználjam, hanem jobb érzés úgy megtartóztatni magam, ha kéznél van. Ha éppen nincs, és venni sem tudok, akkor az egész kényszeredett és folyton azon agyalok, hogyan oldjam meg.

Szóval jobb, megnyugtatóbb, ha úgy nem nyúlok hozzá, hogy megtehetném.

Halkan észrevét titkosan kiosontam a bejárati ajtón, nem kívántam anyámékkal beszélni, kérdésekre feleletet adni és magyarázkodni, hogy merre tartok, mi a tervem. Számukra az ilyen elgondolások érdektelenek és értéktelenek.

Egy emelettel lejjebb szaladtam és onnan hívtam a liftet. Szerencsére a hetedikén senki nem jött ki a lakásokból és nem kellett elmagyaráznom miért onnan hívom a liftet és nem a mi szintünkről.

Az előtérben már nagy a nyüzsgés, a lakótelep alkeszai reggel hat óta próbálnak életet lehelni az alkoholtól lemerevedett testükbe, cigiznek, és pár feles után beindulnak a rekeszizmok, idiótán vihognak a saját igénytelenségeiken.

A kerékpárom már rutinosan jön utánam és fordul ki a pincerekeszből, egyetlen társam, ami hozzám nőtt és ismeri minden rezdülésem. Ellenőrzöm a cuccaimat. Kerékpáron szerszámok, ha defekt van, pótbelső, ragasztó, pici pumpa. Szerencsére még sosem került rá sor, de jobb cipelni, mint kilométereket gyalogolni. Az övtáskámban 3-4.000 Ft, iratok, golyóstoll a szpídehez, szpíd kis tasakban, fű másik tasakban, pipa, öngyújtó és telefon, amit most nem kapcsoltam be. MP3 lejátszó, töltött elemek, Sennheiser füles.

Ellenállhatatlan érzés késztetett, hogy beleszimatoljak a marihuánás tasakba és beszívja a finom gyanta illatát. Édeskés, vonzó illata van és kellemes érzés, hogy van, a tudat, hogy itt van a táskámban, bármikor érte nyúlhatok, ha akarok. Orromban a fű csípős, fűszeres illatával elindultam a lépcsőn felfelé, hogy átvágtassak az ápoltak között. Eszembe jutott a legfontosabb kellék, ásványvíz. Az előtérben, a kisboltban van hűtött fél literes, befér a kerékpáron a tartóba. Kelletlenül letámasztottam a kerékpárt a hirtelen beállt és minden szempár rám szegeződött csendben. Gyanúsán méregettek s csak utána eredt el a nyelvük, hogy beálltam a remegő két ember mögé. A hőség ellenére úgy festettek fáznak, pedig csak az izmaik nem engedelmeskedtek, egyelőre. Az első ember két kis keserűt és kávét kért, majd félrefordult és esetlen mozdulatokkal tekerte le a kis üvegcsék letekerhetetlen kupakját. Nem vacakolt, egymás után tekerte le a két kupakot és egymás után öntötte magába, nyelés nélkül a deci keserűt. Valamelyest megenyhült a világ irányában és kezdett életre kelni.

A már lenyugodott ujjával elkezdte keverni a kávéját, de még mindig ázott verébnak hatott. Amíg meggyújtotta a cigarettáját, az ablakpárkányra rakta a kávét. A párkány cigarettavégektől volt égett és nikotin foltos. A padlón mindenhol hamu, kilötyönt kávé, csikkek és kosz. Megalázott sörös dobozok, papír zsebkendő, kupakok és elejtett mondatok. Tipikus lakóház, olyan állatoknak való.

Az előttem álló közben végzett és szintén az ablak mellé állt rehabilitálni magát.

A jobb napokat látott, és alkeszokon edzett, ötvenes hölgytől kértem egy ásványvizet, vártam, amíg kiszámolja a visszajárót és ugyanolyan szenvtelen arccal s köszönés nélkül megfordultam, ahogy Ő.

A kerékpáromon van ivóvízes palack, ami pontosan passzol a tartóba, és nem esik ki.

Úgy döntöttem átöntöm abba a hideg ásványvizet s ezt a műveletet, itt hajtom végre az előtérben. Megtehetném, hogy kimegyek a bejárati ajtón, egyik kezemben kormányval, ásványvízzel, lábbal tartva, hogy ne csapódjon be, de utána még a háztól messzebb is kell mennem, nehogy anyámék kinézzenek az ablakon és megkérdezzék, hova megyek.

Ott van még az öreg a padon, ha lehet abba sem szeretnék belefutni és báj vigyorgni, jó reggelt és húzni tovább a pedált. Inkább a másik irányba indulok el.

Letekertem az ivóvízes palack tetejét és óvatosan, nehogy mellé menjen, elkezdtem átönteni az ásványvizet. Közben mögöttem felszabadult, térdcsapkodós és vihorászós párbeszéd kezdett bimbózni, aminek avatatlan fültanúja lehettem.

..., hogy a két éves gyereke, és az asszonya bent hagyja a szobában, amíg mosogat, vagy főz. Berak neki egy mesefilmet a videomagnóba és a gyerek megbabonázva nézi, igazi kincs, mert nem kell féltetni, hogy valami történik. Úgy nézi a filmet, mint akit odaszögeztek és a kedvence a Micimackó. De egyik éjjel véletlenül beletörölt a bent felejtett kazettába. Nem vette észre, de a kazetta végére valami 10 perc ultra, brutál pornót vett, teljesen véletlenül.

A kicsi már hetek óta nézi a mese végén a pornót, képzeld, zokszó nélkül hehhhe heeee... Idétlenül nyerített a többi mosott agyúval együtt, jókat derültek az alpári poénon.

A bejárati ajtót dühösen kirúgtam, hogy vegyék észre magukat, ez nem kocsma. Az ajtó nagyot lendült, a pillanatnyi időben sebesen kitoltam a kerékpárt és már nyeregben is voltam.

Még egy futó pillantást vettem anyámék ablakára, a sötétítő függöny még mindig behúzva, így védekeznek a hőség ellen.

A másik lakótömb mögött megálltam és felvettem a fülest, bekapcsoltam a zenét és beletapostam a pedálba. Imádom autókat előzni a pirosnál, megállnak, gyalogos egy szál se a zebrán és, mint a nyíl kilövők az autók között. Az erdő 10 perc kerékpárral. Átzötykölődtem a villamos síneken és innen már tolnom kell, mert az erdő vékony ösvénye tele van törött üvegekkel, eldobált fémdarabokkal, szeméttel. Vagy tekerek és, akkor nincs ideje reagálni rám egyetlen hajléktalannak sem, viszont megvan az esélye egy defektnek. Ha gyalog megyek a kerékpár mellett, akkor meg beszólnak innen-onnan. De a hangos zenétől nem hallok semmit, így gondolhatnak, amit akarnak. Egy kilométert kell sétálni a szarszagú erdőben, amíg elérem a szemételepet. Bádogviskók, kitergetett ruhák, papírkartonokból ideiglenes alvóhelyek, a nagyváros számkivetettjei. A nyári melegben bambán ülnek, és jöttömre felkapják a fejüket, idegen vagyok a felségterületükön. Azt hinné az ember ennél lejjebb már nincs. Némelyik a kezével int és kérdez valamit, amiből egy hangot sem hallok, de a mozgása, hangulata illik a mixhez, ami a fülemben tombol. Elképzelttem, hogy az egész erdőben hangosan szól a zene, hallják a hajléktalanok is és azért mozognak így. Nem akarok illúzió romboló lenni, nem veszem le a fülest a fejemről.

Kutyák indulnak meg felém, nem tartok tőlük, mert tapasztalatból tudom, hogy elég egyet oldalba rúgni és a többi eliszkol a sipítózóval együtt. Meg bármelyik pillanatban elmenekülhetek a kerékpárral.

Csak az látszódt, hogy ingerülten csaholnak, nem hallottam belőle semmit. Egy öreg, nikotintól szakállas bújta elő egy fabódéból és botjával visszaparancsolta őket.

Az öregnek nagy szava lehetett, mert a farkukat maguk alá húzva fordultak meg és kushadtak el a francba. Mit nem adtam volna érte, ha az egyik nyeszlettet oldalba rúghatnám.

Csapzott, félmeztelen nő egy fa mögött, a haja patakokban lóg. Ruhákat teregetett ki ágakra, a mellei szabadon lógtak, háború sújtotta övezetben vannak ilyen alakok, azok néznek ki így. Felém fordult és szenvtelen arccal folytatta tovább, nem zavartatta magát, rám erőszakolta az állapotát, hogy lássam és rendüljek meg, induljak meg, mint ha okozója lennék a helyzetének. Vádlón, szúrósan nézett rám, ahogy a fejkendős öregasszonyok szoktak a templomokból kijövet.

Férfiak négyen, matracokon kitekeredve, az igazak álmát aludták és talán egy másik világban jártak ideiglenesen, az egyik vastagon volt hájas, a hurkáit szabadon hagyta, mind koszos ruhákban, mezítláb. A cipőjük a matrac végében, körülöttük ételmaradékok, koszos edényben, zsíros maradék, kiürült boros flakonok, egy új nap kezdete, ami ismét erre lesz szánva.

Ha jól bele gondolok, nem különbözöm tőlük, ha az erdőben tisztaság lenne még én is ellaknék itt életem végéig, csak legyen mit enni és legyen mindig fű.

Meg töltött elem az MP3 lejátszóba, meg fürdési lehetőség, meg tiszta ruha és igen, tiszta wc.

Azt hiszem jobb, ha otthon maradok, túl magas igényeim vannak egy erdőlakóhoz képest.

S íme a szeméttelap, ameddig a szem ellát, érdekes, izgalmas és megvetett. Itt otthon érzem magam, mindent lehet, nem jön senki, nem szól senki, nem kérdeznek, én sem kérdezek másokat. Atomtámadás utáni filmekben van ilyen jelenet, hogy kószáló emberek, törvény nélkül bókászhatnak, kotorászhatnak a halmokon és egyetlen szót, sem szólnak egymáshoz.

Imádom, nincsenek kötöttségek, elvárások, a szeméttelap egy szabad világ. A szemét sosem von felelősségre, hogy mit tesz vele, bármit, bármit megtehetek.

Ha jönnek a gubisok, némán átnéznek rajtam és keresik a saját ügyüket, mindenki más céllal jön ide. Én azért, hogy megszabaduljak az emberiség közepén, magától az emberektől, a nézéseiktől, a gondolataiktól, a véleményektől, ítéletektől, fél szavas odavakkantásoktól, képmutatástól.

Íme a szeméttelap, megálltam s a vázát a két lábam közé fogva beleszippantottam az áporodott, szúrós szagba, mert ez szag. Büdös, rothadt, dögszagú és élénk. Mélyen az ember lelkébe hat. Igazán megérint, hogy minden emberi büszkeség és teljesítmény, álom végterméke itt landol. Egy szép fotel, valamikor dolgoztak érte, tervezték, hogy megveszik, örömmel vitték haza, mosolyogva ültek bele, hogy hmmm? Látod? Sikerült.

S most, tessék, megkopva, elhasználva, megalázva az oldalán fekve itt vár a végzetére az ember álma, amiért küzdött és túlórát is vállalt.

Tévékészülékek szétverve, kifosztva, a képernyőjük berepedve, már nem közvetítik a vágyaink célját. Az ember szolgálatának a végére járt s megcsorbult dicsőségét, diadalát veszítve bízták az enyészetre. Pedig de sokszor bújt össze előtte a család nevetve és néha könnyeket csalt a szemekre. Most bezzeg nem sírnak utána, van helyette másik, új, jobb, szebb, nagyobb, többet tudó, ami csak idő kérdése és ugyanitt köt ki.

A nagyvárosi ember legendája, a lakótelepi szocializálódott ember, aki elfordítja a fejét ha köszönni kell. Van ítélete, értékrendje és hajlandó tovább is adni a szétcseszett erkölcsét.

Ha sorba állítanám a lakótelep összes lakóját, s kérdőre vonnám, hogy kié ez a tenger szemét, nem lenne jelentkező. Felháborodnának rajta, hogy deee ilyeet.

Micsoda aljas ember tehetette ezt?

A kéket szeretem, a világoskéket és mélykéket. A szememmel ezt a színt keresem, valahogy oldja a hangulatom, a látványa gerjesztően hat rám. Pásztázom a szememmel a messzeséget, hogy hol táborozzák le, s megvan. Egy műanyag szennyestartó, tengerkék, igazi mélykék, fürdőszobába szánták, ketté van repedve, nem bírta a terhelést. Eleve úgy gyártják, hogy évente vegyél egyet. Apám szokott bosszankodni rajta, hogy nem lehet kapni normális felmosó fát. Csak ezt a vékony, csavarozható műanyagot, amit minden felmosás után eldobhatsz, mert gyerekek kezéhez tervezték, ha felnőtt csavarja a vizet a vederbe, akkor elgörbül, és a rács is kifordul a vederből. A porzsákok miatt is mérges. Régen rakéta porszívó volt, nem kellett hozzá porzsákot venni. Most meg kétszer megnézi az ember, hogy mennyit, hányszor porszívózik. Tudod fiam, nem lopjuk a pénzt...s utána jelentőségteljesen feltartja a mutatóját s lelki szemei előtt megjelennek a tévében látott politikusok, az arcizma is belerándul néha.

Szóval tengerkék, letámasztom a kerékpárt a nagy kupac mellé és igyekszem nem eltávolodni tőle. Lakatot soha nem hordok magammal, hogy ne kelljen lezámom, így rá vagyok kényszerülve, hogy mindig a kerékpárom mellett legyek, nem tudják ellopni. Ha gyerekek indulnak a szülők sétálni, akkor sem visznek lakatot, nem hagyják ott sehol, nem tévesztik szem elől.

A lábam előtt egy szatyor, eldőlvé és tele elnyomott cigarettavégekkel, hamuval, csak az van benne. Nem mondom szorgalmas, biztos valamelyik helyi iroda takarítónőjének keze munkája nyomán. Mennyi hamutáliból lehet tele tölteni egy reklám szatyrot csikkel? Kedves gyerekek a következő órára házi feladat. Otthon ellenőrizték szüleitek szobájában hagyott hamutálibait és oldjátok meg a feladatot. A helyes megfejtők között tüdőszűrést sorsolunk.

Törött irodai szék, a háttámlája hiányzik, valamikor drága pénzen ült bele a főnök és vastagon leírták az adóból. Mosógép roncsok, eleget tisztították a szennyest, dobra vele. Hűtőgépek, rozsdás belsővel, kifordított ajtókkal. Akták, irodából, sok évre visszamenőleg,

az oldalukon a kartonszámok precízen. Ha kinyitnám kinyomozhatnám a származását és biztos felhúznák a szemöldöküket, hogy de kéééééem, mi ezt leselejteztük és a megfelelő helyre leraktuk a szeméttárolóba, nem tehetünk róla, hogy ide került.

Hát igen, a szeméttelp teljes szabadsága, itt semminek nincs gazdája.

Egy 25 literes fémhordóba papírt raktam és maradék zománccfestéket, és műanyagot dobtam rá, hadd füstöljön. Egyből lángra kapott és okádta az ég felé a fekete füstöt. Amíg beizzott, üres dezodoros flakonokat kerestem. Találtam 10 darabot, köztük egy borotvahabosát is, a kedvencem, azt hagyom utoljára. Bedobtam az elsőt és eltávolodtam pár méterre. Kicsi az esélyem, hogy a hordó aljáról felém repüljön, azért nem árt az óvatosság. A hőtől tágulni kezdett a gáz, aprókat pattogott a fémdoboz, szünet, hosszú szünet és már előre összerándultam a várható hanghatástól. Füstölve, sikítva vágta szét a flakont, hosszan visszhangzott a környéken az éles robbanás. A tűz is kialudt a hordóban.

Újra festéket csorgattam bele és papírt, műanyag darabokat. Begyűjtöttem s most egyszerre 2db flakont tettem a tűzbe, versenyezzenek, kié előbb a durranás.

Egymás után 3-4 másodperc eltéréssel vágódtak ki a hordóból. Akár a puskalövés, olyan volt a hangja, csattanó, hangos és rövid.

Utoljára hagytam a hóesést, nagy várakozással tekintetem elébe, csodálatos látvány a nyári napsütésben, ahogy magasra löki a szétporlasztott borotvahabot és alászáll.

Lassan ereszkedett le a milliányi habszemcse s miután elült, még a fülemben halottam a csattanás zaját.

Találtam egy hegyes végű, törött zászló rudat, megtépázott lobogó, talán vihar törte el.

Azzal kezdtem el piszkálni, kotorni a kupacok alját, szatyrok tartalmát.

Kiváló elemzéseket lehetne készíteni, hogy emberi tényezők és viselkedés modellek, miként rakódnak le itt. Fogyasztási szokások, mit mivel. Melyik háztartásban, mik a legkedveltebb márkák.

Egy szatyor a tehetősebb lakóktól, egy a szegényebb rétegtől és egy a nagymamától, aki már csak a tegnapi él és mindent túlél. Száraz kenyér, befőttes üvegek zárja, celofán és befőttes gumi, jól mondom nagyí? Mert, hogy nem egy gimnazistáé volt, az biztos.

Mosogatószekevény, törött, zsírfoltos, elrozsdált, azóta új áll a helyén. Csak az ember nem változott, aki mögé áll.

Autógumik, lefutottak, mesekönyvek már nem dajkálnak, az a nemzedék felnőtt, megérkezett.

Gyerekszoba kidobott lomjai, színes ceruzavégek, törött hegyűek, legók, műtűrök, hiányos kinder figurák, törött tükör, műanyag elefánt.

Csörgők, sípoló kacsák, összegöngyölt, szaros pelenkák, kiürült samponos dobozok.

Mikor még a polcon állt, hosszasan szemlélődve válogatta le, hogy melyiket engedi meg a pénztárcája. Itt a szeméthegeyen legyen akármilyen díszes a címkéje, nincs már reklám értéke, ez nem mese, ez az igazi valóság.

Konzerves dobozok, az oldalán felsorolva az összetevők, ami miatt majd évek múlva megállapítják a tumort. Konyhai hulladék, tejes dobozok, joghurt, csokis papír, biztos minden finom volt. Egy kisebb területen másolt cd lemezek szétszóródva, filmek, zenék, amik már nem okoznak örömet, vagy másolás közben rontott.

Egy csecsemő méretű játék baba, rajta rózsaszín ruha, ami sáros, hiányzik egy karja, valakit megfogott és az eltaszította magától. Gyerekágy, vagy ketrec, amibe a kicsiket teszik, megdolgozta az idő, eső, szél és a por, az eredeti színe felismerhetetlen, már csak a tűz húzna belőle hasznót. Alatta egy feltekert, dupla rétegű ponyva, amit a puszkákra szoktak teríteni a piacon az árusok. A ponyva éléből kivillan egy apró kék él, egyből odakaptam a szemem, a kék szín vonzza a szememet. A kíváncsiság erőt vett rajtam és leborítottam róla a gyerekágyat, kezembe vettem a feltekert ponyvát és egy szabad helyen kiterítettem.

A dupla réteg közé bepréselve 5db ezer forintos, szépen félbehajtván. Megemeltem a réteget és még egy köteget találtam a másiktól távolabb, meg utána még egy és egy újabb. Teljesen lázba jöttem, a pulzusom megemelkedett és gyorsan körbenéztem, nem lát valaki, hogy mit találtam? Összesen 5db félbehajtott köteg ezer forintos, megszámláltam, 25.000 Ft.

Hogy kerülhetett ez ide? Gyorsan a zsebembe raktam és hirtelen, azt sem tudtam, mire gondoljak, vagy merre menjek, annyira izgatott voltam.

Ha maga az árus tette a két ponyvaréteg közé, akkor elfelejtette, és amikor úgy döntött kidobja, mert már nincs rá szüksége, nem nézett bele.

De mi van, ha nem a tulaj árult, hanem egy alkalmazott?

Mit árulhatott, hogy nem tűnt fel 25.000 Ft. Hiány? Miért nem volt ideje, alkalma kivenni az elrejtett pénzt? A tulaj a vártnál hamarabb érkezett a piacra, akárhova és együtt pakolták az autóba az árut, nem volt lehetősége kivenni a pénzt. Majd napokon keresztül cidrizett, hogy ha a tulaj megtalálja, akkor kérdőre vonja. Eltelt egy hónap és el is felejtette, ahogy a tulaj nem gondolt rá, mikor kidobta, hogy ebben pénz lehet. Nem hiányzott neki 25.000 Ft.

Szívesen megnézném azt a napot, amikor és ahogy történt, arcpírító sztorit lehetne rímelni belőle.

Most, hogy ennyi pénz került a zsebembe, azonnal eszembe jutott, hogy veszek vagy 3gr szpídet meg 5gr füvet a fűvészkertes csókától. Az ötlettől teljesen rendben voltam, ez milyen jó már és széles vigorra ereszkedett a szám. Feltöltöt is kéne venni, mert már alig van egység a telefonomon. De arra anyámék adnak pénzt, fűre meg nem. Meg van ez oldva, délután felhívom, megbeszélék vele egy találkozót a ligetbe és betárazok egy időre.

De ha így van, akkor miért ne tépnék be ma is? Csak azért, mert elhatároztam, hogy ma nem szívok be? Na és? Nem véstem kőbe, csak gondoltam rá, nem mondtam el senkinek, nem léptem ki nagy nyilvánosság elé, csak reggel a paplan alatt hoztam egy döntést, hogy ma nem.

Most meg szépen hozok egy másik döntést, hogy ma igen. Megváltozott a leosztás, a feltételek jobbak lettek, minden adott hozzá, hogy alaposan szétszívjam az agyamat, úgy sincs egész nap semmi dolgom.

Csak a fűvészkertes csókát kell elérnem és randit beszélni vele.

Remek, meg éhes is vagyok. De előbb betépek és utána elmegyek a kifőzdébe.

Vagy is nem, mert ha betépek, akkor órákig válogatok, hogy mit egyek, nem tudok dönteni semmi mellett, mert ugyanannyi érv szól valami mellett, mint ellene s ha például rántott csirkecombot ennék, akkor mindjárt ott a sült, nem kell a zsíros prézlivel bajlódni. Ehh, ha már sült hús, akkor oldalas, de az meg szinte csak csont és nem akarok csontért fizetni, szedje le róla a húst és mérje ki azt, a csontot úgy is dobom a szemetesbe. Csont nélkül ott a sült kolbász mustárral, ecetes uborkával, szépen piroslik, fénylik az infra lámpa alatt és úszik a vékony paprikás zsírban, hozzá friss kenyér. Az meg csupa in és mócsing, belül folyik a zsír.

Finom, ínycsiklandó és szívesen ennék belőle, de akkor sült hurka, fűszeres, borsos és enyhén csípős, meleg. Lehetne rántott hús, csülök, rántott máj, rántott sajt. Az a baj velem, hogy nem ízlik semmi. Több időt töltenék a töprengéssel, hogy mit egyek, mint az evéssel.

Egyszerűbb, ha tolok egy kis szpídet, az kikapcsolja az éhségérzetet, utána betépek, mint a kezelt jegy és minden marad a régiben ha-ha. Jól meg tudom vitatni a dolgokat magammal, azt szeretem bennem.

Sehol senki, közel s távol egy ember sem, ideális hely a szíváshoz. Kerestem egy ülő alkalmatosságot, kényelembe helyeztem magam és felszívtam két kisebb adag szpídet.

Megvárom a hatását, idő van, ráérünk, délutánig innen el sem kell mozdulni, ha bajban lennék, ásványvíz is van. Beforrósodott a gerincem, ahogy az elhalt orrsövényemen keresztül felszívtam az amfetamint. A tollszár végéről lenyalogattam a kesernyész ízű port, a zacskóból is kinyaltam az oldalára rakódott réteget és vártam a feloldozást.

Az amfetamin jótékonyan kikapcsolja az elgyengültséget, erőt ad és energiát. Nem érzem a fájó gyomromat, kitisztulnak a gondolataim, pörögnek a dolgok, felgyorsulnak az észlelések, vág az agyam, mint a villám. Egy szeméttelen ücsörögve szükség is van erre, de legalább nem kell enni, és gyötrődni, hogy mit válasszak.

Húztam egy jót a vizes flakóból és újra eszembe jutott a talált pénz. Az izgalmán már túl vagyok s nem is olyan nagy összeg, de a megtalálás élménye, a szeméttől előbújó pénzkötegek látványa.

Egész rendes madár raj repült fel a fejemben, megélnékültek a színek, a szagok és az elem táruló látvány. Zsongott az agyam, mint a tavaszi veteményes, ahogy dongják a méhek.

Micsoda hülye szó, dongás. Én tudok dongani? Dong-dong, jaj de jó, én is dongok, na öregem ennyi, kezdődik, megállíthatatlanul. Nem illesz bele a hangyabolyba. Míg mások kenyeret sütnék, villamost vezetnek, újságot árulnak. Kórházban nővérek, postások és alkalmi munkások, te a szeméttelp közepén formálsz világmegváltó gondolatokat, hogy dongasz.

Ezért vagy te egy kibaszott narkós, egy senkiházi, semmirekellő alak, értve vagyunk? Révbe értél, minden napod ezzel telik, hogy elhatározod „ma nem szívok”. S minden napod úgy végződik, hogy nyugtatgatod magad, hogy jó okod volt betépni, de semmi gond, mert holnap egy új nap s a dolgok a te kezdedben vannak, te döntesz, nem az anyag.

Az anyag van én értem, nem én az anyagért.

S meddig hitetgetem magam? Mikor lesz ennek vége, mikor szakad el a cérna és kezdek magammal valamit? Még is mihez kezdenél?

Jó, ok. Elmész egyetemre, ahogy anyádék kéri, hogy tanuljál, mert nem lesz belőled senki és papír nélkül, manapság már nem lehet érvényesülni.

De nézzük csak meg azokat, akik már érvényesülnek és papírjaik is vannak. Apám azokat szidja, mert vagy lopnak, tolvajok, és mindet a sítire küldené. Csak ugye lopnak annyit, hogy fussa jó ügyvéd, aki addig húzza, amíg el nem évül. Vagy vannak a savanyú pofák, akik nem tudnak élni, mert nem a képességeiknek megfelelően fizetik meg őket, s beleöregsznek a tehetetlenségbe. Nahhh, akkor most melyikért is kaparjak?

Ideje égetni egy tömetet, mert a szpíd dolgozik rendesen, kicsit szétcsapassuk, hogy ne legyen olyan egyértelmű a világ. Egy kisebb göböt kezdetnek a szűrőre raktam, körül kémleltem, de nyugi van. Hosszan leszívtam a keserűdes füstöt és höröcsög módjára felpuffasztottam az arcomat. Betakarítás, beparipázás, körbelovagoljuk a birodalmat, megtekintjük a lelke határait belülről. Mostanában annyit szívtam, hogy nem tudom elválasztani a józan pillanatokat, mint ha szünet nélkül be lennék állva. Ha nem is szívok, a gondolataim, akkor is a körül forognak, és úgy gondolkodom, úgy nézek mindent, mint ha be lennék szívva.

A levegőt még mindig bent tartva könnyezni kezdtem, megerőltettem a szemem a belső nyomással, nem baj, álljuk a sarat, a szemem előtt összefolyt a világ, a könnytől elhomályosodott. Elképzelttem, hogy ilyen homályos a valóság, minden ember így lát.

Víz alatt ha kinyitod a szemed, nincsenek éles kontúrok, így kell autózni, precíziós munkát tervezni, műteni, beszélgetni, élni.

Lépjünk egy szinttel feljebb, ha minden ember így lát s én ezt felismertem, akkor kinyitom a szemem, letörlöm a könnyeim és leszek a messiás, aki mindent sokkal pontosabban, élesebben lát. Vezető ember lehetek, akit mindenki ismer csak, alig lát.

Ha be vagyok tépve, élesebben látok összefüggéseket, mondjuk úgy, hogy kinyitottam a szemem. Nem kábítószer ez, harmadik szem, esély a megvilágosodásra.

Phúúúúúú és csak most eresztettem ki a levegőt. Muszáj felállnom, mert szédülök, jön egy erős parahullám, másodpercek választanak el tőle, minden idegszálam fel van borzolva, nincs hova menekülni, nem lehet belőle kilépni, át kell élni, túl kell élni, túl fogom élni, csak a legmélyebb pontján, akkor ezt nem tudom elhinni.

Kicsi pont vagyok, zsugorodom, zubog a vér az ereimben, átlátok a bőrömön, megtapinthatom a szívem. Estetlen, sérülékeny szervezet hordozza magában a lelke.

Magában hordozza a végzetet, kitörölhetetlenül, a következő pillanat is lehet a halálom, nem tudhatom, mikor jön. Az egész életem a születésemtől fogva azzal telik, hogy várom a halált.

Tudok róla, csak nem hiszek benne, hogy meghalok. Mindegy, gyors legyen, ne észleljem.

Fojtogatja a torkomat a szárazság, vízért nyúlok, de túl messze van, kilométerekre kerültem a vizes flakától, hiába nyújtom érte a kezem, nem akar odaérni. Láng lobban a torkomban és kicsap a számból, forró a leheletem. Levegőért kapkodok, zihál a tüdőm, szét vagyok esve, a gondolataim nem az enyéme, kívülről figyelem a testem. Az ásványvíz meleg, a számba veszek egy kortyot, és nem érzem, ez nem is víz, folyékony, de ízetlen, nem oltja a szomjamat. Valami más hiányzik, valami sürgető, égető érzés kerített hatalmába. A lelke az, ami üres, vízzel nem tölthetem fel.

Kérem, érdemeim elismerése mellett én alapjában olyan ember vagyok, aki híd alá kulázott, liftbe turházott, megütötte az asszonyt, utcán szemetel, eldobja a csikket, tolakszik, feljelent másokat, és tőlem ered ez a szeméttelp.

Ilyen emberek nincsenek, mindenki jó ember és szégyentelen, csak én Felhő Tamás az, akinek oka van borúsnak lenni, csak nekem jutott eszembe ide kijönni és azért kábítószerezek, hogy el tudjam viselni. Amúgy a társadalom rendben, a karácsony is szép. Csak tudnám január elsején, hogy kerül az utcára a sok fenyőfa, feldíszítve, rajta gyertya. Azokat nem emberek rakták ki az utcára, azok állatok voltak, olyanok, akik nem szeretnek. Mert az ember alapjában véve jó és szeretetre méltó.

A botom beleakadt egy névbe, a borítékon ismerős név, nyugdíjpénztár.

Gajdácsi András, he-he, most megvagy te kis sunyi. Be fogom borítani az ajtód elé, becsöngetek és beszórom a szemedet az előszobádba, bűzlögjön és háborodj rajta fel, te kis mocskok. Titokban idehoztad a szemedet, azt hitted nem lát senki, sosem derül ki.

Itt vagyok, a zacskóban levelek, törött öngyújtó, kopott távirányító egy Videoton tévéhez, asztali lámpa repedt, horpadt. Egy golyós egér, törött porcelán dísz, a malacnak hiányzik a feje. Biztos veszekedtek és hozzávágta, vagy port törölt és lesodorta a kezével.

Gajdácsi az alattunk lakó, szakállas értelmiségi, amúgy értelmetlen ember. Nikotintól barna a bajsza, a fogai, sosem mertem hozzá közel állni, mert hátha bűzös a gyomra és rám árasztja nagy felháborodásában a bélszagát. Zsíros a farmerkabátja és koszos a szemüvege. Egyszer együtt mentünk le a liftben és a taknyos rongy zsebkendőjével tisztította meg a bepárasodott szemüvegét. Miután végzett, csak akkor vette észre, hogy ilyen nyilván mások előtt nem szokott csinálni, csak most elfelejtkezett magáról és bambán vigyorgott, ahogy zsebre gyúrta a megszáradt fikákkal kirakott barna zsebkendőt. Igénytelen állat, de legalább diplomás.

Arckrémes doboz, műanyag tányérok és poharak, kávézacc, bizsu, véres, összehajtott betét. Úgy látszik az asszonya pakolta össze a lakásból kidobandót. S hogy került ide?

Lényegtelen, vissza a feladónak.

Nincs értelme, egyetlen emberem nem torolhatom meg egy egész lakótelep bűnét.

Mi az, hogy bűn? Ki döntötte el, hogy a szemetet idehordani bűn? Ha valóban bűn, akkor miért csinálják? Szeretnek bünt elkövetni? A kábítószerezés miért bűn?

Kinek ártok vele, miért probléma a társadalomnak, hogy betépek?

Lehet a társadalomnak nem is lenne probléma, csak senki sem kérdezi meg őket.

Miért vannak olyan törvényeink, amit senki sem tart be? Jó az ember?

Húú mennyi kérdés, s az tényleg érdekel, hogy van e jó ember.

Az, hogy én a társadalom szemében rossz ember vagyok, rendben, de akkor ki a jó ember?

Mit tett azért, hogy mindenki szemében jó ember legyen? S ha megkérdem a szomszédját, hogy ön szerint is jó ember? Mit fog mondani?

Nem, hát nem kifejezetten jó ember, mert nem szereti a macskáimat, ha átmennek a kertjébe, és amúgy is elfoglalja a parkoló helyemet, szóval nem jó embernek tartom őt. S ezzel beindul a panaszáradat, hogy a feltételezett jó ember milyen bűnököt követett el a szomszéd sérelmére. Akkor nem jó ember csak képmutató. Alapvetően rossz ember, csak szépen meg tudja fogalmazni az önéletrajzát. Remek, szeretnék találkozni egy jó emberrel.

De tényleg jó legyen, szeplőtlen, hibátlan, tökéletes, ne legyen rá panasz, mert különben visszaviszem he-heeeee, már hangosan kacagtam a saját hülyeségemen.

Itt lehet, ez a szeméttelp, ha felszabadultan nevetek, az ellen sincs kifogás. Bármit megtehetek, magamból kivetkőzhetek, integethetek, ugrálhatok, ordíthatok, csak legyintenek rám. Valamivel fel kéne hívni magamra a figyelmet, feltüzelni a népet, megakasztani a gépezetet, hogy állj, ez így nem mehet tovább.

Egy nyomorult narkós vagy, ha kisérod a szemed, se érdekel senkit, nem hat meg senkit, mennek tovább.

Egy újabb skizofrén parahullám kellős közepén találtam magam, sikert arattam, a közönség önfeledten tapsol és füttyög, meghajolunk, kezdődik az előadás ismét.

Külső elfoglaltságot keresek mellé, amíg bent megy az előadás. Kényelmesen levezénylem az ivóvizet palack felemelését a számhoz, utasítást adok a letételére s kiadok egy

figyelmeztetést, hogy a kupakot tessék rácsavarni. Mindenre jut idő, Isten vagyok. Odabent a tömeg extázisban tombol, de állok a sarat, csak ne jöjjön senki. Egymás után lépnek színre a gondolatok s osztályozom őket. Erre gondolhatok, mert szabad rá gondolni és kifejezetten jó gondolat, még hozzám képest is. Erre bizony nem szabad gondolni és visszakergetem a nemlétbe, öntudatlanul sem mernék ilyet gondolni. A nézőtérén egymás után állnak fel és az öklüket rázzák, amiért visszaparancsoltam egy rossz gondolatot a semmibe és az nem jött létre. Megfenyegettem a közönséget, hogy ha nem maradnak nyugton, akkor rájuk sem gondolok s akkor nem is léteznek, erre megnyugodtak s mindenki visszaült a helyére. Feszülten figyeltek, ahogy a 80kg-os testem elkormányozom, premier plán, az első sorban ült mindenki, könnyes a szemem, hogy mennyi jóságot adhatok én ezeknek. Gyertek velem, nézzetek körbe, mint turista buszon. Na itt aztán megakadt a lemez, le kellett ülnöm, forgott velem a világ. Jól jönne egy hátsó kijárat, ahol kiosonhatok, és magamra hagyhatom a testem, új életet kezdeni, új helyszínen, új emberekkel. El innen, a rémület a tarkómra fagyott és menekülőre fogtam, a saját létem üldözött, fájdalmasan belém rügött és felálltam. Összekaptam a cuccaimat s szédelegve megindultam az erdő felé.

A férfiak négyen ebédet főztek a mocskos fazékban, egy állvány alatt tűz ropogott, a fazék gőzölgött és családias hangulatot kölcsönzött a számkivetett emberek gyűrűjében. Felnéztek, de ügyet sem vetettek rám, nem mozgatja Őket semmi, nincs rájuk hatással a külvilág.

Az asszony egy szakadt fotelben ült, mocskos világoskék pólóján átlátszódt a fonnyadt melle, révetegen bámult maga elé. Fel sem nézett, ahogy ropogtak az ágak a lábam alatt.

Pánik rohamom volt, orvos kéne, vagy vérátömlesztés, agyátültetés, egy másik test, másik jelen. Köhögtem, kiszakadt a tüdőm, szinte láttam, ahogy a vékony útra köptem.

A szemem olyan vörös lehetett, mint egy albínó nyúlé, nem mehetek így emberek közé, meg sem tudnék szólalni. Addig kerékpározom, amíg el nem múlik, aztán megmosdom, és haza megyek. Van egy hosszú műút, ami átmegy Erzsébetre, kis forgalmú, időhúzásnak jó lesz.

Az erdőt magam mögött hagyva már nem volt kedvem megállni felvenni a fűlest.

Tekertem, ahogy csak bírtam, főleg járdán, de ha úton, akkor megálltam a pirosnál, nehogy kiszúrjanak a rendőrök, és akkor leshetek, egyből levágják a szitut.

Ez az ember betépett, ezt kettészelték, nincs magánál és másnál sem. Megkopogtatják a fejem, hogy hahó ki van bent? S nem tudok válaszolni, nem tudom megmondani, csak pörögnek a gondolatok, kimondásra egy sem érdemes, többet ér a néma csend.

Görcsbe rándul az egész testem, kínzó a tudat, hogy nem rendelkezem sem a testemmel, sem a lelkemmel. Nem akartam a világra születni, rám kényszerítették, nem akarok meghalni, rám kényszerítik a halált. Nem akarok létezni, kényszer alatt létezem. Mi lesz, ha a testem elhagyom, mi lesz a halál után, választhatok? Meddig fog az tartani? Azt mondják örökké...

Mennyi az? Nem lehetne visszafordulni, nem élni, nem lenni? Köszönöm, de nem kérek belőle, ne akarjatok tőlem semmit, ne várjatok tőlem semmit. Ne gondolkozzatok rajtam, ne nézzetek, ne vizslasztok az idióta mindent megítélő szemetekkel.

Szeretnék feloldódni a végtelenben, akár a füst és alkotó elemeimre bomlani, pára, köd és vége, elfújta a szél. Megálltam, a két lábam közt a vázam, felnéztem az égre, s addig lestem, amíg elindult felém. Isten vagyok, alattam a tenger, a felhők fölött vagyok, alattam a végtelen kék...hatalmas úr támadt előttem és bennem, kitágult a tér, megfoghatatlan, érinthetetlen légtelen tér, ami belőlem fakad. Néztem, csak néztem, a külvilág megszűnt, kizártam a villamos zaját, az emberek zsvaját. Egyszer csak zuhanni kezdtem lefelé, a tenger egyre közelebb ért, már láttam a csillámló felszínét, a méteres hullámokat, ahogy a szél fodrozza a felszínét. Estem lefelé, száguldottam megállíthatatlanul, pillanatok múlva becsapódom a vízbe, széttártam a kezem és felkészültem a nagy találkozásra, felszakadt belőlem az üvöltés.

Elkaptam a tekintetem, kényszerpályán vagyok, ismét be vagyok szívva, nem választhatok.

Beparipa VIII. (A gyár)

Elhatároztam munkába állok, nyári szünet, bajom nem lehet. Anyámék is biztos örülni fognak, hogy valamivel elfoglalom magam, azt mondják dolgozni hasznos dolog.

Diákmunka, csak nappalos műszakba mehetek, nincs is messze, jelentkeztem.

A pénz nem sok, de legalább nem üres a zsebem.

Kiközvetítettek, kezemben a papírral felhívtam a céget, szalagmunka, reggel kezdhetek.

Este tervekkel feküdtem le, nem szívtam, nehezen aludtam el, nem hagytak a gondolataim.

Beraktam egy 2 órás mixet halkan, segített.

6h-ra kellett mennem, felvenni a munkát, pontosan nem tudtam miről lesz szó, a helyszínen eligazítanak. Halkan osontam ki a lakásból, nem akartam, hogy anyámék felébredjenek. De mielőtt magamra húztam volna a bejárati ajtót, anyám kidugta a fejét a hálósobából és álmos, gyűrött fejjel megkérdezte: mész fiam?

Megyek anyám, 14h-ig vagyok, utána jövök haza.

Nem is ettél semmit!

Majd veszek valami szendvicset útközben. Elköszöntem.

Eszem ágában sem volt enni, végre üres a gyomrom, üres a fejem, csak ásványvíz legyen.

Hajnali lift, magányosan kattog, a hatodik lámpája gyengén pislog, az ötödiké maszatos, a negyedik nincs, a harmadik tiszta fényű, megnyugtató, a második rajzos, egy nagy X van filctollal, az első teljesen beszínezve, végre földszint, megáll. Üres a lépcsőház, még nem sorjáznak az alkeszok a bejáratnál, még nem krákogják ki a tüdejüket, nem csuláznak a szebb napokat látott virágágyásba. Csend van körülöttem, halkan megyek a pincébe a kerékpárért, halkan nyitom a zárat, nehogy elijeszem, megriasszam a világot, s utána felelnem kell.

Csak nyugodtan, maradjatok, pihenjete, amíg elmegyek.

Nagy levegőt vettem, amikor kijutottam a ház elé, felkanyarintottam magam a kerékpárra és feszülten, izgatottan vártam, hogy milyen lesz, kik fogadnak vajon?

Húsz perces út, szürke kapu, az emberek a bejárat előtt várakoznak, sokan vannak és egyik lábukról a másikra. Most engedik ki az előző műszakot, a biztonsági őrök motoznak, szatyrokba néznek bele szenvtelen arccal, szabályoknak tartják a hátukat. Unott képpel egyenként vizsgálják át a kilépőket, lassan haladnak. Mikor az utolsó ember is kijött, megindultak a várakozók. Befelé csak egy kártyát lyukasztanak, időben vagyunk, 15 perc múlva 6h, munkakezdés. Mindjárt dolgozni fogok, életemben először rám bíznak valamit, amiért felelősséggel tartozom. Megvárom, amíg mindenki bemegy a kapun, a kerékpáromat már lezártam a tárolóban.

Feszült, idegen pillanat, ahogy kérdőn s gyanúsán végigmérnek, mint ha éppen felborítani kívánnám a menetrendet, ezek a biztonságiak nem kedvelik a szokványtól eltérő dolgokat, nem rugalmasak, nekem kell alkalmazkodnom s megalázkodnom előttük.

Nagy, zsíros, behemót állat, szuszogva várja, hogy mi lesz, nem köszön, csak inog.

Jó reggelt! Felhő Tamás vagyok, kezemben a papír, felé nyújtom.

Nem válaszol, csak megnézi.

Köszönni nem tanítottak meg te tahó?

De így nem nyithatok, ez nekem is egy új helyzet, majd meglátjuk mi lesz.

Menjen a III. épületbe, keresse Asztalos Gábor műszakvezetőt, Ő megcsinálja a beosztását, mutat egy messze épület irányába, ám bizonytalan vagyok.

Meg sem merem kérdezni, hogy az merre van, bízik az ösztöneimben, nagy baj nem történhet, bármikor elszaladhatok s vissza az egész.

Elindultam a jelzett irányba, aszfaltból gőz csapott fel, büdös van, mit gyártanak ezek?

Zajos fémajtók nyikorognak, targonca parkol üres raklappal, de az udvar tiszta, mindenhol nyersanyagok hegyekben, még nagy lámpák világítanak, valami zakatol, egyre erősödik, levegőt enged el, hosszan szisszen.

Ijesztő hely, lelketlen, mint egy robot.

Az épületen kint az I.-es szám, meggyorsítom a lépteimet, a következő nem a II.-es, RAKTÁR felirat díszeleg rajta.

Belerúgok egy kavicsba, hátha megmutatja a helyes irányt.

Az embereket felszívták az épületek, sehol egy pillantás, vagy értetlen arc, hogy ki vagyok.

Rozsdás, szürke fém épület, végre ez már II.-es, ez jó jel, csak méterekre lehetek, mindjárt be kell lépnem valahová és keresni egy embert, aki dönt a sorsom felől.

Ez az épület csendes, nem nekem való, ha valahová belépek, szeretem hallani a zajt, hogy ott bent élnek, mozognak. Hatalmas ajtó nyílik, melós ruhában raklapot tol, egy pillanatra megáll, felém sem néz, kitémasztja, s kigördül vele, majd elmegy mögöttem, nem érdeklém, nem rá tartozik.

Kisebb, lapos épület, Méteres III.-as virít rajta, ez lesz az én helyem, él, lélegzik, van neki hangja, sustorog, valami fémesen koppan, levegő sziszeg folyamatosan, szökik a nyomás.

Kitárom a 3 méter magas, nehéz ajtót, benézek, a pillantásom megelőz, nem érhet meglepetés.

Sehol senki, üresen állnak a padok, a szalag sem mozdul. Valahol kávéfőzők, minden sötétkék, vas oszlopok, narancssárga légkabelek kanyarognak a sorok között, sziszeg.

A terem végében lépcső, egy irodába vezet, bent neon fényénél emberi fejek, nevet, poharat emel a szájához, felemeli a kezét és legyint, kortyol, nevet. Valahogy érzem, Ő lesz az én emberem, legalább is szeretném, vidámnak tűnik, emberinek.

Felmegyek a lépcsőn, bent hárman ülnek, telefon csörög, bekopogok.

Tessék, szóltak ellentmondást nem tűrően, szigorúan, megrontom itt a bensőséges légkört. Ez a hang már nekem szólt, egymás között nem ez a szabvány, szigorúnak kell lennie.

Jó reggelt! Felhő Tamás vagyok..., kezemben a papír, nyújtom felé.

Asztalos Gábort keresem, a műszakvezetőt. Diákmunkára közvetítettek ide ki.

Asztalos Úr csak 10h után lesz bent, a légkör fagyos és távolságtartó, mi lenne ha én lennék az új tulajdonos, leharapnák a nyelvüket?

Értem, értem, akkor mi a teendőm, valaki meg tudná mondani, hogy hol és mit kell dolgoznom.

Igen, menjen fel az öltözőbe és keresse meg Szedlacsek Jánost, Ő a helyettes műszakvezető, Ő majd eligazítja.

Köszönöm.

Becsuktam az üvegajtót magam mögött, koszos függöny, nikotintól barna, visszalebbent a helyére s megindult a párbeszéd, halk kuncogás, biztos rólam van szó, mit gondolhatnak rólam, ilyen kevés idő alatt? Mire jutottak, már van rólam véleményük, hogy biztos, ilyen lehet. Találgatnak maguknak, nem túl közvetlenek.

Oldalt egy másik lépcső, ajtó nyílik, dohányzás tilos. Az aljához lépek, középen találkozunk, ráköszönök.

Visszaköszön, hogy kit keres?

Szedlacsek Jánost keresem...

Az vagyok, miben segíthetek?

Felhő Tamás vagyok, diákmunkára jelentkeztem, nyújtom felé a papírost.

Nem először lát, ilyet, de azért hunyorog, átfutja, majd int, hogy jöjjön velem.

Az öltöző, zuhanyzó és WC is egyben, bűdös, párás, meleg is van, nem szellőztetnek, az előző műszak izzadsága a levegőben terjeng,

Padokon levetett ruhák, cipők, zoknik és az emberek hangosak.

Ez a maga szekrénye, hozott magával lakatot? Nem? Nahhh, akkor majd holnap hozzon, mert zárni kell! Öltözzön át, utána jöjjön le, megtartjuk a munkavédelmi oktatást és megmutatom hol fog dolgozni.

Közben kíváncsi tekintetek pásztáznak, nem szólnak, egymás közt duruzsolnak, mérlegelnek, gondolnak rólam, és halkán átsúgják, hogy...

Nem öltözőm át, melegítőben jöttem, a szekrénybe sincs mit tennem, kaját direkt nem hoztam, feszült napnak nézek elébe, nem terhelem meg a gyomrom feleslegesen.

Pisilnem kell, pásztázom az öltözőt, hogy hol a jel, padok közt kerülgetem a lábakat, cipőket, a szememmel biccentek minden kérdő tekintetre.

A mosdóban erős hűgyszag terjeng, hórihorgas ember áll a piszoár előtt, a fél orrát befogva csulázik, utána rám néz s ettől lesz ember, emberi. Igénytelen állat, de azért köszönök neki, bemutatkozni nem a legalkalmasabb. Megvárom, amíg kimegy, nem tudok, ha közben néznek. Könnyíték magamon, essünk túl a munkavédelmi oktatáson.

Szedlacsek körbemutat a termen, hogy nyolc gépsor, mindegyik végén a befejező művelet, a hat csavar. Elmondja, hogy mire kell vigyázni, mit ne kapjon be a gép, elektromos áram, szigetelt cipő, semmi se lógjon rajtam, nincs madzag, nyaklánc, karkötő, a gyűrűt, ha van, vegyem le s ezzel vége is.

Rövid volt, de velős. Nem hagyott időt felesleges kérdésekre, mert közben beindult a gyártósor. Méteres fémlapok emelkedtek a levegőbe, az első fázis a fúrás, emberek hajoltak fölé, visítottak a fúrók vünnnyííí, vünnnyííí, majd szünet, a következő ember rárakott a furatokra apa csavarokat és plusz négy fémlapot, amik kisebbek. S már ment is tovább, csak néhány másodperc, ez lesz a te helyed. VII-es gépsor, csavar hadművelet, nemsokára megérkezik az első munkadarab. Szedlacsek a kezébe veszi a csavarozót, mutatja, hogy levegővel megy, beindítja, visító hangot ad és szelel az üresjárat miatt. Mutatja a fa dobozt, benne 25-ös anya csavar, minden munkadarabra hatot kell, ha a doboz kiürül szólj és hoznak másokat, a helyedet nem hagyhatod el még végére sem, csak ha szólsz, mert addig levált valaki.

Megérkezett az első fém, rajta a négy kisebb alakzat szegecselve és a hat csavarozásra váró szár. Kezébe vett négy anyacsavart, az egyiket félredobta, és a vállá felett mondta, hogy anyaghibás. Rutinosan, gépiesen, mint aki álmából felébredtve is milliméter pontosan odanyúlna. A csavarozó pffííííí, pffííííí sípolt és kész. Ellenőrizte, hogy nem e laza valamelyik, majd megnyomta a zöld gombot és a levegőbe emelkedett a fém alakzat, a robot kar egy sínre akasztotta és átment a következő terembe.

Tessék, a tiéd, nem bonyolult.

Mögém állt s megvárta, amíg bizonytalanul a kezembe fogom a csavarokat. Ahogy láttam, mind a hatot rákapattam, majd felvisított kezemben a hatalmas erő, feszesre húzta a csavarokat. Megfordultam s mondta jó lesz, csak így tovább, hamar belejössz.

Ha baj van, akkor a gépsor sarkánál a piros gomb, de csak óvatosan, mert megállítja az egész sort. Ezzel sarkon fordult és zöld gomb, jött a következő lemez, nézelődni, beszélgetni nincs idő.

Pffííííí, pffííííí, nyüszítenek a pneumatikus gépek, hajlongnak a hátaik, ezek az emberek gépek és én is azzá válok, ritmusra kalapál a szívem, percek alatt átveszem az ütemet. Felnézni sem tudok, azt sem tudom ki a szomszédom, és mit csinál, hogy érzi magát, van e családja, mi a kedvenc filmje, közös vonások, csak csavarozok. Pffííííí, pffííííí a gépsor nem enged, megkövetel tőlem minden mozdulatot, izmaimba beivódik a mozdulat, lázat ébreszt a hajlatokban, pffííííí, pffííííí, csak gondolkodni szabad.

Az első óra hamar elment, nem számoltam hány csavart tettem a helyére, hány végtermék ment ki a kezem alól. A hátam megfájdult a monoton mozdulatoktól, pillanatra hátra néztem, hogy mit csinál Szedlacsek, hát mit...? Hajlong és fél szeme a termen, átfut rajtam is, már ugrok is, nehogy baj legyen. Kezembe veszem a csavarokat, a helyére kaptatom, pffííííí, pffííííí és emberek ebből élnek, ebből áll a napjuk. Robotosdit játszanak napi 8 órában, mert nem találtak kiutat. Biztos szívesen dolgoznának valami mást, de ezt dobta ki nekik a gép.

Oldalra nézek egy zöld gomb közben, sehol egy mosoly, vagy öröm, gépiesen dolgoznak, egy-egy szó, de inkább csak a megszokott, ez kész és int. Nem társalognak, nem is néznek egymásra, kezükben csövekről lógó fúrók és csavarozók, szegecselők, pffííííí.

Fújtat, süvít az egész terem, gerincek meszesednek a késztermék érdekében, ujjak inasodnak, az erek kidagadnak, halánték őszi a napi gondok mögött és újra felvisít kezükben a gép.

Az iroda fölött egy nagy óra, lassan peregnék a másodpercek, valamit kell tennem, hogy élvezzem az üres pillanatot. Dallamot szövök az ütemes zajokra, szöveggel pótolom ki a hézagokat, zöld gombra play és már gördül is elé a fém lap. A csavarok megejtik súlyuk

alatt a tenyeremet, elhalkul a külvilág, ez már zene, az ágyamon fekszem, s amit hallok, ami beszűrődik a lecsukott szemhéjam mögül az egy film. Csilingelő harangok, egy hatalmas gőzhajó, hullám verődik a partnak, hajókürt szólít az indulásra, emberek a partról integetnek, búcsúznak, a hajókürt ismét felharsan s indulásra bizdít, a matrózok felhúzzák a horgonyt, meglódul a hatalmas hajótest, utat tör magának a vízben és kitér előle a tenger. A hajócsavar hangja egyre hangosabban zakatol, gőz szelepek nyílnak ki, és forognak a karok, zakatol a gépterem. Gőz lövell ki csöveken, sípolnak a szelepek pffíííjj, pffíííjj, hideg acéltest. Matróz vagyok és rakom a tüzet, kezembe lapát, dobálom a szenet az égéstérbe, sípol, süvít, minden lapát szenet jó étvággal elfogyaszt. Fémesen csillognak a hajtókarok, dolgozik a gépezet, nincs megállás, izzadt hátamra szénpor tapad, folyik végig a gerincemen, a hőmérséklet elviselhetetlen. Monoton, monoton, fájdalmasan monoton, a karom úgy mozog, ahogy a hajtókarok, ugyanarra a ritmusra gerjedek, már nem is kell vigyáznom, el sem ronthatom. Megnyugtató az ütem, kiszámítható a jövő, a következő másodperc is ugyanaz lesz, ugyanazt várhatom.

Egy kéz nehezedik a vállamra, Szedlacsek, azt mondja 10 perc szünet.

Nahhh, milyen volt az első három órád?

Bemelegítésnek jó volt, mosolyogtam rá biztatást várva...

Megfordult és intette a kijárat felé, hogy ott lehet dohányozni.

A melósok szétfroccsantak a szélrózsa minden irányába, kinek mi fér bele 10 percbe.

Alattomosan sziszegett a terem, lehangoló volt, mint egy lejárt lemez.

Mikor egy számnak vége van, magával ragad a hangulat és egyszer csak vége, serceg az üres bakelit, elhúzzák a függönyt, a nézők felállnak, szedelőzködnek, kitárják az ajtót, fény szűrődik be kintről, ilyenkor születnek a kisdedek.

A biztonságot adó, oltalmat nyújtó anyaméh kivet magából, a monoton gépsor megáll, és élettelenül sziszeg, némán hevernek a munkadarabok.

De várjunk csak, mi volt a hajó neve?

Nem emlékszem, pedig láttam rajta a feliratot, jó lenne, az még pont kéne, hogy lezárjam.

Egy ürt képez az agyamban, légüres térben tapogatok, csak egy név kell, a hajó neve.

A bejárat előtt többen dohányoznak, valaki a térdét csapkodja úgy nevet, közben beleszív, kifújja, és véleménye van, nyomatékosítja. Távolabbról figyelem őket, az ismerkedés nem megy. Vagy lőjek a plafonba, hogy hahó itt vagyok, átveszem a hatalmat?

Végigjárom a sorokat és próbálok rájönni, hogy mi készül, mi lesz ebből, ha már részt veszek benne. Mind a nyolc soron ugyanaz készül, olyasmi, mint egy fedlap, ezzel valamit lezárnak.

Vastag acéllemez, nehéz, kézzel fel sem bírnam emelni.

Szedlacseket keresem a szememmel, körbenézek a teremben, kisebb csoportosulás van körülöttem, valaki bosszankodik, pénzről van szó, meg a munkáról. Nem annyi, ingatja a fejét Szedlacsek, határozottan kiáll a másikkal szemben, az egyre dühösebb, a levegőbe suhint, és ott hagyja.

S akkor beugrott, a hajó neve Clermont, megvan, megnyugtató, a név is méltóság teljes.

Tudtam én, hogy meglesz, hisz láttam, amikor kifutott a nagy vizekre...

Szedlacsek intett, hogy menjek oda, a heti ebédjegyeket osztotta.

12h-kor 30 perc ebédszünet, majd menj a többiekkel az ebédlőbe!

Jó, rendben, kérdezhetek valamit?

Igen...

Mit gyártanak, vagyis inkább gyártunk a gépsoron?

Hajóalkatrészeket, mindegyik részben mást, széria elemeket.

S már indult is, szólított valaki mást.

Valahogy éreztem, az acél idomok látványa sugallta.

Hideg, hatalmas hajótest, pffíííjj, pffíííjj.

Bár nem vagyok éhes, nem is gondolok rá, automatikusan, gépiesen teszem azt, amit a többiek, most nem tervezek, nincs is akaratom.

Hosszú fémpadon tolom a tálcát, szalvéta, evőeszköz, valaki felnevet, arctalan tömeg.

Porcelánhoz koccan a kanál, szürcsöl, széknycorgás.

Mit adhatok?

Van A és B menü, terebélyes asszonyosság, vár, felocsúdok.

Legyen az A, úgy is az az első az abc-ben, nem érdekel, tőlem lehet bármi, vagy betű leves.

Köszönöm, arrébb tolom, kapom a második fogást meg egy szelet kenyeret.

Elég lesz köszönöm, nem kérek többet, diákbélbe lesz csókolom, de nem mondtam ki.

Egyre sokasodik bennem, felgyülemlelek a ki nem mondott szavak s gondolatok.

Májgaluska leves, a számhoz emelem, sós lé és valami májra emlékeztető anyag, lenyelem, nem élvezem, csak meleg, az esik jól. Kényszer az evés, ha tehetném, kihagynám, nem szeretek enni, válogatni, hogy mi legyen.

Néha, mikor pizzát rendelék, előtte egy órát töltök azzal, hogy eldöntöm, mindig találok valami indokot, hogy pont azt miért nem rendelem, aztán megunom és egyiket sem.

Csak az evés miatt, hogy kitöltsem az űrt, helyette iszok ásványvizet. A második fogás a névtáblája szerint roston sült csirkemell, hasáb burgonya, tartármártás és almakompót.

Hangzatosabb a neve az ízénél, igazából minden éttermi étlap egy hatalmas csalódás, nagy csinnadrattával, cirkalmas betűkkel írják ki, hogy a mesüge szakács kedvence valamilyen módra. Erre kihoznak neked főtt krumplit lilakáposztával és nézel, mint a légy. Szegény szakács, jobb sorsra érdemes, ha már ez a kedvence.

Mondjuk a kompót jó, iszom a levét, szürcsölök.

Két ember lép az asztalhoz, leülhetünk?

Intek, ők, hogy kösz.

Maguk alá húzzák a székeket, egymás felé esznek, elrendezik az evőeszközöket, és sietős mozdulatokkal kanalazzák a paradicsomlevest, nyilván a B-t választották. Lemaradtak, a tömeg eleje már kifelé megy, vészesen közeleg a 30 perc vége.

A két ember régi bútordarab, egymásra nézésből is megértik egymást, egyiknek megáll a falat a szájában és tele szájjal, kérdőleg hümmög a kenyér felé pillantva, amaz ümmm, ümmm, szintén tele szájjal. Bensőséges viszony, rég ismerik egymást, ha már így kommunikálnak, akár a házastársak.

A csirkét még lenyelem, a krumpli karcos, kemény a vége.

10 nap haláltáboros, meneteléses, kivégzéses bezuhanás után biztos nem fanyalognám, a legfinomabb falat lenne. De most, muszáj visszavinnem, félig telt kondérba söprik, tányérhalmazok felé fordul, s gépiesen landol, ebben a gyárban minden passzol.

Vagy csak én nézek mindenre úgy az elmúlt órák monoton mozdulataiból kiindulva.

Apám mesélte, hogy miután leszerelt a katonaságtól, s kilépett az utcára, első dolga volt, hogy felvette a lépést az előtte menő emberrel. Ha beállt a hentesnél sorba, akkor előbb igazodott. Hosszú idő múlva felejtette el a beidegződött reflexeket.

Van egy pénztárosnő ismerősöm, nagyáruházban vonalkódozik. Kérdeztem tőle, hogy álmában nem hallja a pittyegést?

Nem, nem, de ha benyúlok a hűtőbe valamiért, akkor automatikusan úgy fordítom, hogy a vonalkód, felém legyen. De ha lerakok az asztalra egy doboz sütit, vagy csokit, akkor is előbb magam felé fordítom a vonalkódot, aztán nevetett.

Első munkanap és még nem beszélgettem senkivel, hogyan lesznek, hogyan kötődnek itt a munkahelyi barátságok? Hogyan zajlik a munkahelyi sex a gépsorok között?

Mi a téma, miről beszélgetnek, mi zökkenti ki őket az egyhangúságból?

Nem szól hozzám senki, visszaállok a helyemre, várom a pillanatot, lomhán, lustán elindul a gépsor, felhangzik az első pfiííjj, zöld gomb, play...

Első elem megérkezik, markomban a hat csavar, lopva mögém nézek, Szedlacsek a gépsor tartozéka, ezt a programot neki írták, ahogy a szabó ruhát készíti. Végy egy adag Szedlacseket, vegyél róla méretet, ez a gépsor róla szól, Szedlacsek egy főnyeremény, a gépesített század, a teremtő, eggyé vált a VIII. gépsor csavarozójával, álmában 25-ös anyacsavarok ringatják.

Szedlacsek a mindenkori, aki megbízható, lehívható, számon kérhető. Nem tudom, miért gondolok ellenségesen rá, miért vetítem ki rá a monotonitás és szorongás...mijét?

Mit kell a végén mondani? Igen is kapitány, állok rendelkezésére, rend és fegyelem!!!

Maga matróz! Igen kapitány...

Álljon vigyázzba! El tud számolni hatig?

Igen kapitány, igen Szedlacsek kapitány, Szedlacsek Úr, Szedlacsek Isten, Szedlacsek imám, Szedlacsek..., elég, mi van velem?

Dühös vagyok, soha életemben nem dolgoztam, ez a gépsor kényszer, örület. Mi lenne, ha innen kéne nyugdíjba vonulnom? Minden napom, minden pillanatom a 6db 25-ös anyáról szólna, pfíííííí. Gályarab, húzza matróz, evezzen, evezzeen! Korbácsot neki.

Bocsánat, hogy vétkeztem Szedlacsek miatyánk...

Atya ég, teljesen kikészültem, pfíííííí, csak nehogy elveszem a fonalat, nehogy kiessek a ritmusból, nehogy elrontsam.

Hisz nincs baj, csak hit kérdése, a gépek nem hibáznak, megnyugtató, én is gép vagyok.

Pfíííííí, pfíííííí, sikít a kezemben a csavarozó, fémesen csillog, csattan, hatalmas erő összpontosul benne, alá vagyok rendelve, nincs idő lamentálásra.

Kezd egyre elviselhetetlenebbé válni, unalmas, száraz, forró, sivatag, tűző nap, sehol egy árnyék, éget, a tarkóm tüzes, folyik a homlokomon a víz, lehajol, zöld gomb.

Vizet, azonnal vizet, hol a piros gomb, baj van, mindjárt megőrülök.

Szénsavas ásványvizet, de azonnal, hideget, utána egy öblöset büfögök.

Semmi gáz, csak pánikrohamod van, nyugtasd meg magad, felismerted, kezeld.

Sokkal jobb helyzetben vagy, mint ha be lennél paripázva alaposan, mert akkor nincs kiút, most józan vagy, csak elszálltál.

Mi van?

A felelősség, az van, a munka, helyt kell állnod, nem hagyhatsz cserben...

Miért, te ki vagy?

Ki beszél?

Ki?

Mi ki?

Hülye vagy?

Csavar, érted, vagy nem? Csavar, tudod mi az? Be vagy csavarodva öcsém.

Mint, amit csinálsz, téged meghúztak apám tövig, behajtottak ütközésig, aztán zöld gomb.

Azt hiszem kikészültem, ez ennél már csak szebb lehet. Nagy levegő, Szedlacsek váll fölött hátrapillantva megtekintése, Szedlacsek egy robot, nincs benne semmi emberi, engem is robotként kezel. Kínosan precíz ember, a tévedhetetlen, az oszlop, a kiváló munkás.

Szedlacsek a..., semmi közöm hozzá. Szedlacsek, olyan, amilyen. Életemben először látom, s már is közös ellenségképet fabrikálok belőle.

Kivel?

Hja, bocs, csak kiszaladt a...

Bocs, nincs időm társalogni, zöld gomb, pfíííííí, csavar a markomban, pontosan hatot kell, 26 másodperc van rá, egy, kettő, három, katt, katt, katt, katt, pfíííííí, zöld gomb.

Vége...

Mára ennyi, ma idáig. A gépsor kiadta az utolsó leheletét, csak gyengén sziszeg.

A munkások az öltöző felé veszik az irányt, nekem nincs ott semmim.

Szomjas vagyok, megyek a kézmosóhoz.

Lemosom a fémes kezemet, jól esik a hideg víz, leöblítem a forró arcomat vele s közben a tenyeremben felgyűlt vizet felhőrbőlöm, lehűti a torkom, a gyomrom.

Egy kéz nehezedik a vállamra.

Megfordulok, Szedlacsek...

Jössz holnap? Kibírtad az első napot? Van még hozzá kedved?

Akartam hatásszünetet, de mint, aki évek óta nem látott embert, s itta magába az emberi hangot, azonnal válaszoltam neki, hogy nem volt semmi gond.
Kicsit még idegen, de biztos megszokom.

Miért nem hoztál magaddal munkásruhát?

Otthon fürdök le inkább, meg első nap, még ismerkedem.

Akkor reggel hatkor, csapott a vállamra a tenyerével biztatólag, s felment a lépcsőn a bűzös öltözőbe.

Eszem ágában sem volt használni az öltözőt, vagy fürödni ott, még papucsban sem, veszélyes üzem. Kinek a szekrénye volt előttem, mit tárolt benne? Csak ha tüzet raktam benne és alaposan kiégettem, csak utána pakolnék bele. Abban tárolta a törölközőjét, amivel a seggét és a péniszét törölte, lehet hónapokig ki sem mosta. Utána én betegyem, s azzal törlöm a számat? Napalmot neki!

Szedlacsek az ember, kibukott belőle, atyaián figyelmeztetett, hogy vagy siessek, vagy várjak, mert a kapuban sokáig tart a motozás.

Ráérek, nincs se kutyám.

Megmosakodtam, lemostam a tarkómat, folyattam a fejemre a hús vizet.

Mint hangyabolyból, úgy özönlöttek a kijárat felé a népek.

Álltak be a sorba, igazodj, vedd fel a lépést!

Szedlacsek a kávé automatánál állt hanyagul, arca emberi volt és megértő.

Cigarettára gyújtott és mélyet szippantott belé. Hosszan fújta ki, a hamut a homokos vederbe szórta, belekortyolt a kávéba...

Kérdezem tőle, maga nem jön?

Tegezzél nyugodtan bringás!

Te nem jössz?

Megvárom a következő műszakot....

Szedlacsek szemem előtt vonult le a műszak, mindenki elment előtte, Ő hagyja el utolsónak a hajót, a kapitány, akinek minden rezdülésről, vagy zendülésről tudnia kell.

Mindenki intett neki, vagy kezet fogott vele a nap befejezése képen, a gépek hazafelé készültek, gépekre szálltak fel, gépiesen vitték haza őket. Otthonukban gépeket kapcsoltak be, hogy szórakoztassák gépies énjüket, köszönöm gépen.

Eredj csak bringás!

A fal mellett álltam, s vártam, hogy a biztonságiak kieresszék a gőzt, az utolsó gép is elment, pfiíííííí. Én is sorra kerülök. Megmotoz, hogy nem csentem e csavart halomban, hogy otthon is folytassam, összerakjam, sikítsak hozzá, hogy pfiíííííí. De nem talált semmit, szatyrom az nincsen, mehet.

Nagy levegő, ez már tényleg az, érzem az illatát, átjárja a tüdőm, a nagyváros nyüzsgése, nehéz szabadulni az anyacsavarok fogságából.

Hazaértem, s anyám gondoskodólag.

Akarsz fürdeni?

Nem?

Kérsz enni?

Nem.

Pedig kedvencedet főztem...

Nem.

Egy forró teát?

Nem.

Mit szeretnél?

Semmit.

Mi van veled fiam?

Semmi.

Ennyire nehéz volt az első munkanapod?

Semmi, nem, csak kiürültem.

Aludni szeretnék.

Levetkőztem, magamra húztam az ajtót, bevackoltam, beraktam a 2 órás mixet és összekucorodtam a takaró alatt.

Terhes gondolatok, fémes, nehéz, monoton, gépies mozdulatok, nem szabadulhatok. Szedlacsek a menő, aki bír az árral, de én gyenge vagyok. Szedlacsek a férfi, aki ellenáll. Szedlacsek a gát, aki az árnak ellenáll. Szedlacsek betonból van. Szedjed csak lacsek! Szeret tenni rá, kéne egy jó gép.

Fémes hangszer kéne, hosszú húrokkal, hangolni kéne normal zenei A hangokra.

De választhat, van B is. Az is finom, két fogás csak, bent meg összekeveredik.

Hiába A, hiába B.

Gyomor kell hozzá, na most A vagy B? Döntse már el!

A szakácsnő türelmetlen, nincs idő a magányra, nem ér a depresszió!

Mondja már ki!

Köszönöm, nem kérek semmit...

Inkább, inkább, akarja, hogy meghúzzam a kilazult csavarjait?

Be is van rozsdállva, ott a fejében néhány gondolat már nem mozdul, pedig szükség volna.

Rá van szorulva.

Pfííííjjj, pfííííjjj, pijjj, pijjjj, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi, pi....

Ez már az ébresztő óra hangja, alig aludtam.

Lassan tértem észhez, megint mennem kell, vár a gépsor.

Beparipa IX. (A tökmag elv)

Mint, ha nem is aludtam volna egész éjjel, tompa a fejem, alig látok, nincsenek használható gondolataim, még a fű sem jut eszembe, kötelességem van, felelősség.

Benyitok a fürdőszobába, a csapvíz segít magamhoz térni, hideget engedek, jólesik, a tenyerembe folytatom, majd beletemetem az arcomat.

Egy kis fogkrém és álmosan dörzsölöm a fogaimhoz a gyűrött sörtéket, új fogkefét kéne vennem. Ezt mondtam tavaly is, meg azelőtt is, lassan 3 éves lesz, lusta vagyok.

Anyám pár hete hozott egy újat, de nem tetszett, ezt már megszoktam, mondtam neki, hogy ez marad, nehogy kidobja.

Túl mélyre dugtam a fogkefét, öklendeznem kell, üres a gyomrom.

Szomjas vagyok, éhes vagyok, fürdenem is kell, de inkább délután.

A hűtőben van ásványvíz és becsomagolt szendvicsek, rajta üzenet...

Tamáska! Ezt reggel vidd magaddal!

Tamáska hátizsákot kanyarít a vállára, töltött elemet az MP3-ba, fülest a nyakba és behúzza a bejárati ajtót maga mögött.

Alszik a ház, a lift is méltatlankodva indul el felfelé, és szívesen megejtene egy szerepcserét, vigyem le én. Valaki dohányzott előttem, tömény füst, bűdös nikotin, azt az igénytelen mindent, hogy nem bírta ki a bejáratig, mire leérek, a ruhám magába szívja.

A pince rekeszben alázatosan vár a kerékpár, hogy birtokba vegyem.

Elképzelem, hogy ez nem a második munkanap.

Ez a harmadik hónap vége, rutinosan járok be, feszültségek nélkül s mindenki látásból ismer, intenek, ha meglátnak. Már van az ebédlőben saját helyem s asztaltársaságom, szakácsnő tudja mi a kedvencem s mi az, amit biztos, hogy nem ennék meg.

A ház előtt bekapcsoltam a mixet, a gyárig 20 perc az út, hagytam magamnak időt, ráérek bemenni utolsónak, már nem kell aggódnom, VII-es gépsor, csavarozó.

A zene egy kicsit kikapcsolt, eszembe jutott a fű, fű nélkül kevesebb, hiányzik belőle a tér és a különös hangok, hiányzik a tartalom.

A fű is hiányzik, szinte minden napom eddig a tervezésre ment rá.

Miből és hogy vegyek, ha megvan hogy szívjak, mit egyek vagy ne egyek. Mit hallgassak, kivel szívjak, vagy inkább egyedül? Tegyek e el holnapra, vagy szívjam el mind?

Nekem a fű a barátom és az élettársam, ami a magányba kerget.

Az utóbbi hónapokban a legtöbbet a fűre gondoltam, minden szabadidőm arra ment rá és nem maradt nyomában semmi csak üresség. Elmúlt érzések, mint a vidámpark, hogy jó lenne még egy körre befizetni, aztán hazamenni.

A telefonom is hiába, nem hív senki, csak én a fűvészkeres csávót.

Mostanában nem is beszéltem, beszélgettem senkivel, napokig csak tőmondatok és köszönés.

Idegen a város, idegen a családom és hidegen hagy minden, utálok az embereket, mindig ide jutok. A felismerésig csak, hogy kerülöm az embereket, amilyen messze csak lehet, ne szóljanak hozzám és ne akarjanak tőlem semmit.

Állatok, gépies, tartalmatlan életet élnek, hülye gyerekeket nevelnek, akiket kihajtanak a játszótérre, mert nem érnek rá foglalkozni velük, aztán csapnak a homlokukhoz, mikor menni kell a rendőrségre, vagy éppen terhes. Hogy...hát izé, adják a bambát, nem is gondoltuk volna kisfiam, vakargatják a korpás fejüket, ezután majd minden más lesz.

Dehogy lesz, hazamennek, s alig várják, hogy minden visszatérjen a régi kerékvágásba. Apa sörtől böfög, anya rántott húst süt, kicsit szobafogság, de végül megszánják. Lemehetsz, de ne legyél rossz!

Jó anya, rendben.

Ablakból még utána néznek, de a reklám után minden szem a tévére mered.

István 47, nem érti, miért hagyta el a felesége, a stúdióban taps...

Ki sem lehetne robbantani őket a fotelból, csak arra kapják fel a fejüket, ha olcsóbb a hatos pack, vagy akciós a csirkecomb. Feletetnek velük minden szennyet, s újságolják boldogan a szomszédnak, hogy nahhh, jól jártunk???

Besötétedik, minden ablakban ugyanaz megy, a lakótelep kívülről egyetlen szoba, minden ablakban ugyanaz az adás, a lakótelep ritmusra vált, minden agy sorvad, csak ne legyen más a holnap.

Rosszul vannak, sipognak, ha valami kimarad, micsoda tragédia érte őket, egész délelőtt áramszünet, nem tudtak magukkal mit kezdeni, csapkodták a térdüket, ciccegettek és bosszankodtak. Mikor meg visszajött, nahhh végre, hála az égnek, már azt hittem sose lesz vége, mit tököltek eddig?

Folytatják ugyanott, nekik ez a kábítószer, feszült, ingerült, ha elveszik a tévéjét, és nem bámulhat bele.

Közben megérkeztem a gyárkapu elé, észre sem vettem, hogy jutottam el idáig. Elgondolkodtam, teljesen máshol jártam, belém hasít a skizofrénia első bekezdése.

Akkor ki vezetett idáig? Egyetlen kanyart sem láttam, egyetlen autót vagy lámpát.

A munkások szállingóznak befelé, lezárom a kerékpárt, beállok a sor végére és int a tegnapi mamlasz, hogy lépjek közelebb.

Hátizsák?

Jó reggelt!

De nem köszön, nem fogadja.

Széthúzom a zipzárt és belenéz.

Szendvicsek, ásványvíz, melegítő, tornacipő.

Rendben mehet.

Megtalálom az épületet, ismerős a járás, ismerős az illat, a sziszegés, és most nyugtatólag hat, tartozom valahová. Az öltöző zajos, politika és bazdmegolás. Néhány gól, csajok, hogy melle van, vasárnapra esőt mond, pénzről megy a diskurzus, emelhetnének.

Hoztam magammal lakatot, kínai, csoda hogy működik. Apám cuccai közül emeltem el, foggal el lehetne rágni, olyan anyagból van. Átöltözöm a tegnapi melegítőbe, a többit behajtom a szekrénybe a hátizsákkal együtt, és zsebembe rakom a kulcsot.

Szedlacsek már irányítja a termet, átkiabál a sorokon, csipkelődnek egymással, megvárja, amíg mindenki a helyére áll, felém is biccent egyet, és elvégzi a kezdőrúgást.

3 perc alatt ér el hozzám az első elem, félve veszem a kezembe a csavarozót, olyan, mint ha az ember egy mozgó járműre ugrana fel, nehogy elvétse, itt kezek dolgoznak össze, a gépek szabta ritmus alá. Csavarok a kézbe, rákapatom és ...

Most jó érzés beletemetkezni, elbújni a világ elől, csak a munkára figyelni és élvezni a belső szabadságot, ahogy pár perc után szabadon gondolkodhat az ember.

Zöld gomb, zöld gomb, csak az zökkent ki a gondolataimból.

Hamar megizzadok, a tagjaimnak ismerős mozdulatok, bemelegszenek az izmaim.

Felnézek, a narancssárga kábeldzsungelben emberek hajlongnak, szerelnek, termelnek.

Közéjük tartozom, bár ők még nem tudnak rólam. Valahol már van egy aktám, amit valaki aláírt és egy fiókba betolt. Tudnak rólam, s ez már haladás.

Számolom a másodperceket, mindig ugyanannyi, hajszálpontosan. A csavarok súlya is a kezemben, a menet, ipari zene, art of noise..., de régen hallgattam. Az első eredeti cédém, amit bolhapiacra vettem. Megtetszett a borítója, azt sem tudtam, milyen zene, de nem bántam meg, nagyon hangulatos ipari zene. Akár az első könyvem, William Wharton: Madárka, szédelegtem a könyvesboltban, az illatok és színek miatt, sosem volt még saját könyvem. Kék színű könyv a polcon, egy csenevész madárka jutott róla eszembe, ez én vagyok, kezembe vettem, belelapoztam, nem volt határozott döntés, csak bekéredzkedett az életembe. Le sem bírtam tenni, rólam szólt, igazi álomvilágba menekülő, külvilágról tudomást sem vevős.

Milyen író lennék a világnak, mit tudnék hozzátenni az én korommal?

Verset, vagy könyvet írnék? Nincs semmi bennem, amitől más épülne, a lelkem, olyan üres, mint a sivatag éjjel, közönyös vagyok, undorodom.

Mire viszem az életben? Van egy átlagos érettségim, mire elég?

Hogyan lehet előre verekedni magam ebben a világban? Tehetségem semmihez, tanulni sincs kedvem, nincsenek kapcsolataim, akik révén pozícióba kerülhetek. Nincs ötletem, nem vagyok feltaláló, sem vállalkozó típus, pénzem sincs, amit befektethetnék, örökölni is csak anyámék után fogok.

Csavarozz! Pfiijjj, pfiijjj, a gép felpörög a kezemben.

Legyél Szedlacsek!

Mert egy Szedlacseknek jó élete van?

Soha nem beteg, nem válik el tőle a felesége, hazamegy és mézeskalács házikó?

Mert diplomások megtalálják a számításukat? Nem válnak el?

Egyáltalán, milyen irányban induljak el, hogy elérjem azt?

Mit? Boldogság?

Miből áll a boldogság? Közhelyekből.

Ha azokat az embereket nézem, akik a környezetemben laknak a lakótelepeken, akkor semmi, csak élnek.

Nincs céljuk, sem reményük. Termelnek, adalékanyagok az ország gépezetében. Soha nem tudnak kitörni, csak lottó ötössel. Nyerjen ön is milliost!

Bele is törődtek, pont annyit keresnek, hogy a számlákat fizessék, meg a hülye gyerekeket neveljék, akikből szintén céltalan és öntudatlan adózó massa lesz. Igazi lakótelepi csürhe.

Legalább lázadnának fel, vagy költözzenek el másik országba.

Vagy írjanak verset, fessenek, mázoljanak virágokat a falakra, hogy a látszat meglegyen.

Iszonyat igénytelenség. Kutyát tartanak, az a menekülő útvonal, a gyerekekkel vitetik le, az meg szerencsétlen azt sem tudja hova forduljon kínjában, ha a kutya végre mindent levizelhet. Autót, ház sarkát, odaszarik a járdára, a gyerek meg szarás közben húzza a kutyát, hogy gyereee mááár, mert más is látja.

Még nem tudja, de fel fog nőni, és ő is itt ragad.

Kampó ország vonza szekerét,
mellén csikban, száradt anyatej.

Kutya kaparja felszínét, vér serken,
nyalja setét sebét, de nincsen kenyerem.

Ez most csak úgy kibukott belőlem, egy négysoros, mégis van bennem valami, szenvedély,
amit az undor és gyűlölet táplál, meg a saját tehetetlenségem a világgal szemben.

Csak el ne felejtsem leírni, ez fontos dolog, az első kicsírázott mag, a szikkadt homokból
kikandikált, napfényre vált.

Ki tudja mi lesz belőlem, túl sokat gondolkodom. Csavarozz!

Egyszerre lelassultak a gépek, elszökött belőlük az erő, fáradtan lehelték ki az utolsó bar
légnymást, minden munkás értetlenül nézett körbe a terembe, minden szempár
Szedlacsekre meredt kérdőn, hogy most mi történt, mi legyen?

Szedlacsek a megmentő, atyaián betöltötte a terem öblös hangjával. Semmi baj, nyugi, csak
áramszünet. Mindjárt utánajárok. Tétován állt mindenki egyik lábáról, egymást fürkészték,
megindult a zshivaj, a vijjogó gépek hangját felváltotta a társalgás és páran megindultak a
kijárat felé dohányozni.

A nyitott ajtón át egy macska osont be, fekete-fehér, foltos, riadtan nézett körbe, ismeretlen
terep, talán valaki kergette.

Páran odaléptek, nézd cica, de aranyos, lábához göndörödött, cipőkhöz hengergőzött,
dorombolt, megkapta, ami neki jár, simogatták.

Semmi felelőssége, már felvágott csüng a szájából, lekuporodik hozzá és falja, közben
simogatják, az meg hagyja, ettől mindenki elégedett. Kellett ez a kis macskasimogatás a
lelküknek, könnyebbek lettek tőle, a világ nem is, olyan gonosz.

Tejet kerítettek egy pohárba, a macska fölé hajolt s lefetyelni kezdte, milyen aranyos, néztek
össze. Igazi gyermeki rajongás volt bennük, gondoskodás.

Macska leszek, macskának megéri lenni, szép kis cirmosnak.

Az egész élet csupa kényeztetés és törődés, nincs más dolgom, mint dorombolni és
lábához bújni, ez a legkönnyebb, semmi felelősség.

Egy macskának nem kell csavarozni, nincs villanyórája, lejárt bérlete, bármikor felszállhat a
buszra. Akkor is ugyanaz lesz a reakció, nééézd kiscica és azonnal megmentik, ölbe veszik,
dajkálják.

Bár ez nem mindig van így, egyszer az 50-es villamosra felugrott egy cica a Kossuth térnél.
Kinyílt az ajtó és abban a pillanatban bevágódik az álló utasok lábai közé, menekült és
kapóra jött neki a hirtelen nyíló ajtó, ami mögött biztonságot sejtett, tévedett.

Szakadó eső, pára és izzadság, füledt s nyirkos, elhasznált levegő, az ablakokon
elmaszatolt firkák. S egy macska csatakosan, a jobb hátsó lába kettétörve, nyílt törés, már
meg van feketedve, a mancsa sárosan fityeg, a fehér inak, és a bőr tartja össze.

Megjied, rálép a csonkra és virnyákolva felugrik fájdalmában, a dühtől és az elviselhetetlen
fájdalomtól forog a szeme és belekap az emberek lábába, bele mélyeszi a körmét, és harap.

Nem tud lenyugodni, mert az emberek össze-vissza ugrálnak, menekülnek a megvadult
macska elől. Az zihál, kapkodja a levegőt, és nem tudja kontrollálni a helyzetét, véletlenül
újra a csonkra lép és újra a levegőbe veti magát, s közben sikoltozik félelmében. Valaki
megnyomta a vészcsengőt, de éppen beértünk a következő megállóba, az egyik sarokból,
ahonnan az emberek kimenekültek, oda ült a macska és behúzódva a szegletbe próbált
levegőhöz jutni, a törött lábát a lehető legjobban elemelve a földtől.

Iskolások szálltak fel, hátukon táská, fiúk, lányok és hangosan zsebogtak.

Nééézd cica, örült meg az egyik lány, de egy megtermett férfi ráüvöltött, hogy hagyj, mert
veszélyes!!! Mindenki a villamosvezetőre várt. Közben a macska is levegőhöz jutott és
maradt ideje rá, hogy felmérje a helyzetét.

Ekkor a férfi odalépett és egy hatalmasat rúgott az oldalába, a macska felnyögött és a nyitott
ajtó elé penderült. Onnan egy újabb rúgással a vizes föbe. A villamosvezető akkor érhetett
ahhoz a kocsihoz, mert hátulról sipogás hallatszott az emberek közül és nyilván tájékoztatták
a kialakult helyzetről. Majd odaért az ajtó elé és kérdőn benézett, mi történt itt? Röviden
vázolták a történeteket páran, majd mivel a probléma elhárult, visszaült a helyére és
bemondta a mikrofonba, hogy a villamos tovább közlekedik, kérem vigyázzanak, az ajtók

záródnak.

Szedlacsek újra betöltötte a termet, kis szünet, értesítettük az Elektromos Művet, időbe telik, amíg kijavítják, mindenkit megkérek, hogy a hiba elhárításáig fáradjon át az ebédlőbe.

Felmentem az öltözőbe az MP3 lejátszóért, a lakat könnyen nyílt, még új. Valami furát vettem észre, ezek a szekrények régi, szürke, 3 ajtós munkás szekrények. Reggel még minden rendben volt, most hátulról fény szűrődött be, mint ha leesett volna a hátsó fém lapja. Vagy levették?

Nem tulajdonítottam neki jelentőséget, felmarkoltam, amiért jöttem és irány az ebédlő.

Az asztalok körbe ülve, újságok kerültek elő, én is felemeltem kettőt a halomból és odaléptem egy kétfős szerelvényhez. Leülhetek?

Tedd le magad! Fordult felém mosolygósan egy idősebb úr, kezén az erek kidagadtak, vékony a bőre, csenevész a csontja, szemében érdeklődés és fájdalom, akár egy szürke kis egér úgy ül ott. Gyorsan belebújtam a fejhallgatóba, hogy ne akasszam meg a beszélgetésük fonálát, kezembe vettem az újságot és a hátuljánál kezdtem. Ez nálam már reflex, fordított életet élek, könyvet, újságot mindig a hátsó oldalon kezdem.

Hátsó oldalon öles betűvel, így néztem ki régen, így nézek ki most, ezt vegye, ez kell a magyarnak, mert ami nem úgy kezdődik, hogy 1/2kg sertésyear, az nem étel.

Zenét még nem kapcsoltam be, egyelőre csak felmértem a terepet, kikémleltem a lap mögül körbe, jobb, ha azt hiszik rólam, zenét hallgatok.

Jobbra tőlünk kártyáznak, hangoskodnak, káromkodnak, az asztalt verik, felugrálnak.

Zavaróan hat és erőszakos.

Velem szemben az öreg csak ingatja a fejét, és felém nézve egyetértést remél.

Mesél a mellette ülőnek, küllemre türelem és nyugalom, arcra sovány, akár a vigasz.

Jobbra tőlünk a kártyás asztal harsány nevetés és durván káromolják, előttük se föld, se ég.

Mi a neved fiú? Kérdezte az öreg...

Tamás vagyok, diákmunkás, ez a második napom.

Józsi bácsi..., pár évet már lehúztam itt.

S, hogy ízlik a munka így a második nap?

Köszönöm, nem panaszkodom, megvagyok, fárasztó az igaz, de valahol el kell kezdeni az életet, eddig még soha nem dolgoztam, csak az iskolapadot koptattam.

A kártyások egyre elviselhetetlenebbek, nem érteni tőlük egymás szavát, de nincsenek tekintettel senkire se, ordenárék, akár az állatok.

Józsi bácsi újra csak a fejét ingatja és felém fordulva annyit mondott:

Nem szebb trágárság nélkül az élet?

Azt szoktam mondani, beszélj úgy mindenkivel, mint édesanyáddal...

Való igaz, bár én is sűrűn fogalmazok cifrán, de az öregnek igaza van, ha valaki tiszteli a szüleit, akkor a beszéde is tisztességes.

Hamarosan itt az ebéd, mondta az öreg.

Remélem, addig már nem hozzák helyre az elektromos hibát, válaszolta a mellette ülő.

Sanyi vagyok, nyújtotta felém a kezét, csak egy éve húzom az igát, de én vagyok a fúró bajnok, ha én nem fúrok jól, ti nem csavaroztok egy menetet sem. Nem igaz Józsikám s nevettek.

Egy másik asztalnál tökmag került középre egy műanyag tálba, mellette széthajtott újságpapír, arra rakják a megrágott s magjától megfosztott héjat. Mind a négy embernek ropog a foga közt, közben esetlenül artikulálnak, s nevetnek. Minden fogsor tudatalattit él, nem figyelnek oda, automatikusan bontogatják a tökmagot, miközben árad belőlük a mondanivaló. Felváltva nyúlnak a tálba, ha az egyik keze benne van, a másik félúton megáll és megvárja, amíg kikotorja a...

Na igen, ez figyelemre méltó, megérné lassított filmre venni, ahogy a tálba csak egy pillanatig néznek bele, amíg a kisebb magokat arrébb rakják, s rátalálnak a nagyra. Mindenki a nagyobb tökmagot halássza, nincs jelentősége a dolognak, csak kotorászásnak tűnik, de válogatnak, nem mindegy melyiket emeli a szájához.

Beszélgetés közben egy hallgatólagos stratégiai játék, a tökmag elv.

Nincs, olyan soha, hogy csak belenyúl és kiemel. Előbb belenyúl, párhuzamosan tálba pillantás, kotorászás, 3-4 mag elvet, míg végül megtalálja a megfelelőt.

Mind a négyen ezt játsszák, közben megy a téma, család, asszony, rántott hús, politika, kocsmá, felvágják egymás előtt, cukkolják a másikat.

A tökmag meg egyre csak fogy, négyen vannak rá, az újságpapíron egyre nagyobb, púposodik a megrágott héj, a tálban meg fogy. A tét még mindig ugyanaz, senki sem beszél róla, de mindig a legnagyobb magot hajtják.

Ha az összes magot nagysági sorrendbe állítanánk egy hosszú csíkban, akkor könnyű dolguk lenne, mert elkezdenék annál a végénél, ahol a legnagyobb, s végig ennék.

Így válogatva, de a végére érnek, mikor már egyre kisebb magok maradnak a tálban, s azok közül kell kiválasztani, hogy melyik a legnagyobb.

Erről eszembe jutott valami más, az atombomba. Most az a legnagyobb fegyver, azzal tartják sakkban a másikat. A fakeréktől, kőbaltától egyszer csak eljutottunk az atombombáig, de ahogy van kisebb tökmag, úgy létezik az atombombánál is nagyobb fegyver, csak még nem sikerült kitérni a tálban.

De tételezzük fel, csupán csak elméleti alapon.

Valaki belenyúl a tálba, s rátalál, utána mindenkinek az kell, az atomnál is nagyobb fegyver, hogy neki legyen a legnagyobb.

S utána? Eltelik megint egy kis idő, nyúlnak felváltva a tálba s megint rátalálnak arra, ami már annál is nagyobb, nahhh ezzel már mindent felrobbanthatok, ez már tényleg csodafegyver, Istennel ér fel, ez maga az ember. Egyre nagyobb, egyre hatalmasabb.

A tökmag meg elfogyott, csalódottan nézik az asztallapot, mert már vége, a történet is elfogyott.

Én ezt, olyankor érzem, mikor nincs otthon fű, pénzem sincs, a kártyám is lemerült, a lelkem is kiürült. Ingerült vagyok, és bosszankodok, hogy így kibabrált velem az élet.

Nem találom a helyem, járok a szobámban fel s alá, berakok egy mixet, de az is idegesít, csak akkor lennék nyugodt, ha már letelefonáltam volna a fűvészkertes sráccal, útban lennék érte, s tervezhetném az estét, hogy hogyan tépjek be, mint az atom.

Nahhh, ez az, ha létezne az atomnál nagyobb betépés, megtenném?

Meg hát, de csak akkor, ha nem kell magam szűrni, az nagyon nem jön be.

Olvastam már a varázsgombákról, azt kipróbálnám, azt mondják az nagyobb az atomnál, lehet két atom is

Józsi bácsival beszédbe elegyedtem, Sanyi csak figyelt. Az öreg, olyan ember benyomását keltette, mint akinek az élete nem egy mérce, hogy már le is van élve, s én hozzá vagyok mérve, hogy megfelelek e?

Nem, az öreg csak mesélt, tessék itt van, merítsél belőle, a szárnyai alá vont és átadott, olyat, amit hasznosnak vélt, mert már megélte.

Jó volt őt hallgatni, idegen s még is, akár egy családtag, az idő is elszaladt.

Konyhában csörömpöltek az edényekkel széles derekú szakácsnék és asszonyok, kondérok készültek elő a mérésre, tálcák sorjázta a bejáratnál és sok napot látott alumínium evőeszközök.

Lustán szedelőzködtek a munkások és, mint akinek nem sietős, sorba álltak.

Mi a mai menü? Kérdeztem Józsiabát.

Egy, ilyen öreg bútordarab már otthonosan mozog ebben a világban, az ereiben üzemi konyha folyik, minden nap itt étkezik, csuklóból kirázza.

Húsleves cérnametéllel és tökfőzelék feltéttel, finom lecsókolbásszal, sandított rám sokat sejtetően, és mosolygósan.

Mögéjük álltam a sorban, tálcára tányért, szalvétát és evőeszközt tettem, toltam magam előtt a fém pulton, amíg a szakácsné elé nem értem.

Mit adhatok? Arca sürgető, barátkozásra nincs idő...

A vagy B lesz?

Egy pillanat, melyik a tökfőzelék?

Az a B menü...

S mi az A?

Lucskos káposzta.

Pfhúúú, az nem hangzik valami jól, maradnék a tökfőzeléknél, azt kérem.

Megcuppantotta a nagy kanállal, a levest is kirakta a pultra, s visszaültem előbbi asztaltársaságomhoz szemügyre venni az ételt.

Van egy ismerősöm a Robi, vele nem jó együtt enni, mert szünet nélkül turkálja a villával az ételt, és ha valami gyanús neki, kirakja a tányér szélére.

Nem szeretek válogatni, kevés étel van, amit nem szeretek, vagy nem eszek meg, anyámék úgy neveltek, hogy amit az asztalra tesznek, azt meg kell enni.

Inkább, olyan van, amit kerülök, vagy kihagyok. Lekvárt azt soha, túl édes, gyümölcsből van és az állaga. A máj, az is visszaköszön, lehet valami keserű gyermekkori élmény, de rántott májat ne, reszelt májat se, semmit, ami májból készült.

A tökfőzelék tökfőzeléknek elment, semmi rendkívüli, a leves is egy sima széles derekú szakácsné szülötte, kisujjból kirázzák, remélem nem abból főzik.

De a lecsókolbász..., nahhh az megér egy misét, olyan vastag, mint a csuklóm, a fél tányért befedi.

Az öreg neveti is, hogy nem nézni kell, meg kell enni, lakjál jól, aztán felejtsd el!

Nagy bumszli, remeg, akár a kocsonya és gőzölög. Miből készítették? Fűrészporból? Kerítésből van a kolbász?

Friss hús, kerek hús van az udvarunkban, de szép barna kislány van a szomszédunkban.

Csalfa szemeimet rá se merem vetni.

De azért beleharaptam, még a villa hegyén is remegett. Ez aztán az emberkínzás, azzal kéne feleletni, aki kitalálta.

Ebéd közben Józsi bá és Sanyi a vidéki élet szépségéről beszélgettek, a vidéki embernek egyszerűbb. Megtermeli a kertben, jószágokat tart, télire raktároznak a pincében bort, búzát, békességet, találnak az ágyban bő cipőjű feleséget, fogason füstölt szalonnát és kolbászt, nem igénylik ezt a városi hajtást. Jó kedvvel végzik a dolgukat a nap alatt, nem ismerik a portaszolgáltatón a motozást, nem késnek le villamost, ha ugat a kutya, farba billentik a csahost.

Erről jut eszembe, lemerült a mobilom, fel kéne tölteni, csapott a homlokához Sanyi.

Kirakta az asztalra, forgatta, aztán hümmögve megjegyezte, hogy nekem csak telefonálásra kell, nem szoktam hámozni, meg térdelni előtte.

Egy Nokia 3310-es, öreg készülék, az akksija sem bír sokat, de legalább lehet látni a kijelzőjét, meg elérem a gombjait a virsli ujjaimmal.

Nem kell nekem flancos telefon, mutogatták itten, hogy húú ezt tudja, meg amazt. Nem érnek azok semmit se, két hétig megvan oszt lecserélik.

Mert megint van valami új, állandóan a mobiljukkal kínlódnak, intett a fejével a teremben ülők felé. Meg az igazság az, hogy nem is értek hozzá...

Régebben még mobiltelefon sem volt, még is éltük az életünket, vetette oda Józsi bá, a gyerekek is hazataláltak, nem kellett félni őket, hogy merre járnak.

Nagyobb volt az önállóságuk, meg tegyük hozzá, hogy nem is volt ennyi huligán, akik céltalanul ögyelegnek az utcán, aztán csoportokba verődve rongálnak.

A mi időnkben nem firkálták össze a buszt, meg a liftet.

Ha a tanártól kapott egy pofont, akkor az az övé volt, nem lett belőle országos botrány, mint most. Megbízhatóbbak voltak, volt bennük tartás...

Aztán csak ingatta a fejét, hogy micsoda világ, mi lesz ezekből a gyerekekből?

Ezt már tálcával a kezében kérdezte, de csak úgy saját magától.

Visszavittük a tálcákat, tányérokat, a konyhások kondérba kaparták a maradékot, az étel illata betöltötte az ebédlőt, biztonságérzetet adott a jelenség, ahogy csörömpöltek a kanalak. Egy nagycsalád étkezik, tartozni valahová, veszett vagyonok, elveszett.

Szedlacsek bosszúsan, ráncolt homlokkal lépett az ebédlőbe, Ő még nem evett, melegen tartják az adagját, de most siet, nincs ideje ebédelni.

Csak szólt, hogy maradjunk nyugodtan, még nem lehet dolgozni, lehet sokáig fog tartani, nagyobb a baj, mint gondolták. Túlerhelték a rendszert és kiégett egy kapcsolószekrény.

Már fordult is sarkon, látszott gondban van, vagy felülről csavargatják a tőkét.

Lehuppantunk vissza az asztalhoz és Józsi bá tanácstalanul kérdezte, hogy akkor most mi legyen? Nem szokott, ilyesmi lenni, legalább egy hímzést hozhattam volna magammal.

Vagy meséljünk viccet? Hunyorgott a szemöldöke alól Sanyi, aztán belefogott egy hosszú monológba.

Falun nőtt fel és ott bizony esténként besötétedett, nem volt közvilágítás, sem tv, de még a rádió is csak tehetős embereknél volt.

Behúzódtak a házaikba és petróleumlámpa fényénél vacsorázott a család, aztán mikor az anyja leszedte az asztalt és mosogatott, közben az apja kirakott egy üveg bort, azt kóstolgatta, s a harmadik pohárka után megeredt a nyelve, az egész család dőlt a nevetéstől.

Apám egyszer azt mesélte, hogy régen a föld kifordított volt, a belseje volt kívül, a közepében meg az ég. Ha az ember felnézett az égre, akkor láthatta, hogy ki lakik vele szemben. Sokáig mesélte, hogy a házuk udvara fölött egy nagy sziget volt, felhős időben nem lehetett látni, de mikor szikrázó napsütés volt, akkor szemből integettek a négerek és táncot lejtettek, doboltak.

Mi meg elhittük, valóban elképzeltük, hogy milyen lehetett.

Aztán szünetet tartott, emlékek suhantak a homloka mögött, s végül legyintett, régen volt.

A gyerekkori emlékek szépek, pedig hányszor kikaptam apámtól jaaaaj, anyám is pálcával vert el, csak úgy sajgott bele a fenekem, pörölt velem, futottam előle, másnap nem mertem megmutatni az iskolában a lila hurkákat a combomon.

Sanyi benyúlt a munkás kabát belső zsebébe és több rétbé hajtott papírost vett elő, gyűrött volt és koszos, olajos, látszott, hogy sokat forgatta.

Kihajtotta, és az asztallapra terítette, majd szégyenlősen mondta, hogy szokott, ilyen falusi történeteket írni, mert azt szereti, jól esik neki leírni, emlékezni, hogy milyen volt akkor az élet.

Nahhh, olvassad biztatta Józsi bá, időnk, mint a tenger, hadd halljuk...

Sanyi félszegen, erőtlenül kezdett bele a mondatokba, de ahogy megjelentek előtte az olvasott sorok, úgy vészett bennük el, és adta át magát a múltnak, képzett színész módjára olvasta fel, csettintve a nyelvével, vagy hátrahőkölve, felháborodva, a szemöldökét ráncolva. A hangja hol egy pörlekedő öregasszonyé, hol egy értetlenkedő hivatali emberé...

- Jó napot! A falubírótól vónék, helyi adók miatt területszemle, megnézném a házukat.

- Kerüljön beljebb aranyom, kicsit nagy a gőz, mert libát vágunk, oszt forr a fazék, koppasztottunk tudja, lehet még érezni.
- No, hol vón a a páciens?
- Ö ö mi?
- Hát a házikó kend, a kuckó, a lakhandi...

- Itt van e, nem látja a szemítő?
- Akkor ugye vóna egy kétszobás tartózkodó, ami építészetiileg nem változott és a szerszámos, meeer, hogy papíron ez áll.
- E, hááát ha maga mondja, ha csak azt nem vesszük, hogy az uram lebontotta a sublótót. Oszt mennyi az adó?
- Nem sok, annyi, mint tavaly ilyenkor. Kikúdik a csekket oszt ezer.
- Kér egy ivát? Uram most főzette le, erős.
- Mutijja kend, úgy is nátha jár a környéken.
- Áhh haggya már el, gyenge városiak betegsége az, megfújja ükktet a szél oszt leesnek a lábukrú. Falun nem módi az ilyen.
- Pféééjjj, a kutyaúristenit, ez aztán a bánat, e kihajtja az emberből a bácilust. Miből főzte az ura, paprikából?
- Áhhh, dehogy, jó fajta szilvából van az, meg mellé hullott körtéből, rézfőzet az, egész ijjel mellette ült, reggelre majd leesett a lábáról, úgy berúgott.
- Rendben vón az, csak finánc meg ne tudja, mert lesz abbul baj, meglássa...
- Ha csak maga el nem árujja, akkor hun tudnák meg? Nahhh, igyon még egyet, meglássa átjárja az ereit, felmelegszik tülle.
- Nem bánom, meglehet, jobban csúszik utána az étek is.
- Ammá csak az, van itt libafarhát, libatepertő, főtt libanyak, libamáj, amit csak kíván, a czombját csak délután sütt meg, ha jön a szomszédasszony, mert felesül van, közösen tömtük, de magáért odateszek egyet piríni a lánggra aranyom. Nohhh, igyék még egyet, erő van ebben.
- Dolgom is volna, van még pár ház a faluban, amit szemrevételezni kék. De ha már így van töltsön, van még a napból hátra, az se megy le hamarabb. Egésségére, oszt akad valami savanyú az étek mellé?
- Van hááát, uborka, csalamádé, ami csak kell, uram nem szereti, aszongya fáj a talpa tülle. Fene egye ki az ivadékát, válogatós belű nagyon, de jó ember, dolgozik, mindent megcsinál a ház körül.
- Oszt mongya néném, hány négyszögöl ez a porta valójában? Mert hogy vón itt egy feljelentés a szomszédától, hogy elvettek tőlük egy méter szélességű földet teljes hosszában.
- Asse tuggya az a néember mit beszél, vagdalkózik feleslegesen, tuggya milyen rosszindulatú? Egye ki a fene a gyetváját, leskellődzik állandóan, nem jó semmi se, még a szar is bűdös nekijje. Oszt az ilyen állítja? Nahhh, inkább igyon még egyet, meglássa mindjárt jobb kedve lesz, ne törődjön, ilyen házsártokkal. Majd ír valamit a jelentésbe, oszt annyi, nem olyan nagy ügy az, méter ide-oda, fene se érti.

- No de no, ne szaladjunk így elébbe a dolgoknak néném. Sétáljunk egyet a kertben, oszt vételezzük szemre, hogy igaz-e az állítás, vagy csak somfordálás?
- Máhhh, hogy vóna igaz? Fene a gyetrájukat, nem bírnak azok a seggükkel, olyan rossz az indulatjuk, hogy majd csak meglátja, ha elkezd üvöltözni a túlról.
- Nézzük csak, nézzük...

Sanyi felnézett a papírból, hogy ezzel még csak eddig jutott s várta a hatást.

Nekünk meg leesett az állunk, ember a gép mögött, és ilyet produkál.

Mikor írod te ezeket Sanyikám? Kérdezte tőle Józsi bá...

Otthon egyedül, ha nem megy a tévébe semmi, akkor magam elé veszek egy papírlapot.

Nem mutattam eddig senkinek.

Ez csodálatos, gratulálok hozzá, nagyon emberi, meg egyszerű, ahogy a falusiak éltek.

Ha van belőle sok, kiadhatnál egy könyvet, hogy falusi novellák, ahogy a Sanyi látja, vagy valami, ilyesmi, tudsz te írni, biztos kanyarintánál neki egy jó címet is.

Áhhh, öreg vagyok én már a sikerhez, meg aztán van épp elég falusi regény, ezt csak magam miatt írom, egy dossziéban gyűjtöm, ha elraktam már ott is marad, én sem olvasom el, csak megírni öröm.

Milyen zenét hallgatsz Tamás? Fordult ismét felém Józsi bá.

Odaadtam neki a Sennheiser fejhallgatót, úgy nézett ki vele, mint egy füles mackó, de legalább stúdió minőség.

Emmanuel Top, egy két órás mix.

Hogy mi? Micsoda?

Semmi, lényegtelen, csak hallgasson bele, mosolyogtam.

Az öreg egy ideig csendben figyelt, Sanyi is kíváncsian leste az arcát s mikor már azt hittem belefelejtkezett a zenébe, akkor hirtelen levette a fejéről, és megkérdezte, hogy jó, jó, de a zene mikor jön? Mikor szólalnak meg benne a hangszerek?

Lesz benne gitár, meg zongora?

Nem, nem, ez egészen más, manapság már nem kell hozzá 4-5 ember, hogy zenét csináljon.

Ezt lemezjátszóval készítik és effektekkel.

S neked ez tetszik? Ezt hallgatod?

Zenéd nincs?

Na várj csak, olyan hogy Deep Purple, ismersz olyat?

Vagy Pink Floyd?

Nem, én nem, de az apám az biztosan. Mostanában már nem hallgat semmilyen zenét, de megvan a bakelit gyűjteménye, majdnem 300db lemez, sokat mesélt róla.

Mivel foglalkozik az apád?

Rokkant nyugdíjas, leszázalékolták.

Hát mi baja, megfeküdte a munka a gyomrát?

Valami, olyasmi, senki sem tudja, egyszer csak elintézte, azt mondta eleget dolgozott, nem hajlandó adót fizetni és cserébe lesni a nullát, miközben kilopták alóla a gyárat és eladták. Most áruház lesz a helyében.

Józsi bá kicsit maga elé meredt, kezében a Sennheiser, ingatta ismét a fejét.

Megértem apádat, hülye egy világ ez, nem is tudom, mit keresek még benne, már rég falura kellett volna mennem.

Mielőtt az öreg is monológba kezdett volna, megtörte a jeget Szedlacsek, mára ennyi volt emberek, mindenki hazamehet, nem tudjuk folytatni a munkát, reggel találkozunk, s ezzel elsietett.

Mentünk fel közösen az öltözőbe, rászántam magam egy forró zuhanyra, mivel az öreg is ment, hozzá csapódtam. Kértem tőle egy kupakban sampont, mert azt még nem hoztam magammal, nem rendezkedtem be kádfürdőre pezsgővel.

Némán tusoltunk, jól esett a forró víz, a gőz tompán verte vissza az elfojtott röhögéseket.

Tartozni valahová, valahol van egy aktám, egy fiókba betolva, aláírva, rajta egy pecsét, hogy tudnak rólam, számítanak rám, holnap reggel is várnak.

Beparipa X. (A kölcsön)

Anyám nagyot nézett, mikor ideje korán beállítottam.

Mi van fiam, abbahagyta, vagy elküldtek?

Nem anyám, elektromos hiba miatt leállt a gépsor, csak reggel kell bemennem.

Éhes vagy, kérsz valamit?

Nem, ebédeltem az üzemi konyhán, meg is fürödtem bent.

Milyenek a kollégáid?

Sajnos nincs idő ismerkedésre, mert eléggé szoros a tempó, de ma összeismerkedtem Józsi bácsival, aki elég régen dolgozik ott, meg a barátjával, Sanyival. Együtt ebédeltem velük.

S, hogy tetszik a gyártósor, hogy bírod, nem fárasztó?

Monoton munka, mást nem tudok róla mondani, kell egy kis idő, hogy megszokjam.

Apáddal nagyon örülünk, hogy végre jó helyre kerültél, becsüld meg magad...

Bólogattam hevesen, aztán magamra húztam a szobám ajtaját, hogy élvezzem egy kicsit a magányt. Kint hevesen tűzött a nap, játszótérről artikulátlan ordítás, kutyaugatás, ablakot nyitottam s még jobban rám zúdult a lakótelepi élet. Bekapcsoltam az asztali ventilátort s leszárítottam az izzadt homlokom s mellkasom. Beraktam egy hosszú mixet, hanyatt feküdtem az ágyamon, kezem a tarkóm alatt s próbáltam kitalálni, mit csináljak a nap hátralévő részében. Egy darabig bámultam a plafont, egészen addig, amíg eltávolodott és túl messzinek tűnt, árnyak mozdultak meg, felhők suhantak a fehér égbolton, a zene halkán betöltötte a szobát.

Maradt egy kis tartalék fűvem, amit a fűvészkertestől kaptam. Külön ki zacskóba adta legutóbb, csak úgy, hogy kóstoljam meg, ajándék, különlegesség, egy igazi marokkói csoda.

Speciális eljárással készül, erősebb, mint a többi, épp csak egy picit bog.

Kinyitottam a gyorszáras tasakot, beleszagoltam, hosszan szippantottam fel az illatát.

Émelyítően édes, fűszeres, ha meg sem gyújtanám, már az illata elég lenne.

Egy csöppnyit engedélyezek magamnak, épp csak egy slukkot.

A nyitott ablak mellé ültem közvetlenül, félrehúztam a függönyt, és két gyufafejnyi gyantás bogot a pipa szűrőjére helyeztem. Beleszívtam a pipába és csak utána tartottam oda az öngyújtó lángját, hogy a füst ne menjen kárba, közvetlenül a tüdőmbe kerüljön mind.

Ez a kedvenc részem, bámulok ki az ablakon a semmibe, szól halkán a zene, de még közöm sincs hozzá, az egyé válás még hátra van, egyelőre csak bemelegít, felvezet, kézen fog és bemutat a közönségnek.

Nekem itt most nincs szerepem. Figyelem a lakásban a lépteket, a szobámat sosem zárom, kopogtatás nélkül még senki nem jött be, de biztos, ami biztos.

Ilyenkor megáll az idő, észre sem veszem, hogy milyen hosszan tartom bent a füstöt, egészen addig, amíg már nem jön ki semmi, felszívódik mind.

Mi szükségem erre, miért csinálom?

Innen már nincs visszaút, mindig van egy pillanat, de túl későn, amikor azt gondolom, hogy kár volt leszívni a füstöt. Mindig csak akkor jut eszembe, hogy menekülőre fogjam, s visszakozzak, amikor már késő, már leszívtam. Még most is bent tartom, átúszik rajtam az utca zaja, az egész világ, mint ha itt sem lennének, nem számítok.

Kutyák acsarkodnak lent, nem látom, csak hallom, éget a napfény, a füst csípi a torkom, köhögnöm kell.

Felkrárogva szárazat köhögök, hirtelen kapkodok levegőért, de ez meg felgyorsítja a folyamatot, hamarabb kerül a véráramlatba a thc.

Kipirultam, ég az arcom, mit ég, lángol, rettentően félek, és egyedül vagyok.

Egyedül a zene nyújt valami kapaszkodót, egy apró csettegő hang, eddig nem is hallottam, hogy benne van, most a szekrény mögül hallok, aztán arrébb úszik, megint arrébb. Honnan jön ez a hang? Pici kattogás, illik a zenéhez, lehet abban van, most megint máshonnan jön, körbejárja a szobát, méterről méterre arrébb megy, fordítom a fejem utána, abba az irányba, ahonnan hallok. Egészen addig, amíg tőlem balra a fejemtől egy méterre megáll.

Az óra, az ébresztőórám ketyegése, túl nagy szerepet kapott, én hangosítottam ki magamnak.

Próbáltam újra odaképzelnéni, ahonnan az előbb indult, de már nem ment. Most, hogy felismertem, már csak óra volt, már csak egyszerű óraketyegés, hiába erőltettem, hogy újra járjon körbe, nem ment.

Újra hanyatt feküdtem és becsuktam a szemem.

Fokozottan lassul az idő és hullik szét, apró atomokra bomlik, pezseg körülöttem milliányi időbuborék, nem merem kinyitni a szemem.

Most nem fontos, hogy ki vagyok, a létem milliárdnyi túsúzás. Pici idő túhegyek, ahogy lassulnak, de megállíthatatlanul telnek, a bőrömnek ütköznek, fékezek. Hosszú fékútra számíthatok, a talpamtól a fejem búbjáig éget, szakadok ki a jelenből, mire kinyitom a szemem más leszek.

Ezért nem nyitom inkább ki, nem akarok más lenni, ha kell erőszakkal is csukva tartom, rettegek szembetalálni magam azzal, aki nem vagyok.

Egyszer Deni megkért, hogy vigyek fel neki sört és szendvicseket, nem bírt elmozdulni otthonról, dolgozott s közben vendégeket várt.

Volt neki holland füve, megkínált. Alaposan beparipáztunk, végigkóstoltuk a konyhaszekrényben a fűszereket. Szóabikarabónát, sót, borsot, majoránát, és külön-külön elemeztük az ízeket. Majd bevonultunk a fürdőszobába s engedtünk forró vizet, leoltottuk a villanyt, s élveztük, ahogy csobog a sötétben a forró víz, s nekicsapódik az arcunknak. Nem is kellett becsuknom a szemem, olyan sötét volt. De ő hirtelen felkapcsolta a villanyt.

Már hosszú ideje sötétben voltunk, megszokta a szemem, de a váratlan erős fénytől egy másik világban találtam magam.

Ilyet érezhet egy újszülött is, biztonságot jelentő anyaméh után kirángatják a fényre...

Teljesen megrémültem s elvesztettem minden önkontrollom.

Elfelejtettem hol vagyok, nem tudtam koncentrálni a nevemre, s hogy ki vagyok, miért jöttem én ide. Csak egyszerűen vagyok, és felkapcsolták a villanyt. Jó reggelt!

Hunyorogtam, erőltettem a nézést, de még látásnak sem volt jó, nem hogy értelmezésnek, hosszú percek kellettek hozzá, mire rájöttem, hogy a forró gőz.

Elfelejtkeztem róla teljesen a sötétben, még most is folyt a forró víz.

Azért nem láttam semmit, mert már töményen betöltötte a kicsi fürdőszobát.

Kinyitottam az ajtót és kimenekültem a konyhába, ami megint egy másik világ, hideg fehér csempék, rideg fehér asztal, jeges üvegek a polcon, fagyasztószekrény, deres ablaküveg, hidegroham, vacog a fogam.

Nem tudtam úrrá lenni magamon, fáztam, reszkettem, rázott a hideg.

Deni utánam jött, és kérdezte, mi van veled?

Fázom...

De, hisz nincs is hideg, csak beképzeled magadnak, és nem tudsz tőle szabadulni.

Ez..., ez elviselhetetlen, majd megfagyok, mint ha ruhátlanul feküdnék a hóban.

Csak képzelepsz, nincs hideg...!

Akkor mit tegyek?

Gyere vissza a fürdőszobába, ott forróság van.

Magunkra húztuk az ajtót és vártunk.

Nahhh?

Még mindig remegtem.

Deni közelebb jött és átölelt, azt mondta, ez majd segít.

S valóban, az érintése, ahogy az ujjai a hátamon megérintették a pólóm, elterelte a figyelmem, egészen emberi volt.
Most sem merem kinyitni a szemem, félek a megváltozott jelentől, magamtól és attól, hogy ha kinyitom, már nem én leszek.
Csak addig vagyok biztonságban, amíg csukva van a szemem, utána megszűnök létezni.
Nagyon távolról, alattomosan közelített a leszállópálya, ahol megáll az idő, egyelőre csak fel kellett rá készülni, jött egy belső figyelmeztető hang, öveket kérem bekapcsolni.
Szorosan az ágyhoz lapultam s ereszkedtem lefelé, körülöttem minden irányban végtelen, sötét mélység, átjárhatatlan, kitapinthatatlan. Erő vonszolt, az egész testemet magával ragadta, nem tudtam szabadulni, csúsztam bele a sötétségbe, csak gondolataim vannak, nem létezem.
Most már biztonságban vagyok, akár ki is nyithatom a szemem, de akkor végleg megszűnök, még gondolat sem leszek.
Görcsös félelem lett rajtam úrrá, a gyomromból jött, elűzhetetlen, oktalan és fenyegető.
A sötétségben fémes érzés, egy magas fém fal, nem látom a tetejét, csak gondolom.
Magasnak érzem. Talpam alatt olaj, fekete olaj, lépni sem merek, mert azonnal elcsúszom.
Kinyújtom a kezem a sötétben s egy vállat érintettem meg.
Te ki vagy? Kérdeztem...
Ugyanolyan halálraítélt, mint te!
Tessék?
Mindannyian halálraítéltek vagyunk, tedd csak ide a kezéd...
A fém lap, vastag és nehéz, milliméterről milliméterre közeledett, a másik oldalon is egy, az is egyre csak jött felém.
Te látsz valamit, hányan vagyunk itt?
Többen vagyunk itt, és ugyanazt látom, mint te, de segíthetek neked.
Előrébb csúsztattam a lábam az olajon, vastag, iszamos olajréteg, befolyt a lábujjaim közé.
Megérintettem még egy embert.
Ő is megszólalt, hogy nem sok időnk van, a fal megállíthatatlan, ha nem cselekszünk, akkor mindannyinkat összenyom, kiprésel, mint a citromot.
Kiraktam két oldalra a tenyerem, a fém fal is olajos volt, felnyúltam egészen, ameddig értem, de ott is csak fal volt és egyre közeledett. Mindig csak egy milliméter, másodpercenként, de jött.
Nem féltem, nem voltam riadt, csak a gyomrom görcsölt, hasmenés környékezett.
Talán elég lenne kinyitni a szemem.
De hiába meresztgettem, hiába minden sötét volt, teljesen fekete.
Valaki megszólalt, hogy Ő már nagyon idős, álljon a mellette levő a vállára.
Nem, nem lehet, mert én nagyon kövér vagyok, nekem kell alul maradnom.
Egy harmadik hang lemondóan csak annyit, hogy neki béna az egyik keze, ő nem mehet.
Egyre többen s vészesen keresték a megoldást. Ki hány kiló, hány éves, hogy áll testileg?
A kövér ember vállára felsegítették az öreget. Én mondtam, hogy nemrég múltam 18, nem vagyok erős testalkatú. Valaki a bénát sürgette, hogy gyerünk nincs idő, siessünk, másszál fel, segítünk.
Csúszkáltak egymás testén az olajos lábak, nyögtek, visszatolták, ez az megvan.
Valaki síró hangon kérte, hogy hadd menjen utoljára, két gyereke van, és azt sem tudja mit keres itt.
A fém falak már, olyan közel voltak, hogy nem tudtam kinyújtani mindkét kezem.
Én nem siettem, nem is könyörögtem, nem is értettem semmit, szerintem ez nem velem történik, teljesen kizárt.
Elindultam az ellenkező irányba, hunyorogtam, de fémbe ütköztem, kemény, masszív fémbe.
Megindultam vissza, de két lépés után a nagyon kövér ember szuszogott, vállán az öreg lába inogott és próbált kapaszkodni az olajos fémbe, az olajos lábával.
Gyerünk öcsi, mássz fel, ha nem akarsz kilapulni, siess már, ne tőkölj.
Ha valakinek sikerül felmászni, az kihúzhatja az alatta lévő, gyerünk, gyerünk.
Tétován érintettem meg a kövér ember vállát, a hasa előtt olajosan összekulcsolva a két tenyere, gyere, lépj bele, mondta szuszogva, erőlködve.

Felkapaszkodtam s majdnem kicsúszott a lábam, alig bírta megtartani.
Csak óvatosan, határozottan, de óvatosan, akkor sikerülni fog.
Az öreg is összekulcsolta a két kezét és addig a felette álló béna a falat támasztotta.
Beleléptem, ez az fiam, csak menj...menj, ne állj meg.
Már az öreg vállán álltam, a béna következett, kapaszkodtam az olajos karjába, azt mondta neki csak egy keze ép, de azzal megmarkolja a másik csuklóját és húzd fel magad, sikerülni fog. Felette egy férfinak potyogtak a könnyei és rázta a sírás, hogy mi lesz vele.
Meg sem tudtam szólalni, a béna csuklócsontja a talpamba hasított.
Vártam két másodpercet, amíg összeszedem magam és elindultam. A síró férfi felsegített, felálltam reszketegen a béna vállára, de akkor már a kövér ember ordított. Sikított a fájdalomtól, a hasát összenyomta a fém. Próbálta magát elvonszolni valamilyen irányba, de uralkodnia kellett önmagán, mert ha elmozdul, akkor mindenki leesik.
A síró férfi csak hüppögött és könnyögött, hogy siessék.
Elviselhetetlen volt a kövér ember sikoltása, ahogy másodpercről másodpercre nyomta össze a fém, az öreg is jajongott, hogy nem bírja tovább hallgatni. Menekülőre fogtam, beleléptem az összekulcsolt kézbe és felkapaszkodtam a vállára.
Nagyon nehezen jött össze, ember feletti teljesítmény.
Alig bírtam egyensúlyba hozni magam, tapogattam a fémet, egyre magasabbra nyúltam, de semmi, csak fém.
Rémülten kiáltottam el magam, hogy nincs vége, ez nagyon magas, nem értem el a tetejét, lehet, hogy nem is létezik.
Akkorra már az öreg is sikoltott, a kövér meg csak csuklott, fulladozott, ordítani sem bírt, mert nem kapott levegőt.
Mindenkori vész hangot hallatott lenről, végünk van, pánik lett úrrá rajtuk, én is zokogtam, hogy ilyen nincs, hogy kerültem én ide, kapaszkodtam felfelé, de csak a fémet tapogattam a sötétben, olaj és fém a feketeségben. Alattam sikítás, embertelen hangok, a fém, ahogy nyomta össze az embereket, egy centit emelkedtem, majd még egyet, hevesen nyújtózkodtam felfelé, amíg a síró ember oldalt felemelte mindkét kezét és a talpamnál fogva felnyomott, a levegőbe emelt, de a fém fal már nagyon szoros volt, az olaj miatt még csúsztam, de éreztem, hogy egy perc és itt a vég.
Elértem, a mellkasomnál éles sarok, hideg, vastag fém, mint ha egy egész világ lenne a vállamon. Felhúztam magam, de nagyon lassan ment és, amennyire riasztott, annyira vissza is fogott az alattam lévő emberek fájdalmas kiáltása, ami már a végtelennek szólt.
Már a combomig felhúztam magam, de beszorult a lábam a fém összenyomta és nem bírtam elfordítani. Még húztam rajta egy centit, az összes erőmet bedobva, majd még egy picit és éreztem, hogy mindjárt feladom. A fém támfal nagyobb sebességre kapcsol, ropogott a csontom.
Utolsó nagy levegő, még egy kis erő és ha kell itt marad a két lábam. Az egyikkel sikeresen kimásztam, a másik beragadt. Minden erőmet összeszedve, ordítva, sikítva, levegőért kapkodva erőlködtem. Mindegy, még ha féllábú is leszek, de már megúsztam, sötét van.
Ez az Tamás, semmi baj, élsz...és ez a lényeg, a fél lábad odavan, de te megmenekültél, már kint vagy. Csak az van hátra, hogy levágja, csak azt kell kibírnod, amíg leszakítja a testedről.
Mint, mikor két hegy egymásnak feszül, s köztük egy szálla, roppan, reccsen védtelenül.
Kipréseli a fájdalom a levegőt a tüdőmből, pihegek, levegőért kapkodok, megfeszülök, a combomon vér serken, menthetetlen.
Ez már nem is fájdalom, azon túl vagyok, ez sokkal borzalmasabb, ez a saját tudatom, ez én vagyok. Ideje megszűnnöm, elillannom innen és itt hagynom a testem magára.
Érzem, hogy a lelkem minden szála, ami a testhez kötött lassan eloldódik, ezernyi masni enged el egyszerre, milliányi apró görcs, ami megkötözött, most kinyílik. Végtelen távolban egy tűszúrásnyi fény, zuhanok arra, egyre nagyobb iramban, felgyorsul körülöttem minden.
Sem fájdalom, sem félelem, csak esztelen gyors iram, képtelen vagyok követni, átadom magam, sikítva repülök az egyre nagyobb fény felé, ami nyílik és elvakít, a valóságtól elszakít. Zuhanok, végtelen mélység minden irányban, a fény, bántóan fehér, lassan növekszik, pulzál, szúr, vonz és fogva tart.

Mi lesz, ha átzuhanok rajta? Mi lesz, ha átszáguldok? Hová kerülök?

Egyre jobban pislákol, rebegett és remegett előttem, késhegynyire tágult, majd, mint a horizonton a felkelő nap fénye, lángolni kezdett vékony csíkban, s egyre nagyobb oszlopokban lobogott.

Tombolt a tűz, égetett és valami furcsa berregő hang kísérte, majd szünet és újra felberregett.

A berregő hang egyre zavaróbbá vált, tolakodó, nyugtalanító, taszító.

Majd egy távoli hang, ami szintén nagyon ismerős.

Ki az? Ki csengetett?

Kinyitottam a szemem, az ágy végén a vaskorlátba szorulva a lábam, élesen belevágott a bokámba, ahogy álmomban próbáltam kiszabadítani, hanyatt feküdtem s a nap pont az ágyamra tűzött. Elöntött a forróság. Még soha életemben nem volt, ilyen élményem s még soha nem nyitottam ki a szemem, ilyen végtelen lassú időben. Atomokra bontva kellett megélnem, időben kifejezhetetlen.

Apám hangja türelmetlenkedett, hogy valaki nézze már meg, csöngettek.

Anyám a konyhából kifordulva, megyek már, aztán csend, szünet.

Háló, tessék...

Ki?

Hja, gyertek be, nyitom.

Laciék azok, fordult anyám hátra a szoba irányába.

Mit akarnak ezek, ilyenkor, te hívtad őket ide?

Én ugyan nem, a hátam közepére se kellene.

Beszéltél velük telefonon? Kérdezte apám méltatlankodva...hátha azon buzdultak fel, oszt ide pofátlankodnak.

Nem, mióta itt voltak vacsorázni nem hívtam őket, fene se tudja, hogy miért jöttek.

Egy pillanatra felsejlett, hogy ki is vagyok, és hol, aztán bevillant az előbbi megfoghatatlan álom és egy másodperc töredékéig újra a zsigereimbe hatolt a jeges félelem, majd kinyitottam a szemem. Próbáltam felidézni, hogy mit álmodtam, de csak az érzet maradt meg, képfoszlányok és a félelem.

Mennyit aludhattam?

Ez a fű tényleg elég fura, hallottam már többször, hogy természetnek különleges növényeket, de nem találkoztam még szemtől-szembe vele. Most megtörtént, bele sem merek gondolni, hogy mi történik, ha többet szívok belőle. Úgy tartják, hogy a fű a lélek kihangosítója. Csak felerősíti, rá zoomol a lélekben zajló eseményekre. Centiről-centire átjárja és kipakolja, mint egy padláson talált doboz tartalmát.

Laciék...he-he, ez jó mókának ígérkezik, erre szívni kell, jobb mint5 a szilveszteri rádiókabaré.

Régen a gimiben volt egy nyilvános fegyelmi tárgyalás.

Bár mindig magányos farkas voltam, egyedül szívtam, hogy ne kerüljek bajba, de akkor belebotlottam a klotyóban két haveromra. Tudtam róluk, hogy szívnak, mint a bögöly a tetemen, most is akkora prizma szemük volt, mint szitakötőnek. Kuncogtak, köhögve röhögtek, vörösödtek az egyik fülkében.

Jöttömre magukra húzták az ajtót és fuldokolva röhögtek.

Aztán résnyire kinyitották, megláttak és mutatták a dzsankát, hogy kérsz...???

Ez nagy vízválasztó, mert ezen sok múlik.

Most elválik a szar a májtól.

Vagy nemet mondok és, akkor joggal feltételezhetik, hogy egyben beáruolom őket, vagy elmondom másnak és majd az köpi be őket.

Vagy színt vallok, hogy én sem vagyok különb, a bizalmukba fogadnak és menthetetlen vagyok. Ezen túl állandóan velük kell lógnom, tudnom a dolgaikról, ha nincs mit szívniuk a nyakamra járnak.

Mielőtt bármit mondhattam volna, ők nagy őszinteségi rohammal zuhantak a kútba.

Izé...tudod, csak a fegyelmi tárgyalásra szívunk, így sokkal élvezhetőbb a műsor.

A piszoár felé fordulva mögém intettem, hogy kösz nem élek vele, de ti csak nyugodtan, köztünk marad.

Aztán eszembe jutott, hogy nem is rossz ötlet, a fegyelmi tárgyalás nagyképernyőn, premier plánban, térhatásban, személyre szólóan, kiélvezve minden másodpercét többször.

Volt saját szívó helyem, egy eldugott lépcső, ami a gyaksi műhely padlására vezet. Fent a tornaterem régi, poros bútorai. Még soha nem látott senki, ha untam az órát kikéredzkedtem vécére, majd beszívtam, mint a lapostetű. Utána úgy mentem vissza az osztályterembe, mint ha egy film volna és én lennék a főszereplő, az élet csak statiszta.

Soha nem vettem észre semmit.

A fegyelmi tárgyalásig még egy félóra, van idő bőven beszívni.

Elsétáltam a folyosón az épület végéig, szemrevételeztem a lépcsőt és az ajtót, minden a megszokott rendben, érintetlen. A padlás ajtajának kilincsére mindig egy apró papírfecnit raktam, épp csak megnyálaztam, rányomtam.

Mióta felfedeztem ezt a magányos zugot, még nem járt fent senki, a papír fecni érintetlen maradt. Megvártam, amíg bevonul a tárgyalóba mindenki és elnéptelenedik a folyosó. Beszívni elég 5 perc, annyi sem kell.

Azonnal úgy sem kezdik el, bemutatják a bizottságot, ismertetik a tényállást, majd meghozzák az ítéletet. Unalmas és lapos, de egy gimnázium életében, ahol szinte nem történik semmi, felér egy kacsa magazinnal.

A papírfecni a helyén, benyitottam, a bútortorlasz mögött volt egy szék, aminek szövet volt az ülőtámláján, azt már rég kiporoltam, ügyelve, hogy máshoz ne érjek.

Mindig arra ültem, ha bármin ott marad a kezem nyoma, sérül a megült porréteg, az kész lebukás. Leültem a székre, a pipa szűrőjére helyeztem egy lecsípett bogot, ami számításaim szerint kitart a tárgyalás végéig.

Két slukkkal leszívtam és leguggoltam nagy lélegzetvételt visszatartva a tüdőmbe, ezzel beleprésselve a hatóanyagot a véráramba. Ilyenkor azonnal hatni szokott, igyekezni kell elhagyni a helyszínt, mert kérdésekre, ilyenkor már nem szívesen válaszol az ember.

Még mindig nem fújtam ki a levegőt, visszatartva felálltam, behúztam az ajtót, ügyelve, hogy a rég felrakott papír fecnihez ne érjek. A lépcső alján fújtam ki a tüdőmet, füst már nem jött ki, végtelen hosszú időnek tűnt, mire megtelt a tüdőm újra oxigénnel, helyben vagyunk, megérkeztem, ez már ütött.

Beosontam a terembe hangtalanul, igyekeztem nem felhívni magamra a figyelmet, kerestem egy széket, és magam alá húztam a lábam. Épp ismertették, hogy mi miatt gyűltünk itt össze, miért van szükség a tárgyalásra, hogy elejét vegyék a bolti lopásoknak.

A srácot nem ismertem, egy külön széken ült, láthatóan jól viselte, nem zavartatta magát, nem is volt fölényes, inkább közönyös, mint akinek minden mindegy, nem oszt, nem szoroz, hogy milyen ítéletet hoztok.

Van egy hallgatóságos megállapodásunk a szomszédos ABC-vel, hogy ők értesítik az iskolát, s addig nem engedik el a tetten ért tanulót, amíg az osztályfőnök érte nem megy, ugyanakkor nem értesítik a rendőrséget sem, mondta a fegyelmi bizottság elnöke. Majd így folytatta, ezzel jobban jár a diák, mert nincs a dologból ügy, meg az iskola neve sem keveredik hírbe. A tanulót kényszerrel, jogszerűtlenül tartják mindaddig a boltban, amíg érte nem megy valaki, ez ellen panasszal élhet, de a saját maga védelmében jobb, ha nem teszi meg.

A sorozatos dohány és szeszes ital lopások megelőzésére a testület az ABC vezetőségével közösen kidolgozott egy tervet...

Már rég nem ott jártam, behúzódtam egy lyukba, a hangok messziről hatottak, nem hozzám szóltak, a mennyezeten lévő árnyékok vonzottak, önálló életet éltek, egy másik világ, szinkron történet, én adtam nekik életet. Az alatta meghúzódó világ fegyelmi tárgyalása, csak altatódal, nem jelent semmit a világegyetem történetében. Mi egy bolti lopás galaxisok elpusztulásához képest, a következő másodpercben az egész föld csak porhalmaz az űrben. Kit érdekelnek a hatalmak és tekintélyek, meg felhalmozott tudás és vagyon, nézd csak az üres világuárt, ahogy a porszemek.

Egyéni érdekek egymásnak feszülnek, egyik pillanatban még csecsszopó, a következőben már hitet ad, az ezeréves álom, tömegeket mozgat, aztán újra por lesz.

Milliárdnyi évek sokszor, az eleje nem létezett, vége sosem lesz, én meg itt ülök és figyelem a mennyezeten az árnyat, ahogy fénybe mártja magát, s végleg elveszíti alakját.

Az alatta meghúzódó hangok, valakit meg akarnak nyilvánosan szégyeníteni, majd jön a nagy világűr és beleszürcsöl, iszik egy kortyot. A szégyen és a testület tekintélye lefolyik a gyomrába, megemészti, eggyé válik, masszává csúszik, szarni bele, ősrobbanás, az élet, olyan, mint...és egyébként is, annyi talány.

Már volt erre sok nagy mondás, megállapítás és idézet, hogy az élet mi.

Megnyugtató, hogy mind meghalt, eltemették a szálnalmas és dicső életével együtt, darabig fénylett, mint szentjánosbogár, kicsit cirkált, megvilágította a környezetét, oszt szia.

Újabb árnyak bontakoznak ki a mennyezeten, hatalmasodnak, a terem felhördül alatta, hogy húúú, most mi lesz, mindenki feszülten vár, most mondják ki az ítéletet, vagy pokolra vele?

A testület a mindenható szerepét ölti magára, mellén hatalmas piros hímzés, tízből csak egy: „NE LOPJ!!!”

Hisz nem mindig lopott, a föld forog és egyszer csak jött egy nap, ami felkelt és úgy hozta. Szokták mondani, hogy a fű a lélek nagyítója, lehet csak beszívott, és a lelkében lévő bűnt kihangosította, aztán a nap lement, vagy mindig is sötét volt.

Az ember, mióta ember nem javul, hiábavaló próbálkozás, de azért igyekeznek.

A lift drótkötelei megfeszültek, Laci és neje Aranka bepréselődtek, miközben felfelé tartottak, egy égi ujj a lift húrján megpendített egy akkordot, vagy ez még a fű utóhatása, visszhangos volt, aláfestésnek Laci zúgolódott. Teli tüdőből, felháborodva, be nem állt a szája.

Amíg felértek, megtömtem a pipámat, veszélyes cucc, nem tudni mi lesz a kimenetele, ha nagy veszélyben vagyok, ki sem megyek.

Mindjárt megáll a lift és kiszállnak, az idő még lassabb a kelleténél, jobban szűröm, észlelem a történéseket.

Csak koncentrálni nem tudok, megjelenik a gondolat, utat tör magának, nyomában hullámok s mire a végére érnék, csak üres vízfelszín van, ahol az elébb egy gondolat volt, most csendes, nyugodt víztömeg. Folyamatos radír alatt vagyok, valaki megtiltotta, hogy elraktározzam a gondolataimat, gondolni gondolhatok, nem maradhat meg.

Hiába tekintek vissza, üres termék, frissen festett ajtók, sehol egy névtábla, nincs igazgatói szoba, hogy tessék várni, mert a bent lévő gondolat fontosabb, nem zavarhatja meg.

Nemrég a házunk előtt találtam egy cd lemezt, valaki elejthette. Másolt, világoskék TDK cd, valami punk zene, erőszakos, lendületes, legszívesebben egyenként, alaposan pofán verné az egész emberiséget.

Pont, ilyen hangulatban voltam, beraktam a hifibe, félhangosra, hogy ha kimegyek majd, halljam, de ne legyen zavaró.

Letörtem egy észrevét titkos, óvatos darabkát a fűszeres bogból, finom gombás illata volt, csípős és édes. A gyorszáras tasakot elrejtettem, a letört adagot a pipaszűrőre helyeztem, s kiraktam az ablakba, vártam. A punkok a falat karmolták, béreltek egy légkalapácsot és belefogtak az orrtisztításba, hogy mindenkiből kiverjék a taknyot.

Laci fordult ki elsőnek a liftből, nem kellett nézmem, hogy lássam féloldalasan, mert nem fér ki a hasától. Nyomában Aranka szuszog, jóféle nép, azt is megeszik, amit nem szeretnek. Kibaszott sáskák. Bármivel kínálhatod őket, csak legyen benne zsír, aztán ha jól lakott nekiáll höhögni, meg sűrűn egymásra néznek, ...hogy nem igaz?

Anyám a nyitott ajtóban képmutat, sűrűn hálálkodik, hogy jaj de jó, hogy látlak benneteket, még jó, hogy közben punk zene szól, így elveszi az élet.

Gyertek, kerüljetez beljebb, szélesre tárja az ajtót, Laci tolja be a nyomorult testszagát, árad a pórusaiból a hedonizmus, a semmi nem számít, csak adj fogaim közé csirkecombot s leöblítem sörrel.

Aranka zendített rá még kívül, elnyújtva, sápítózva, gyászos hangon, hogy hjáááj, ha tudnád mi történt...kevés hatásszünet után Lacitól egy megtámasztó sóhaj, ideje lenne szívni is, mert lemaradok a javáról.

Anyám ujja sürgetően kopog az ajtón, hogy Tamás fiam, itt vannak Lacibátyádék, gyere ki...

Rögtön, csak felöltözöm, megyek azonnal, erre úgysem tud mondani senki semmit, Laciék meg páros lábbal leszarják, hogy kimegyek vagy sem.

Lehalkítottam a zenét, a kelleténél nagyobb zajjal nyitottam ki a szekrényem ajtaját, hogy anyám is hallja öltözöm.

Majd picit visszahangosítottam, néhány ruhát a székre dobtam, s vigyorogva ültem az ablak mellé, elhúztam a függönyt.

A punkok éppen dózerolták az emberiség maradványát a szemétdombra, és zászlót tűztek a hajóhídra.

Öngyújtóm lobban, szikrát hány, egy nagy slukk. A bogra ráraktam a megnyálazott ujjam, hogy ne parácsoljon tovább. Ezt már szeretem, megint helyben vagyunk, Tamáskám romlott vagy, penészes, rothad a lelked. Egyszer kiderül rólad, mindenki megtudja, leemelik a fedőt a fazékról, és ott fogsz csücsülni az alján, nem tudsz majd sarokba húzódni.

Megkongatják az oldalát kanállal, a füleidre tapasztod a kezed, mert elviselhetetlen lesz, ahogy besút a nap és kivonszolnak a fényre.

Gyere csak ki Tamáskám, na gyere csak ide, mutasd az arcot, de nagyot nőttél.

Aranka vastag, bűzös, rúzsod ajka cuppant az arcomon, ösztönösen kaptam volna el a fejem előle, ez irtózatos, de túrnöm kell. A punkok meg biztatnak, hogy rúgj bele, kotródjon ki a lakásból, menjen vissza az ólba, hiába öltözött ki, látom, hogy egy disznó.

Laci nyújtja a kezét, szőrös, oda sem nézek, kerülöm a pillantását, csak egy pillanatra léptem ki, nyúlok a hűtőbe hideg ásványvízért, kiégtem.

Fél pillantással látom, ahogy apám kászálódik fel az ágyból, az újságja félredobva, a szobaajtó behajtva, függöny behúzva, a résen át, csak egy pillanat és egy sóhaj.

Apámnak nem tetszik, legalább nem velem van elfoglalva. Engem csak a jéghideg ásványvíz.

Markolom az üveget, pára csapódik ki a bőrömn, a punkok intenek, hogy ők is kérnek, hiába meleg van.

Még két lépés az ajtóm, a hideg üveg tapintása erőt ad, hogy elviseljem a következő lépést, ez ultra. Olyan szinten lassult be körülöttem minden, hogy soha nem telik el a léptem, még mindig itt vagyok, kinyújtottam a karom a kilincsért. Szeretném a vizet a torkomba önteni, vagy mosdani, az arcomra folytatni, de ez még nagyon távoli. Bár itt is ihatnék, semmi sem szab gátat, akár most is belekortyolhatnék, mielőtt a szobába érnék.

De, mit gondolna anyám, apám pont kilépne. Na és?

Tilos vizet inni előszobában?

Nem, azt nem tilos, de kérdezni fognak valamit és nem akarok válaszolni.

ÉN is kérdeztem valamit és válaszoltál rá.

Hja igen, egész jól elbeszélgetek magammal, de itt biztonságban vagyok, te már tudod, hogy mit csinálok, előtted nem titok.

Akkor kínáld meg apádat, hátha beül veled a szobába, elszív egy slukkot és utána mindent megért azonnal, dehogy fog kérdezni, csak néz majd, mint a légy....

He-he ezen jót röhögtem, még, hogy apám beszívva.

Egyetlen probléma van ezzel, halálra ijedne, kórházba vitetné magát agyátültetésre.

Meg az is gond, hogy még mindig kívül vagyok, nyakig mézben közlekedni nehéz.

Ólomsúlyú idő, minden töredék másodperc figyelemért kiált, mindet meg kell hallgatni.

Óvónéni, óvónéni, tessék csak figyelni!!! A másodpercek sürgetően teszik fel a kezüket, és ezer részre szakadnak, mielőtt az egyik megszólalna, ködszítává válik, és minden egyes alkotó eleméről tudnom kell. Az idő a bőrömet szítálja, pixelenként haladok előre, sose lesz vége.

Jó cucc ez, teljesen szétszakadtam, azt sem tudom, ki vagyok, és mit keresek itt, hülye egy érzés, totális amnézia. Bevág a tudatomba, egy darabig fogva tart, majd ha minden

információt kiszívott, akkor elszalad. A tudatom repedezett falán enyhe szivárgás, ez én vagyok, lassan beszivárgok magamba, csörgedezek a falon, valami összegyűlik az alján. Punkok is elvesztették az önkontrollt, ez nem is zene, pusztán erőszak és düh. Pár centi összegyűlt belőlem az alján, de megint jön a... idejében kaptam el a kilincset. Késő, azt sem tudtam hova lépek be és ki az, aki oda belép. Minden idegen volt, csak az emlék, a vonzás, hogy jó lenne valami kapaszkodó, valami kedves dolog, ami emlékeztet magamra. Csak a vágy érzése erősödött fel, hogy tudjam, ki vagyok. Hopp, megint elloptak, elszaladt velem az idő, nem tudtam védekezni.

Az időfelszínre feküdtem és odaúsztam a fotelba, hátradőltem s a punkok cementet keverték, sódert adtak hozzá, a konyhából beton bácsi és beton néni, bebetonozott hangja tompán, kérlelően sipogott, hogy ne keményítsd meg a szíved.

Meg sem tudtam mozdulni, pedig tervbe volt véve, hogy az ásványvizes palackot a számhoz emelem, jelen pillanatban ez nem kivitelezhető. Nem hagyták jóvá a tervet, újra kell dolgozni, kell egy szakértő, aki levezényli a mozdulatot.

Én addig itt várok, mint egy király, aki érte küldetett.

A zenével van a baj, soha nem hallgattam punk zenét, nem az én műfajom, ezek türelmetlenek és annyira nyomulnak, annyira szeretnének valakit álcsúcson vágni, nem illik a szobámba, nem megy ez a bútorokhoz.

Egy hideg korty víz, egy a tenyérbe, az arcomon szédörzsöltem és rányomtam a stopra.

A zene, ahogy leállt, mint ha kötelek oldódtak volna el, szabaddá váltam.

Határozatlanul beletúrtam a lemezekbe, szinte mindegy mi szól, csak valami kerüljön a lelkembe, okozzon, legyen rám hatással, nyugtasson meg, pihentessen, legyen a társam, vagy szedjük réten, mint régen...

Fekete, arany betűkkel, egyszer hallgattam, ezt most nem, pedig díszes.

Bordó, a monoteizmus tornya, megvan MP3 lejátszón is, sokat tekertem rá kerékpáron, most ezt sem, vagy nagyon idegen, vagy nagyon ismerős, egyikre sem vágyom, ide most én keltek.

Kék és világoskék, mutatják, hogy vastag arany, luxus jacht és csajok fenekét, ez nekik már kijutott, de itt meg is rekedtek. Könnyed zene, tényleg vakációra való, de én most bajban vagyok.

Néhány lemez éle átgurult az ujjaim alatt anélkül, hogy láttam volna, vagy bármi is eszembe jutott, semmi indok, hogy miért vetem el.

Lehet nem is zenére van szükségem, anélkül meg nem megy.

Azt sem tudom, mit akarok, vagy hogy akarok e egyáltalán.

Még néhány lemez, szép zöld, cinikusan szívnak a borítón, a joint az élet, persze csak a fotó kedvéért, amúgy ők is csak sima zenészek, s lapítanak, mint szar a fűben. Ha elkapják, sítire vágják őt is, hazugság, mert engem meg biztatnak, hogy szívjak..., nem kell, pedig vannak benne jó effektek.

Lila és fekete, szélén fekete, sok benne az ének, hülye, szenvedő női hangok, rühellem, ha tele van énekkel, főleg, hogy értem és a zenéhez semmi köze.

Nahhh, ez meg a barna borítójával, ölében az élet, azt hiszi dj. Lett és mindjárt, olyat tud, amit előtte ezerszer nem játszottak le, hihetetlen lapos és sivár, ötletlen zene, nem is tudom miért vettem meg.

Mielőtt kiválasztom a zenét, nem ártana megint szívni egy kicsit.

Nahhh, ez meg a másik idiot dj. Az apja lemezei között megtalálta a Pink Floyd-ot, kibérelt egy olcsó stúdiót, beszívott, mint a lapostetű és a felismerhetetlenségig tönkretette azt a jó lemezt, ez lenne az Ő zenéje, televágva torz effektekkel.

Báhhh, tényleg szívni kell, nem bírom elviselni magam.

Ez meg magyar, ezeket ki nem állhatom, valami lepukkant balatoni diszkóból szaladt ki, erőltetett jókedvvel énekel egy hibbant csaj. Írtak egy használt dalt a szerelemről, mindjárt bepisilek a boldogságtól, idegesítő, azt hiszik, hogy eltelt több ezer év után jönnek Ők, és majd valamit színeznék a zenei palettán, lehet ki is dobom végleg.

Egy utolsó slukk, egy vezérfonal, mert már eléggé be vagyok szakadva.

Remeg a kezem, pánikban vagyok, nem tudatos, csak úgy jött, szapora szívverés, mindjárt vége. A vér a hajszálereimbe préselődik, az ujjbegyem zsibbadni kezd, hideg verítékben úszik a homlokom, egy szúnyog velem szemben a falom. Úgy ül ott, mint ha a szoba tartozéka lenne, mint ha leltárban lenne. Szekrényben egy lista, ha valaki belép, tudja hogy hol van. Térkép, hogy Tamáska ott szív az ablaknál, előtte asztal, és egyéb IKEA bútorok, no meg egy szúnyog.

OK, ez megvan, kipipálja mindet, vet rám egy futó, de annál érdektelenebb pillantást.

Majd kimegy, becsukja az ajtót.

Itt maradunk ketten, én és a szúnyog, ebben a kietlen világban, csak én tudnék az Ő hasznára lenni, ha engedném szívni a vérem.

Össze is barátkozhatnánk, jó lenne bevilágítani egymás gondját, megosztaná velem, hátha segíthetek neki, esetleg egy csepp vért ha adnék, csak máma, drága tesókám, há ez van, vérszívó vagyok.

Nekiáll kunyorogni, jaj dehogy, betűk hullnak ki a szavakból, nem találok az eredetit.

Vért! Egyre jobban követelődzik...

Járatja a bőrömön a szívócsövét, alkalmas helyet keres, bal kézzel megtalálom a lemezt és berakom.

Play, aztán várok, jobb kezemen hagyom, hogy nyugtot találjon.

A zene egyáltalán nem ismerős, épp ellenkezőleg, új, de pont erről a pillanatról szól, erről a folyamatról. Hallgattam én már ezt, de akkor más volt, másról szólt. Most képes felütni minden pillanatot és megtámasztani egy effektel.

A szúnyog nevében csont van (E, F, G, H, Ö).

Szívócsöve a bőröm alá hatolt és véralvadástgátlót préselt az elért erekbe, érzem, ahogy irritál, és közben röhög rajtam.

Mi az, hogy csont van?

Válaszra várok, de nem türelmetlenkedem, hagyom, hogy befejezze.

Kedves kis fej, tor, potroh, a potroha egyre nagyobb, friss vérrel telik meg, nem érzem hiányát, neki meg pont jól jön.

A halk zene kitágítja a teret, nyúlik a szobám fala, a nap is visszahúzódik, meglegbben a függöny és kifújom a levegőt, tőlem lehet bármi, most már nem érdekel. Megadom magam, nem próbálok megfelelni, igyekezni.

Lerázom a kezemről a szúnyogot is, elég volt belőle, kicsit ellenkezik.

Aztán fut ki előre a táblához, hogy tanéni megvan, tanéni én tudom, még van benne igyekezet és őszintén nyomja.

Vérrel írja a táblára, serceg a kréta...

A szúnyog nevében csönd van (E, F, G, H, Ö).

Ez most mi? Ez teljesen értelmetlen.

Erre hányast adjak? Felkészületlen, de legalább akar.

Szorgalomból izé...

Nem válaszol, tényleg csönd van.

Bennem van a hiba, mindenre választ várok, pedig nyitva hagyott kérdések nélkül sosem állna össze a több ismeretlenes egyetlen.

Megint ez van, össze szavakat a keverem...szünet, az idő még mindig méz, de már visszafelé folyik. Jól esne egy korty víz, az asztalon porosodik, olyan rég ittam belőle.

Elnehezült a lábam, kába vagyok, áhhh, a levegővétel is nagy tehertétel, hosszan sóhajtok és egy másodperc erejéig kitisztulok, feldob a mocsár, épp csak kipillantok, de most legalább érzem. Bánom, hogy beszívtam, nem tudom vissza csinálni, ezt túl kell élni, jöhet bármi.

Jobbra fordítom a fejem, a nap felé, éppen nyugszik, de még melegít, kis ideig belebámulok. Mikor tejfehérré vált minden és elöntötte a forróság az arcomat, még belekortyoltam a vízbe és megpróbáltam határozott mozdulatokat színlelve kimenni a fürdőszobába.

Jobban megy, mint az előbb, vagy csak elfelejtettem, hogy kell járni. Mindegy, megtanulom újra, minden szem felém, de mielőtt kérdezhetnének, eltűnök a fürdőszoba ajtaja mögött, és magamra húzom az ajtót.

Tenyerembe engedem a hideg vizet és az arcbőröm pórusaiba préselem, belenézek a tükörbe, túlnézek a fejemen, a szememen keresztül. Játszadózok az örülettel, egy másodperc alatt megtalál és összegörnyedek, mint ha valaki ütni készülne. Megsuhintott rendesen.

Újra a tükörbe nézek, felveszem a kesztyűt, most is üres tekintet bámul vissza rám, hát persze, mert nem a tükörben vagyok.

Ennek gyorsan véget kell vetni, vagy szétcsapatni szpíddel, utána kimenni és vigyorogni rájuk. Jó kis meccset játszanék a színpadomon, és közben színlelnem kell, hogy minden rendben.

Figyeljetek rám apa és anya! Rendben vagyok, nincs itt semmi gond.

Tudjuk fiam, kész vagy, akár a gombelem.

Nahhh, most nem lenne jó kimenni. Mosdok tovább, mert ha csak a vizet folytatom, azt hiszik hülye vagyok és mindjárt kapok valami kérdést.

Tamás! Hallod Tamás?

Miért folytatod a vizet, ha nem mosakszol?

Mit mondjak?

Inkább mosdok, prüszkölök a vízben, hogy hallja.

Anya minden rendben, készítek egy tesztlapot.

Tudom, hogy Laciékkal vannak most elfoglalva, de azért figyel minden apró kis neszre és levágja, ha valami nem stimmel.

Basszus, állandóan szerepet játszok.

Vagy csak beképzelem magamnak, paranoid gondolatok?

Mindegy, nem kockáztatok, a hideg víz jót tett.

Tuti, hogy hallgatózzik.

Mosolyogva lépek ki, feléjük intek, hogy még egy pillanat türelmet.

Ránézek az órára, alig 5 perc telt el.

Ez szörnyű.

Össze kell szednem magam, színpadra.

Kéne valami indok, hogy bent maradjak.

Jól jönne egy telefonhívás, de ki? Soha nem hív senki, én is csak a fűvészcsávót.

Uhhh, tényleg, benne vagyok a híváslistájában.

Ma pont elkapják, megnézik a számokat hónapokra visszamenőleg.

Mindjárt kopognak az ajtón, anyám kinyitja és értetlenül áll ott.

Tud róla, hogy a Tamás nevű fia kábítószeret rendelt?

Napra pontosan megmondják, meg a helyet, bemért telefonom alapján.

Látja? Itt meg itt? Egy tette kész kábítószer-kereső kutya lohol a szobámba, s már csahol is, várja a jutalmat.

Anyám összezsapja a tenyerét, te szent ég, sosem gondoltam volna.

Fiam mit csináltál? Tamás! Válaszoljál az ég szerelmére!

Hát így neveltünk téged? Erre tanítottunk?

Most mondd meg miért kábítószerreztél?

Áhhh, dehogy, ez szóba sem jöhet, vagy csak bután, lustán nyugtatgatom magam.

Hisz a fél ország úgy szív, mint a szúnyog, oda vannak csontulva hallgatólagosan, mindenki csöndben, pisszenés nélkül, a levegőt visszatartva.

Nincs kapacitás minden hülyét felderíteni, nahhh meg ha megtalálnak, akkor mi van? Hová visznek? Mit fognak mondani, hogy ne szívjak?

Jaj ne már, én meg megígérem.

Jó, rendben rendőr bácsi, hazamegyek, jó leszek, soha többet nem szívok.

Elhiszi?

Dehogy.

Hazaérek s első dolgom lesz betépni, ha másért nem azért, hogy röhögjek.

Ez van, ez a szívás dolog csak rám tartozik, hagyjanak békén.

Ki sem mozdulok a szobámból.

Hja, hogy szabályozni akarjátok.

Jó lenne, ha nem szívna senki, és különben is, legyen minden ember jó. Háborúk és földrengések se legyenek, árvizek sem, sem semmi más, ami szabálytalan.

Senki ne öljön meg senkit, ne lopjon, ne vessen szemet más vagyonára.

Az állatok se bántsák az embert, senkit ne harapjanak meg.

Ilyen hülye világ csak a Jehova tanúinál van, úgyhogy inkább szívok, az teljesen rendben van.

Oké rendőr bácsi?

Aztán tegye, ahová akarja, ha gondja van, tudja mi a dolga.

Vagy vegyen a kezébe Bibliát.

Pfúúú, teljesen szét vagyok esve.

Reszket a lábam, ez nem jó jel.

Éhes is vagyok, üres a gyomrom.

De itt vannak ezek a tulkok, előttük nem teszem ki anyámat, hogy ételt adjon, mert vérszemet kapnak, s kieszik a hűtőt.

Felállok, veszek egy nagy levegőt, vagy inkább még egyet, színpadra, függöny...

Aranka és Laci a konyhaasztalnál ülnek, izgatottak, mint akinek a háza ég. Laci a hájas ujjával dobol, lába az asztal alatt idegesen ugrál. Nem tudom, mi vitte rá őket, hogy idejöjjenek anyámékhöz kölcsönt kérni. Már bentről lehetett hallani, hogy hápognak. Anyám az egyetlen épelméjű rokonuk, nem tudnak máshoz menni. Aranka kezdte a sápirozást, biztos féltő gonddal begyakorolták előtte, mert Laci is sűrűn bólogatott, hogy bizony nagy a baj, és most számítanak rá, hogy anyám kisegíti őket pénzzel.

Nem kérnének ők tulajdonképpen, meg máskor nem is lenne rá szükség, de most tényleg nagy bajba kerültek. Apám is felfigyelt a ricsajra, alakja betöltötte a konyhaajtót, feszülten figyelt, mint a sas, aki időben lecsap áldozatára, Ő majd kézben tartja a dolgokat. Aranka sipítózása egy kis időre alább hagyott apám jöttére, de ahogy a disznóképű férje Laci kicsit megbiztatta, hogy mondjad csak Arankám, nem titok, hadd tudjanak róla. Hangja vádló és sürgető volt, mint ha mi is okolhatóak lennénk a helyzetükért. Bízam apámban, hogy nem hagyja annyiba a dolgot. Aranka lelke csak sipogott, hogy a hűtő, a mosógép, a tv, mind egyszerre ment tönkre...próbált közben könnyet csalni a szemébe, a kellékes hagymáért szaladt, a közönség ebből semmit sem vett észre.

Nagy potrohát az asztal alá igazgatta, feszült rajta a virágmintás otthonka s nehezen vette a levegőt, meg kicsit szipogott, hogy most mondd meg, hááát kihez menjünk?? Kihez fordulhatnánk? A szeme sikeresen bepirosodott, győzelem, anyámat teljesen meghatották.

Laci nem bízta a véletlenre, kontrázott, érezte, hogy most kell erősíteni a mezőnyt, sűrűn egyetértett és felháborodottan tárta szét a kezét. Micsoda világ, nincs egy barát, embert nem találni, ilyenkor.

Rítt a szája, ahogy kell, meg kell hagyni, bedobta magát.

De én láttam előre, kiszámítottam és átláttam, csak ők még nem tudják, hogy mire gondol apám. Éreztem a kemény jellemének, fegyelmezett tartásának a jelenlétét, hogy mindjárt beavatkozik, csak hagyja őket egy darabig, mint a horgász. Hadd higgye a hal, hogy szabadulhat.

Anyám még kicsit elsápadt és együtt érzően sopánkodott, nem szabad őt velük egyedül hagyni, mert elérzékenyül. Ezek visszaélnék a rokoni viszonyal.
Aranka folytatta volna és épp belefogott a nagyjelenetbe, mikor apám leintette.

Hagyd Arankám, ne is folytasd, elhisszük, hogy nagy bajba kerültetek, nem kell bizonygatni, velünk is megesett már, ilyesmi.

Aranka majdnem felugrott s éles hangon fogott volna bele, hogy az mind semmi ahhoz képest, amin...

Apám megint intett neki, ami azt jelentette, hogy csönd.

Itt van egy férfi a házban, nem olyan tohonya, mint a férje Laci.

Aztán apám a Lacihoz fordult.

Megmondom őszintén, még ha nem is fog tetszeni.

Nem fogjátok tudni visszafizetni...

Kis hatásszünet közben Aranka megint felugrott volna, de apám rá se nézve, ismét leintette.

Nézd Lacikám, nekünk sincs pénzünk, ami kevés van, az tartalék.

Valamint..., aztán megint hosszú hatásszünet következett.

Mi sosem ugráltunk kölcsönért senkihez, akármekkora baj volt, te arról nem hallottál.

Megoldottuk magunk, ez meg nem akkora baj, hogy a lábadat vágják s holnap meg nem tudsz járni.

Laci pisszenni sem mert, Arankának izzott a vére és üvöltött volna, hogy apámat, de inkább anyámat lehordja. Tombolt belülről, robbanni készült, de apám jelenléte visszafogta.

Lacikám! Azt is tudom, hogy kirúgtak a munkahelyedről!

Ez hatott, fagyossá vált a légkör.

Mégis csak Aranka szólalt meg először, hangja megtörten szórta be a konyhát.

Ezt igazán nem képzeltük rólatok, hogy így bántok velünk, nem elég nekünk ez a nagy baj, még ti is...

Mit mi is? Kérdezte ridegen apám, hangjában csöppnyi érzékenységnek sem volt nyoma.

Igyekezett úgy beszélni, hogy kényelmetlenül érezzék magukat.

Hááát, még ti is így bántok velünk..., sziszegte Aranka.

Anyám apám háta mögé húzódva pislogott, ki sem mert nézni, nehogy felelősségre vonják.

Aranka! Nincs mit szépíteni a történeten. Az rendben van, hogy idejöttök kérni, mert hova mennétek máshova.

De azon a tényen nem lehet változtatni, hogy azt a pénzt mi sosem fogjuk viszont látni.

Laci ingatta a fejét, hogy nem így van, mert Ő megy munkát keresni, nem hagyja annyiban.

Aztán apám gyorsan vázolta neki, hogy ugye tisztában vagy a koroddal és a képességeiddel?

Pár hónapig elvegetálsz a munkanélküli segélyből, aztán így közel az ötvenhez biztos kapkodni fognak utánad.

Nem én tehetek róla, hogy így alakult, nézett kétségbeesve apámra Laci, szemében egy őszinte könnycsepp. Ez már nem színészet, tényleg kicsordult, a kellékes oson vissza a raktárba a hagymával.

Apám még mindig fegyelmezetten sorolta nekik a lehetőségeket.

Tévé nélkül megvagytok, közben Aranka szeme nagyot villant, szemében másodpercek alatt lefutott az összes sorozat, amit eddig látott.

A hűtő az rendben van, folytatta apám. Arra tényleg szükség van, tudunk is adni egyet, lent van a pincében, teljesen üzemképes.

Mosni meg lehet kézzel is egy darabig, nem igaz Arankám? Fogta kérdőre az asszonyt apám.

Az meg rögtön sápítózott, hogy is ne, mit szólnak a szomszédok, majd lejárok a patakra mángorlófával?

Áhhh, hogyisne, öreg vagyok én már ahhoz, nem bírja az én kezem, nézd csak meg és mutatta a vastag ereket a karján.

Ezek nem ismernek más hangfekvést, hápogás és vádaskodás, felelősségre vonás.

Azt hitték idejönnek, felmarkolnak egy halom pénzt és már mennek is a boltba s csillog a szemük a sok új holmi láttán?

Elment a maradék eszük?

Melyik kis disznó agyában bukkant fel először a gondolat?

Anyám megmozdult a hűtő felé, majdnem kilépett apám mögül, hogy megnézzze, mivel tudja őket megkínálni. Hiába, ha apám fél kezével nem tartja vissza, kiszalad belőle a kötelességtudat.

Utána már késő, nincs vissza út, habzsi-dőzsi.

Ezek elé le lehet tenni egy betonvályút, és lehet beleönteni sorban a hűtő tartalmát.

Irgalmatlanul felfalnak mindent, persze azt is, köszönik, jöhet, az még befér, kis büffenet, pillanat türelmet, felnyög, vigyorog kínosan, hogy sikerült neki helyet készíteni aztán a mocskos pofájához emeli a kanalat, szürcsöl.

Áááááhhh, undorodom tőlük.

Még mindig apám beszél, tárgyilagos, azon van, hogy elüldözze őket a háztól végleg.

Nem kíméli, nem bántólag támad, csak túlon túl őszinte és igaz, amit mond.

Laci megsemmisülve, Aranka még szeretne visszavágni dacosan, mozdulni sem tud, arra vár, hogy apám szóljon rá.

Megdermedt a levegő, nincs más téma, amit kedélyesen elcseverésznének. Nincs a semmit mondó, hogy van a fiad...várnak csendben.

Laci maga elé néz az asztalra, ujjai már megnyugodtak, a lába sem jár, kegyelemdöfésre vár.

Aranka dühös, a szemét forgatja, anyámat keresi, hogy beleszúrjon egy pillantást, fájjon neki.

Apám még gondolkodik, megígéri, hogy minden követ megmozgat, hogy a Laci találjon munkát.

Ezt nem kellett volna, Arankának ez volt az utolsó csepp a pohárban, felugrott és fröcsögött a nyála. Ezt pont te mondd, te ingyenélő, te szimuláns, mindenki tudja, hogy lefizetted az orvost. Leszállékoltak, közben nincs is semmi bajod, egész nap csak itthon pöffeszkedsz, meg meresztetted a segged. Könnyű így osztani az észet, szegény férjem meg napi 8 órában senyved, oszt alig lát belőle pénzt, most meg szó nélkül kirúgták. Há hova menjen szegény feje? Ki törődik velünk vénségünkre?

Apám rezzenéstelen arccal hallgatta, nem szólt egy szót sem, megvárta, amíg Laci is feláll és ügyetlen mozdulatokkal, sértődötten Aranka mögé furakodott, tessékelte maga előtt. Minden mozdulata büntudatot keltő...

A kellékes kilesett a függöny mögül kérdőn.

Leintették, ez már lejátszott meccs, nem használ semmi, nincs remény.

Apám felrakta az l-re a pontot, miután maga elé engedte őket, hogy ez nem rátok tartozik.

Furakodtak át az előszobán, anyám próbálta átölelni Arankát, az lesöpörte a kezét a válláról.

Laci viharzott ki elsőnek, mereven a lift felé fordulva mondta, hogy szerbusztok, közben megnyomta a gombot.

Aranka szorosan mögötte, dacosan fogta a kezében a retiküljét, amit a pénznek készített elő.

Apám és anyám a nyitott ajtóban állt, mindenki feszülten várta a liftet, legyen végre vége.

Aranka fújtatott, mint a bika s közben az orra alá motyogott érthetetlenül, Laci meg helyeselt.

Miután a lift megérkezett, még villant egyet a szemük, végül a padlóra szegezték és becsukódott az ajtó. Azonnal nekifogtak kiabálni, miután kettesben maradtak.

Elhaló, süllyedő szitkok, egyre tompábbá vált, ahogy elnyelte őket a liftakna.

Apám becsukta az ajtót, mindenki kifújta magát és vett egy nagy levegőt.

Anyám az ablakhoz lépett, kiszellőztetek utánuk, szélesre tárta a szárnyakat.

Azt hiszem ezeket nem látjuk többet, jegyeztem meg anyám felé címezve.

Ne hidd, válaszolta kétkedve, ezek, olyan hülyék, minden lepereg róluk, két nap és, mint ha nem történt volna semmi, legközelebb ugyanúgy beállítanak, főzhetek rájuk, aztán egy nap, amíg rendbe teszem a lakást.

Apám ironikusan a levegőbe emelte az ujját, csak egy módon szabadulhatunk meg tőlük végleg...

Nahhh...?

Ha legközelebb hánytató gombát főzöl nekik ebédre, kórházba kerülnek s egy életre megjegyzik, a lábukat sem teszik ide többet, aztán nevetett.

Anyám is összecsapta a tenyerét, de kicsit gúnyosan, ez aztán a nagy ötlet.

Irtsam ki a maradék rokonaimat, hát hogyan, hogy börtönbe kerüljek a hülye fejük miatt?

Eszel valamit fiam? Kérdezte anyám gondoskodólag...

Igen kérek, nem mertem tolakodni, amíg itt voltak.

Jól tetted, hál Istennek elmentek, ha apád nincs itthon nem is tudom, mit mondok nekik.

Apám közben újra belebújt az újságba, az ágyon hanyatt fekvé, sok párnával, halk tévé mellett, ezt kedvelte a legjobban s közben egy hideg sör. Néha egy cikk végén félrepillant a tévére megvetően. Ezeket égetni kéne, mind egy szálig, suttogta alig hallhatóan.

Parlamenti közvetítés. Kellett a vérnyomásához, kávé már nehezen veszi be a gyomra, azt is csak reggel, sok tejjel. Pár perc és befordul, darabig mélyeket sóhajt, majd ütemesen horkol, anyám óvatosan behúzza az ajtót.

Van sült hús a sütőben, jó lesz?

Csak bólogattam.

Van sör is, apád hagyott, megisszuk együtt?

Csak bólogattam.

Ez a cucc tényleg különleges volt, szürreális gondolatok, kivett belőlem minden erőt.

Kezd múlni a hatása, lassan érzem, hogy élek, a levegő, levegő, a hang, hang, az idő is visszatért a helyére.

Begyűjtött a sütőbe, otthonos mozdulatok, a színek, hangulatok, kizárólagosság, ehhez nincs köze másnak.

Leült velem szemben s kíváncsian fürkészt, ügyelve, hogy ne vegyem észre.

Szeletelte a kenyeret, savanyú uborkát kis tálba.

Kettéöntötte a hús sört, ügyelve, hogy ne legyen habos.

Épp csak egy pillantás a szeme sarkából.

Ösztönösen érezte, hogy valami gáz van.

Kiszedte a sült húst, élém rakta, a maradékot maga elé vonta.

Jó étvágyat fiam!

Jó étvágyat anyám!

Ahogy a tányér fölé hajolt, még próbálta elkapni a pillantásom.

Nincs semmi baj fiam?

A kérdést már vártam, tudtam, hogy előbb vagy utóbb megkérdezi.

Megfogtam a kezét nyugtatólag, és előhúztam az erre az esetre elrakott borítékot.

Nem semmi, csak kicsit fáradt vagyok, tudod az új hely, ismeretlen emberek, sok elvárás.

Majd rendeződik, hamar beleszoksz, fiatal vagy még.

Nahhh, egyél csak nyugodtan...

Ebéd után én is elvonultam, mint ha az egész lakótelep tudta volna, levette a hangerőt.

Anyám még tányérokkal csörömpölt, aztán ő is apám közelébe húzódott.

Ilyenkor megigazítja rajta a takarót, lehalkítja a tévét, csatornát vált és két szerelmes sorozat között megissza a maradék sört.

Apám panasolja, ha anyádnak elfogy, még képes és az enyémet issza, de nem haragból mondja. Csak úgy kizárólagosan, a színek és hangulatok miatt, ehhez nincs köze másnak.

Beparipa XI. (Fata Morgana)

Azért ülök itt, nehogy megőrüljek.
Jamaica nem volt jó ötlet, egyelőre maradok.
Az angyal hamarosan ideér, addig valamit kigondolok.
Tengeri beteg vagyok.
A legkisebb hang is tréfa, átverés.
Maradj csöndben!
Pálinkás Eszter 30/3046518

Anyámék korán keltek, vásárolni mentek, hallottam, mikor kávéfőzés, és egyéb előkészületek után bezárták az ajtót maguk után.
Nem, mint ha terhemre lennének, de jól esett, hogy magamra maradtam.
Hétféje, hétféje.
Sosem jutott eszembe, hogy a napokat rangsoroljam, vagy megkülönböztessem egymástól, hogy melyik jobb, melyik rosszabb.
Mióta a gyárban vagyok, lassabban múlnak a percek.
Azóta érzem az idő súlyát és lesem az órát, most örülök, mert szombat van, alhatok, ha kell.
Felébredtem a készülődésre, és feldobott a tudat, hogy egyedül vagyok.
A takaróm a bokámnál, éjjel melegem volt, még várok.
Veszek egy mély levegőt, sóhajtok, a fürdőszobát célzom meg, jó itthon egyedül.
Akár be is szívhatnék, mire megjönnének, már csak az utóhatást észlelnék, amit fáradsággal, és kialvatlansággal magyarázhatnak.
Ha,
Nem kötelező megvárni Őket.
Élvezem az üres lakás áldásait, utána bicóra ülök és megpattanok.

A tükörben rémesen festek, szemem alatt táskák, ráncok, a hideg víz nem viszi le, csak még jobban kiemeli.
Akár egy öregember, úgy festek, hosszasan szemezek magammal a tükörben, semmi, nihil, nincs hatása. Nem is tudom, mit vártam...
A hűtőben hideg ásványvíz, felbűfögök pár pillanat múlva, és bár nem értek vele egyet, de elfogadom, hogy az emberi test igénye, megbocsátó vagyok irányomban. Ma elnéző és megengedő leszek magammal, mindent lehet, egyedül vagyok.
Gondoltam reggelire, de nincs, aki elém rakja, inkább elmegyek valami kifőzdébe.
Előtte beszívok, kiélvezem az üres lakást és lelécelek a piacra sült hurkát enni savanyúsággal.

A pipám a fiókban, reflexből ülök az ablak mellé és rátömök a tegnapi maradékra, hülye egy cucc, bealudtam tőle.
Az ajándék bogot, meglapogattam a mutatóujjammal, hogy minél töményebb legyen, füst kárba ne menjen.
Bekészítettem egy pohár hideg ásványvizet szájszárazság ellen, hogy ne azzal tereljem el a figyelmem. Próbáltam előkészülni, ne holmi apróságra kelljen koncentrálnom a nagy egyedüllétben.
Első slukk köhögésre sikerült, micsoda pazarlás, a leggyantásabb részt prűszköltem a légtérbe, vajon miről maradtam le?
A második is kásás volt, de uralkodtam magamon, kaparta a torkom az édeskés, kesernyész füst. Zenével kéne feldobni az ismerős érzést.
Előbb idegenül hat, aztán nem érzed otthon magad, tanácstalan vagy, de utána, mint ha rólad szólna, ennyit kell várnom. Meleg légáramlat, reggeli forróság csapja meg az arcom, kutyaszarral vehes, nehéz, mire a térről felemelkedett idáig és betöltötte a szobám.

Érződik a hűgyszag, a ház sarkai feketéllenek a kutyahűgűtől, máskor nem figyelnék rá, de a fű az alkatrészeire bontja.

Öklendezem a szagtól, amit túlpörgettem az agyamban és felhangosítottam, futok a fürdőszobába.

Hideg vízzel öblítem az arcom, öcsém, te teljesen kész vagy.

Elkapom a pillantásom, mielőtt az örület megtalálna. El kell foglalnom magam gyorsan, pánik lett rajtam úrrá. A gondolatok zűgő áramlatként, mi lesz ha?

Paranoia?

Szét kell választani, hogy mi logikus, és mit beszélek be magamnak.

Forróság önti el a homlokom, letörlöm, kikóválygok a konyhába.

Az ablak nyitva, pedig éppen most akartam könnyíteni rajta, friss oxigénre vágyom.

Aztán rájövök, hogy a hiányérzet nem testi.

Anyámék szobája résznyire, belesek, otthonos. Elágyazva, könyvek polcon, évtizedek pora lepi, azóta sem lapoztak bele, de mindenről tudnak, ma is úgy beszélnek róla.

A közös hanglemez gyűjtemény..., apám mindig úgy beszél róla, mint ha éppen szólna az egész. Sarokban díszesen cédék, élűkről finoman letörlöm a port, hogy olvasható legyen.

Beethoven..., Beethoven valamelye, mire megtudnám, már a szobámban vagyok vele és berakom a hifibe.

Kíváncsi vagyok anyám, mire pörög, vagy csak képmutatóan leül, és mással végighallgatja, mert körökben ezt szokás. Vagy tényleg szereti?

Symphony no. 5.

Nem érezni a több mint 200 év távolságot a zenéjén, inkább a fotelba nyom, mint ha ólommal öntenének be, nem tudok szabadulni, hiába az engesztelő fuvola szólam.

Betonozós zene, nem érzéki, átugatnak rajta a téren a kutyák, így életszerű és...

Egymásnak felelnek a hangszerek, ez érdekes, hamar kihozza a csúcspontot.

Érzelem gazdag, de ki ellen?

Mit akar megdönteni, ekkora vehemenciával?

Mi nyomasztotta, hogy ennyire zenélt?

Addig hallgattam, amíg unalmassá vált, érdektelenné, nem hozzám tartozik, nem tudok feloldódni benne lelkileg, semmi közöm.

Csak idegesít, eject.

Észrevét tikosan visszaraktam a cédét a helyére, aztán megakadt a szemem egy másikon.

Greece Music, szép kis sziget, kék a tenger, valami buzukival egy szép ember, akibe lányok biztos azonnal beleszeretnének.

Kíváncsian csempészttem bele a hifimbe, végül is családban marad, de elég nyálás volt.

A kíváncsiságom maradt csak meg, de mögötte kielégületlenség...

Azaz, fast forward. Furulya és egy érdekes hangú nő, tartalmas zene.

Hangjában élet és halál, érzelemmel töltött, egy ideig a fotelba szögezett és csak lestem.

A nő hangja felmetszette a mellkasom egy vonalban, kiemelte a szívem, a kezében tartva dobogott és húzta, vont a hangját. Évszázadok szenvedése...

De már nem is arra gondoltam, megint csak kielégületlenség és zavaró a zene, nem én vagyok, életidegen.

Eject.

Nehezemre esik a fotelból felállni, legszívesebben a csendnek adnám át magam, a jótékony semminek, kihámozni hasznos gondolatokat a fehér és zajtalan mennyezetből.

Vissza anyámék szobájába, ujjam a cédék oldalán pereg végig, hónapok óta nem érintették.

Anyám oszt, milyen zenéket hallgat?

Afganistan hagyományos zene, Tuaregek gépfegyverrel, vagy mi? Elhúzzák a nótáját?

Vagy azok nem Afgánok?

Japán sintó zene, gyorsan skippelem, alatta Karinthy, így írtok ti.

Szövegre nem vágyom, valami inkább otthonos.

Legszívesebben anyámmal beszélnék, meg apámmal. Kikérdezném őket, hogy mi végből?

De idejük az sosincs. Hagyd most apádat. Vagy pihen, vagy dolga van.

Anyám is csak az asztalnál vált néhány szót, de azt is csak szőrmentén, semmi mély víz csak úszóknak.

Krishna & Rukumini, Miselvájd kaliberű nő domborít a borítón, honnan vette ezt anyám? Letámadták egy aluljáróban, és azóta a nirvánában van pontgyűjtő kártyája?

Egyre távolabbinak érzem őket, minél jobban kutakodom a szobájukban, hogy magamra találjak. Kiábrándító.

Apámnak is vannak lemezei, szívesen beszél, ha kérdezik, sok koncerten járt fiatal korában. Azt mondja a Tabán, azt nem lehet pótolni semmivel, meg a budai ifjúsági park, nem tudom, miről beszél.

Bob Marley, ez tuti apámé, felmarkolom s lépek vele a szobámba, nem szoktam reggae zenét hallgatni, pedig úgy tartják igazi gandzsás zene, lazulós.

Fater! Nincs egy kis dugi füved a muter elől? Enyimé már fogyóban, lassan rá kell csörögnöm a fűvészkeres arcra.

Végtelen szenvedősnek tűnik, biztos megvan rá az oka, olyan, mint ha nem is zenélni akarna.

Ilyen zene, ilyen hangulat nem is létezik, még is át tudom érezni, de eject.

Ha így haladunk a saját cuccaimból kell beraknom valamit, hogy elviselhetővé tegyem a kieső időt, amíg anyámék kiélik a vásárlási kényszerüket.

Hétvégenként nem tudják hová tenni a nyugdíjat, mennek shoppingolni unalmukban.

Apám újságja, naponta járhatja s kétrét hajtva precízen az ágyra. Címlapon: Ittas vezetők klubja, kiolvassa, és a villanyóraszekrényben végzi. Oda halmozza, néha szomszédok emelnek rá a kupacra, beleolvasnak legyintve és hozzák vissza.

Fater azt mondja, ha minden nyomtatott médiát piaci alapokra helyeznének, a fele kihullana, mint a varas fog. Mindenféle címen juttatott állami támogatás nélkül már rég csak valagtörlésre lenne jó, vagy arra sem, mert kemény és fényes.

Fater nagyon dühös tud lenni a komcsikra, pedig már nem neki való a politika, nem tesz jót az egészségének.

Ujjam ismét a cédé tornyon lapoz. Rúg a rigó, verje devla, nem ízlik a kemény széna.

Horváth István.

Na ezt tuti valami rosszakarótól kapták karácsonyra.

Zalatnai, Szűcs Judith, Hungária, Neoton hegyek, Omega, Apostol, Ocarina, Boney M, Illés..

Ebben nőttek fel, megvan nekik bakeliton, beszerezték cédén, de sosem hallgatják.

Reggel felkelnek, kávéfőznek, tojásrántotta, átlapozzák az ingyenes reklámújságokat és eltervezik, hogy mit vesznek meg a hétvégén.

Ez a sorsom nekem is. Megnősülni, dolgozni naplástól, gürcölni, spórolni, nélkülözni.

Aztán hagyd apádat, most ne zavard, nem ér rá, nem látod, hogy fáradt?

Még ma lelépek, de előtte beszívok, mint egy vadszamár, elfüstölöm a maradék gandzsát.

Lerongyolok a pincébe a kerékpáromért, veszek magamhoz ásványvizet és töltött ceruza elemet. Csak a Nike cipőmet és a kerékpáromat, meg az MP3 lejátszómat viszem magammal.

Melegebb éghajlatig meg sem állok.

Jamaica.

Ez, olyannyira reálisnak tűnt, hogy azonnal neki kell fogynom.

A beszívással kezdem.

A kikészített pohár ásványvízhez hozzá sem nyúltam, érintetlenül hevert az asztalon.

Mennyi idő telhetett el?

A késemet sem szeretném itt felejteni, igazából bicska, de annak túl nagy, késnek meg kicsi.

De hozzám nőtt, szeretem. Van övre csatolható bőr tokja, a pengéje behajtható, éles, fémes, tenyérbe simuló, férfias és...

Kés, egy férfi kés nélkül, olyan, mint revolver golyó nélkül.

A késnek ott kell lenni. Van súlya, a kinyitott penge, tudja mi a dolga.

Annyira magával ragadott a gondolat, hogy nekimegyek a világnak.

Betépni, minden mindegy alapon.

Maradt egy kis szárított hallucinogén gombám, azt is benyeltem, ittam rá pár kortyot és igyekeztem összekészíteni a cuccaimat, amíg észnél vagyok.

Kés, pipa, ásványvíz, iratok, pénz, váltás ruha, maradék gandzsa, telefon, hátizsák. Mielőtt meggondoltam volna magam, már a lift suhant velem alá, az előtérben a szokásos igénytelen alkeszok füstöltek bagóról bagóra.

Ahogy a liftből kiléptem, sebesen bekanyarodtam az alagsorba, a pincénkbe, időt sem hagyva, hogy észre vegyenek, véleményezzének a zsugor agyukkal és azt egymás közt megosszák.

Megelőző csapást mérek az életemre, mielőtt a tehetetlenségtől vezérelve rám omlana, kilépek belőle, mint egy rossz cipőből.

A kerékpárom váza a tenyerembe simult, engedelmes és kecses jószág, hozzám nőtt.

Elrendeztem a hátizsákban mindent, újra ellenőriztem, hogy minden megvan.

Belekortyoltam a hideg ásványvízbe és hitetlenkedve fityegett a lakat, ahogy rázártam a reteszt.

Pedig jobb, ha elhiszed, vettem neki oda elmenőfélben.

Mi volt ez?

Beszélgetek a lakattal?

Kezdek szétesni.

Ki az épületből minél előbb. Mielőtt az előtérbe léptem volna felvettem a napszemüvegem.

Alkeszok egymással és a felkrárogott turháikkal voltak elfoglalva, az egyik ajtót nyitott és köpött egy hatalmasat a virágágyás felé, az meg unottan csorgott alá egy elszáradt rózsatőn.

Örült, hogy végre megszabadult a gazdatesttől.

Na ne, ez már tényleg kezd hézagossá lenni.

Sosem szoktam más turháján elmélkedni, főleg, hogy van annyi más érdekes.

Elvesztem a részletekben.

A lényeggel nem haladok, még mindig a kerékpár mellett ácsorgok és egy autó fényezésén akadt meg a szemem. Világoskék, örömteli szín, feltölt lelkileg és passzol a zenéhez.

B.B.E. fantasztikus zene, a kék színnel a tengerre emlékeztet és szikrázó napsütésre.

Boldogság és elégedettség érzése lett rajtam úrrá, gondtalanság, nyugalom, olyannyira, hogy azon kaptam magam, táncolok.

Benne volt a lábamban a boogie rendesen, a kezemmel felemeltem egy hosszabb effektet a horizontra.

Gyorsan tűnés innen, mielőtt valaki észrevesz.

Ha már kerékpáron vagyok nem vészes, csak el innen, el az emberektől minél messzebb.

Enyhe skizofrén villanások, de nem vészes, még felismerhető és kezelhető.

Ha érzem, hogy maghasadás fázisába lépek, akkor azzal nyugtatom magam, hogy csak néhány másodperc. Jeges görcsölés, ami a nyakamtól indul a derekamig, és lelkileg megsuhint.

Kezd bedőlni a valóság alaposan, a hátam mögül törnek elő az effektek, látom a zenét, ahogy megelőz, egy ideig mennek mellettem vízszintes oszlopokban, színes alakzatokban és szappanbuborékká válnak.

De legalább a járdán vagyok, amiatt nem kell aggódnom, hogy bekarikázok egy autó elé.

Tulajdonképpen hová is igyekszem?

...

Totális radír, csak a zene szól, de kinek?

Ez nagyon súlyos, keresem magam, de még csak nyomokban sem tartalmazok engem...

Áááááhhhh, valamivel le kell kötnöm magam, hogy ne forduljak be.

Behúzódtam a trafik mögé egy gesztenyefa lombja alá, árnyékos, enyhet adó.

Egy padnak támasztottam a kerékpárom, majd megkért, hogy igazítsam beljebb a kormányát, nehogy eldőljön. Ettől megrémültem, le kellett ülnöm.

A cipőfűzőm a lendülettől oldalra csapódott és kérelt, hogy közelebb kerülhessen a másik lábamhoz.

Hjaaajjj, cipőfűzőkkel egyezkedem, ilyen válságban még sosem voltam.

Átsuhan rajtam, egy másodperces para hullám, kétrét görnyedek a réműlettől.

Vizet, még hideg.

Benyúlok a hátizsákba, s közben rájövök, hogy azért álltam meg, alibiből rendet rakok benne.

Ha valaki meglát semmi, csak ülök a padon és matatok a hátizsákomban. Napszemüvegem félreacsúsza s lüktet a halántékom, céklavörös vagyok.

Mit izgulsz?

Anyádék itt nem láthatnak meg, de akár át is mehetsz a parkba, ahol a játszótéri anyukák diskurálnak naphosszat, arról, hogy milyen volt reggel a kicsi széklete.

Ez izgalmasan hangzik...

De ki mondta?

Vagy hangosan beszélek?

Senki nem hallotta meg vajon?

Érdeklődve nézek körbe, s egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy csak gondoltam, vagy hangosan kimondtam.

Na kezdjük előről, azért jöttem ide, hogy elmúljon a para hullám, valamivel le akartam kötni a figyelmemet, hogy ne befordulás legyen a vége, azt találtam ki, hogy rendet rakok a hátizsákomban alibi gyanánt.

Ok, rendben, ezt le kéne írni, hogy el ne felejtsem.

Az irataim mellett van toll és notesz.

Kinyitom egy üres oldalon és beleírtam, hogy azért ülök itt, nehogy megőrüljek.

Elfelejtettem közben, hogy mit akartam leírni, vészesen kitörlődött az agyamból minden.

Mi a nevem?

Felhő Tamás, jó, ez nagyon jó.

Írjuk le.

Ezt nem kell leírni, van nálam igazolvány.

B.B.E csavarja az agyam rendesen, szédületes zene, kerülgetnek a szivárványszínű szappanbuborékok.

A noteszbe bámultam és a leírt mondatra.

Remek.

Kezdjük előről.

Azért jöttem ide, nehogy megőrüljek?

Miért, mi ez a hely, hogy itt nem őrülhetek meg?

Mi van máshol, milyen veszély fenyeget?

Bizsereg a tarkóm, a gesztenyefa levelei meglibbennek a szellőben, mint hínár a vízben, körbeölelnek jótékonyan. Sátrat von körém a lombjával, a külvilág zaját elnyomja a zene.

A padról hosszan, kilométereken keresztül be lehet látni a főutat, a délelőtti gyér forgalom és a hőség otthonosan hatott.

A távolban egy fehér ruhás angyal, magasabb volt, mint egy 10 emeletes, lábánál aranyfolyam ragyogott, a templom tornyának támaszkodott.

Ilyen messziről is jól ki lehetett venni, hogy engem figyel, vagy hív.

Menjek oda? Kerékpárral?

S, akkor eszembe jutott, hirtelen vágott az agyamba a felismerés.

Azért jöttem el otthonról, hogy mindent magam mögött hagyjak, újra átjárt az eufórikus érzés, de ebben a pillanatban nem tűnt valami jó ötletnek.

Hová is készültem? Bora Borára...?

Jamaica.

Jó vicc, kerékpárral. Nincs is útlevelem, meg pénzem se sok.

Az angyal elnevette magát, szemei tűzláng, egyre kisebb lett, már csak a templom feléig ért fel és közeledett.

Lábainál vibrált a hőségtől az aszfalt és szappanbuborékok kavarogtak, a lámpa sárgára váltott, majd pirosra, elengedte a villamost.

Ölemben a notesz, kedves naplóm!

Azzal kezdem, hogy a küldetés sikerült, nem őrültem meg.

A mai nap úgy indult, mint az utóbbi évben szinte mindegyik.

Alaposan betéptem, beszakadtam, beparipáztam.
Majd útban Jamaica felé láttam egy angyalt fehér ruhában, aki még mindig jön felém.
Gyorsan leírom, ami a fejemben van gondolat, mielőtt ideér.
Aztán mégsem, annyira nem fontos, csak próbálok a felszínen maradni.
Lehet sokat lendítenék a megítélésemen, ha levenném a félrecsúszott napszemüvegem és a hatalmas fejhallgatót. A zene miatt nem fogtam eddig bele, mert ezt mindenképpen meghallgatom. Majd, ha vége lesz, rendet rakok kívül is és bent.

B.B.E átváltott depresszív hangokra, nyúlós, nyüstölős, elvékonyodó, a tűréshatárt feszegeti.
De mivel tudom, nem engedem magam a hatása alá kerülni, vidám temetést szeretnék magamnak. Előtte kiosztok mindenkinek egy temetkezési kupont, utolsó kívánság listával, fekete gyertyalánggal.
Meghívok híres halottakat a temetésemre, feküdjenek mellém.
Elhozzák őket koporsóval, elidőzünk egy kicsit, aztán mehetnek vissza.
Fekete pókhálót sző a fejemben minden gondolatom, fekete vízfesték oldódik a lelkemben, úgy tele vagyok érzélemmel, hogy csorog a fekete könnyem.
A pad, amin ülök, a kelleténél hosszabbnak tűnik, rendellenes, és hintázik velem, vagy csak én mozgok. Erőltetem, fegyelmezem magam, hogy ne mozogjak, de akkor is hintázik velem.
Lábam előtt porban kavicsok, melegszik, forr alattam a beton.
Kavicsok kérdően néznek rám, tanácstalanok, kavicskonklávé, engem választottak fejedelemmé, fölújuk tornyosulok, kettőt arrébb is rúgok, méltatlankodnak.
Megint az üres lapot nézem, a múltat már ismerem, megpróbálom vázolni a jövőt.
Jamaica ugrott, a legrosszabb esetben is felhívom a fűvészkertes arcot és veszek tőle fűvet, csak megvárom, amíg jobban leszek.
Ezt sem írhatom le.
Elég, ha ráutaló magatartást tanúsítok.
Mi van, ha elfelejtem?
Valami rejtjeles üzenetet küldök magamnak, mielőtt az angyal ideér.
Remegő kézzel és elnagyolt betűkkel vetem a noteszba:
Jamaica nem volt jó ötlet, egyelőre maradok.
Az angyal hamarosan ideér, addig valamit kigondolok.

Az angyal, mint ha vízben járna, fátyol szerű mozdulatok, körülötte az élet normál felbontásban, a villamos színejátzó buborékokat kavar, vibrál körülötte a levegő.
A kavicskonklávé irányításra vár, a noteszem folytatásért, lapjai egyre szélesebbek, megnyúlnak, hullámoznak benne a kockák.
Csak egy szelet valóságot, az most jólesne.
Ha csak simán fűvezek, mindig akad pár másodperc szünet, de ez a fura cucc varázsgombával felütve nem hagy időt gondolkodni.
Meg vagyok rémülve, nincs körülöttem fix. Pont, minden mozog.
Végre egy gondolat, amit felismertem és belékapaszzkodhatok.
Leírom a noteszba, hogy: tengeribeteg vagyok.
Ez jó, s egyben megnyugtató, ha valaki rákérdez, mit csinálok itt, akkor nem kell tartanom tőle, hogy örülnék tart, sőt nem is vagyok.
Egyszerű tengeribetegség gyötör, tessék csak megnézni, hogy hintázik alattam a pad.
Az angyalt viszont nem említhetem, az saját.
B.B.E. minimálra vált, tiszta haszon, bár nem hangfüggő.
Mindegy mennyi vesz belőle körül, ugyanannyit gondolkodok.
Kevesebb, vagy több hang mindegy, egyik sem terhes.
Azt hiszi, mert csak egy hang szól az pihentet?
Hát nagyon téved, követelem, hogy ismerje fel és ismerje el.
Első dolgom lesz, hogy röpcédulákat nyomtatok és kihirdetem a kavicskonklávénak.
Törvénybe foglalom, mindenki tudja meg.
A legkisebb hang is tréfa, átverés.

Ez nagyon jó, megint egy mély gondolat, ezt most tetten értem, ahogy megfogant, kicsírázott s megjelent a koponyám belsején.

Nem elfelejteni, azonnal papírra vetni, kihirdetni.

Vizet.

Már rég tervezem, hogy beleiszom, de vagy elfelejtem, vagy fontosabb dolgom akad, főleg a zene. Ha kikapcsolnám, jutna idő magamra is, hogy...

De hisz csak magaddal vagy elfoglalva.

Ha sikerülne összehozni, hogy igyak egy kis vizet, az megint egy csöpp valóság lenne a nyelvemnek.

Megbabonázva, mozdulatlanul bámulok a főútra, árad az aszfaltból a forráság.

Felette angyal jár, egyre kisebb lesz, mindenképpen megvárom.

A kerékpárom gumija mellett a földben apró lyuk, fekete tücsök dugta ki az orrát, körbekémlelt, nem fenyegeti veszély, hangjelzéssel adta tudtomra, hogy észlelt. A bejárat előtt megnézte volt e postás, semmi üzenet, kotort vissza a lyukba.

Mindjárt elalszom, el kéne indulni, hogy magamhoz térjek.

Előtte vizet inni, vagy inkább megvárom, amíg vége lesz a zenének.

Csak a szememet mozgatom, a testem elnehezült, betonból van, kavics.

Zene miatt, feszes, üveges hangok, ez a villamos soha nem fog ideérni.

Kezdjük előről.

Megtervezzük, hogyan igyunk vizet, és azt mi előzze meg.

Minden feltétel adott. Van víz a hátizsákban és hideg.

Én szomjas vagyok.

Meg tudom csinálni.

Na ne már, ez olyan amerikai szöveg, csúnya lenne, ha egy korty víz miatt a kavicskonklávé megünnepelne és biztatna, hogy igen Felhő Tamás, meg tudod csinálni.

Nem kérdés, meg is akarom, de el kell tervezni.

Túl jó a zene, nem akarom megzavarni holmi alantás ivással.

Először meghallgatjuk B.B.E-t, hogy mit akar kihozni.

Az angyalt is meg kell várni, szintén nyitott kérdés.

Puszi.

Pár lépésre tőlem a villamosmegálló, elcsattant egy puszi.

Egy férfi és egy nő, a férfi arcon puszilta a nőt, a nő csak a levegőbe puszil.

Kedélyesen csevegnek, lopva nézik jön-e a villamos.

A nő többször kapja tekintetét abba az irányba, neki lehet kényelmetlenebb a találkozás.

A kézmozdulataiból látszik, hogy szabadulna minél előbb.

Megigazítja vállán a táskáját, többször is, műmosoly.

A férfi kérdez, a nő válaszol.

A nő nem kérdez semmit.

Arca egyre jobban kisimul, hallja a közeledő villamost.

Végre kérdez...

-Te is erre jössz?

-Neeem, én a belvárosba megyek.

A villamos sikítva fékez, kavarognak kerekeinél a buborékok, a nő int és felszáll, a férfi távolabb áll, hogy elférjenek a leszállók.

A nő leül és meggyőződik róla, hogy a férfi elment.

A tömeg a lába elé, ostromolják a járdát, egy idősebb nő visszafordul és lesegít egy lányt.

A lány sánta, esetlen, erősen biceg. Ébenfekete haja, csillogó szeme, hófehér ruhája, ahogy próbálja leplezni mozgását, Ő is tudja, hogy túl szép, csak a mozgása.

Ügyetlenül igyekszik tökéletesen jární, látszik rajta, hogy minden erejét beveti és ettől fáradt.

A tekintetében benne van a hiábavaló igyekezet.

Tetszik, varázslatos.

Az idősebb zsebkendőt vesz elő, a lány megtörli a homlokát.

Az idősebb belékarol, a lány finoman eltolja magától és beállnak az árnyas gesztenyefa alá.

Idősebb mutatja mellettem a padot, lány megnyugvással fogadja.

A hőség kifogott rajtuk, meg a levegőtlen villamos.

Leülnek, idősebb ölébe veszi a vászontáskát, kutat.

Egy félliteres palackot emel ki, alján ujjnyi folyadék.

A lány megissza, arcán megjelenik a hiányérzet és a csalódottság.

Csak fél szemmel figyelem a félrecsúszott napszemüvegem mögül.

Nem merek megmozdulni, feléjük fordulni.

Ha józanabb lennék, megkínálnám hideg ásványvízzel.

Ha józanabb lennél meg sem mernél szólalni.

Hja, ez igaz.

Akkor most mi legyen?

Előbb várjuk meg a zene végét, a megbeszéltek szerint.

Az angyal már megérkezett.

Ha vége a zenének, akkor megkínálok vízzel, és te is iszol.

Utána?

Összeházasodtok, csináltok egy valag gyereket, mi olyan bonyolult ezen?

Ok, de hogy fogjak neki?

Így nem mehetek oda, összefüggéstelenül beszélnek.

Akkor maradj csöndben, majd Ő beszél.

Te megnémultál, Ő meg sánta.

Ha valamit akarsz mondani, leírod papírra.

Ha nagyon gázos, nem mutatod meg neki.

Akkor ezt most írjuk le, hogy legyen viszonyítási alap.

Izzadt ujjaim között úgy állt a toll, mint ha utolsó üzenetem lenne a világnak.

Nehezen fogott a tinta a zsíros papíron, egy izzadságcsepp pacát ejtett a „megőrüljek”-en.

Nehezen, de sikerült leírom, hogy:

Maradj csöndben!

...

....

.....

A külső zajok, csak most tűnt fel, hogy hallom őket, a lány hangját is, megigéző, ahogy a szája szegletében lévő gödröcskével gurgulázik.

B.B.E befejezte, csak nem vettem észre, olyan finom átmenet volt a végén, hogy az életről is azt gondoltam zene, a valóság is van, olyan dallamos.

Észrevét titkosan megigazitottam a szemüvegem.

Levettem a fejemről az izzadt fejhallgatót.

Nem volt vitás, hogy mozgásommal felhívtam magamra a figyelmet.

Csak nyugi, minden rendben, nem lesz semmi baj.

Szépen elpakolunk mindent a hátizsákba, majd kiemeljük a remélhetőleg hideg ásványvizet, mosolyogva odamegyünk, megkínáljuk vele a finom hölgyet.

Elhallgattak, mindketten a mozdulataimat lesték.

Ne pánikolj, csak mosolyogj, maradj csendben!

A víz még hideg, kiemeltem a hátizsákból s megfordultam.

Függöny fel!

A lány szeme felcsillant a csali láttán, az idősebb hölgy arcán is mosoly.

Csak négy lépés, nosza. Már belefogtál, innen nincs visszaút.

A lány érte nyúlt, kecses mozdulataiban megalázottság, rejtőzködés.

Megköszönte, tényleg nem tudtam megszólalni.

- Sajnos nincs poharam...

- Ingattam a fejem, hevesen gesztikuláltam s biztosítottam róla, hogy semmi baj,

megtarthatja.

Megy ez.

Az idősebb hölgy folytatta.

-
- Nagyon meleg van, kicsit lepihentünk az árnyékba, a lányom Eszter nehezen viseli...
 - Most kéne bemutatkoznom, de csak mosolyogtam és bólogattam.
 - A Vas Gereben utcát keressük, nem tudja a fiatalember, merre találjuk?
 - Elfordultam és mutattam az utca irányába s önkéntelenül bukott ki belőlem, hogy pár perc séta, s ha kell elkísérem, van időm, kerékpározni indultam.
 - Eszternek láthatólag imponáltam és felragyogott a kíséret hallatán, én meg megdöbbsentem magamon. (ez igen, elismerő vállveregetés).
 - A lányomnak megyünk venni...
 - Anya hagyj, nem fontos!
 - Miért kislányom? Nincs azon mit szégyellni, a fiatalember biztos megérti.
 - Szóval a lányomnak megyünk venni háromkerékű kerékpárt, használtan hirdették.
 - Tamás vagyok, nyújtottam a hölgy felé a kezem. Felhő Tamás. S természetesen megértem.
 - Pálincás Ferencné, Laura...
 - Tudja a lányomnak egy veleszületett betegség folytán...
 - Anya! Neee mááár! Eszter kínjában azt sem tudta hová bújjon.
 - Szóval volt néhány műtétje, de nem tudták helyrehozni a lábát.
 - Viszont szüksége van mozgásra, és ezért gondoltunk a kerékpárra
 - A kerékpározás remek dolog, helyeseltem biztatóan. Én is, ha tehetem kerékpáron ülök. Mutattam magam mögé a fénylő, piros bicóra, ami a padnak volt támasztva.
 - Mehetünk kislányom? Kipihented magad?

Kelletlenül állt fel, s úgy fordult, hogy ha lehet, ne vegyem észre a sérült lábát.

A hátamra kanyarítottam a hátizsákot, búcsút intettem a konklávénak, tisztulok.

Anya és lánya előttem araszolnak, Eszter féloldalasan lépked, de nincs benne semmi zavaró.

Ilyet még nem éltem meg, a lányt alig láttam, máris belehabarodtam, remélem nem csak a drog miatt van, mint Jamaica.

Néhány perc és a megadott címre érünk, nem akarok tolakodó lenni, inkább magukra hagyom őket a vásárlással. Fura lenne 5 perc ismeretség után a nyakukba akaszzkodni.

-
- Ez a páros oldal, és egyben árnyasabb is, mutattam a járda irányába
 - Köszönjük Tamás, fordult felém az anyja...és a vizet is. Innen már odatalálunk.
 - Ha esetleg tudok segíteni valamiben, vagy a kerékpározásban...(áhh ez nagyon ciki)
 - Remek ötlet, megköszönnék, Eszternek sajnos nem nagyon van társasága, csak, olyan magának való.

Eszter is megélenkült és bólogatott, hogy jó lenne.

-
- Nem lakunk messze, a Nagyváradi téri megállónál, a Ludovikán, csilingelte Eszter.
 - Ha megkaphatnám a telefonszámod..., akkor megbeszélhetnénk és hívnálak.
 - Elővettem a noteszt és bevéstém, amit lediktált.
 - Pálincás Eszter 30/3046518
 - Akkor...köszönöm, és viszontlátásra.
 - Szervusz Tamás, köszönt el az anyja, Eszter csak intett és mentek tovább a címre.

Ez teljesen hihetetlen, ez, ilyen egyszerűen megy?

Vajon számíthatok valamire a lánynál?

Mikor hívjam fel?

Mit gondolhat rólam?

Elfelejtettem vizet inni, teljesen feldobódtam, meg éhes is vagyok, anyámék is hiányolnak. Beletapostam a pedálba, zihálva vettem a levegőt, minél előbb otthon akartam lenni, a szobámban és átgondolni, tervezni, álmodozni.

Másodpercek alatt eltűntem a lépcsőház pincéjében és szerencsére a lift is lent várt, nem kellett kerülnöm a szemkontaktust semelyik alkesszal.

Anyámék idegesek voltak és feldúltak, megfagyott ereimben a vér, biztos elkövettem valami hibát, bementek a szobámba és lebuktam, ennyi. Apám pulykavörös volt, fújtatott. Anyám a kezét széttárva fogadott, képzeld Tamáskám mi történt...

Ezek a süket Laciék tőlünk egyenesen Mara nénédhez mentek pénzt kuncsorogni, és addig mesterkedtek, amíg az öregasszonynak elszedték a nyugdíját.

Szerencsére a betétkönyvére nem találtak rá, meg a spórolt pénzére.

Ki sem derült volna, ha Mara nénéd nem gyújtja magára a konyhát.

Műanyag edényben tette oda melegíteni az ebédjét a gázra.

A szomszédok vették észre, és mondták, hogy előtte ott jártak a Laciék.

Apád nem fogja annyiban hagyni, délután elmegy hozzájuk és előveszi azt a balféket.

Szegény Mara nénéd teljesen maga alatt van, ki kell festeni a konyhát.

Mara néni az egyetlen élő rokona apámnak. Sajnos, olyan mértékben szenilis, hogy nem tudja ellátni magát.

A saját nevére emlékszik, de arra már nem, hogy hány éves, pedig 92 múlt.

Gondolom Aranka beszélte rá a Lacit, addig mesterkedtek, amíg oda nem adta nekik Mara néni a pénzt. Szép kis hétvégének nézünk elébe, pont ez hiányzott apámnak.

Nem szereti, ha nem tud ebéd után az újságjával szunyókálni, erre nagyon kényes.

Megnézheti magát a Laci, amit kapni fog.

Éhes vagy fiam? Kérsz valamit enni? Kérdezte anyám.

Hoztunk finom szalámit meg sajtot is, főzök mellé egy teát.

Jó lesz anyám, köszönöm.

Amíg megterít magamhoz vettem az utolsó üveg, hideg ásványvizet és bevonultam a szobámba Eszterről ábrándozni, előkotortam a noteszt, s megnéztem a telefonszámát újra.

Holnap fel kéne hívni, legszívesebben már ma délután megtenném, de mit gondolna rólam, nem ronthatok ajtóstul a házba.

Vajon Ő is gondol rám?

Hanyatt feküdtem az ágyon, beraktam egy mixet halkán.

Behunytam a szemem, Eszter a templomtornyot támasztotta, lábánál vibráló aranyfolyam.

Körülötte fényes a főút, remeg a levegő, színes buborékok kavarnak.

Délibáb, vagy valóság?

Holnap felhívom.
